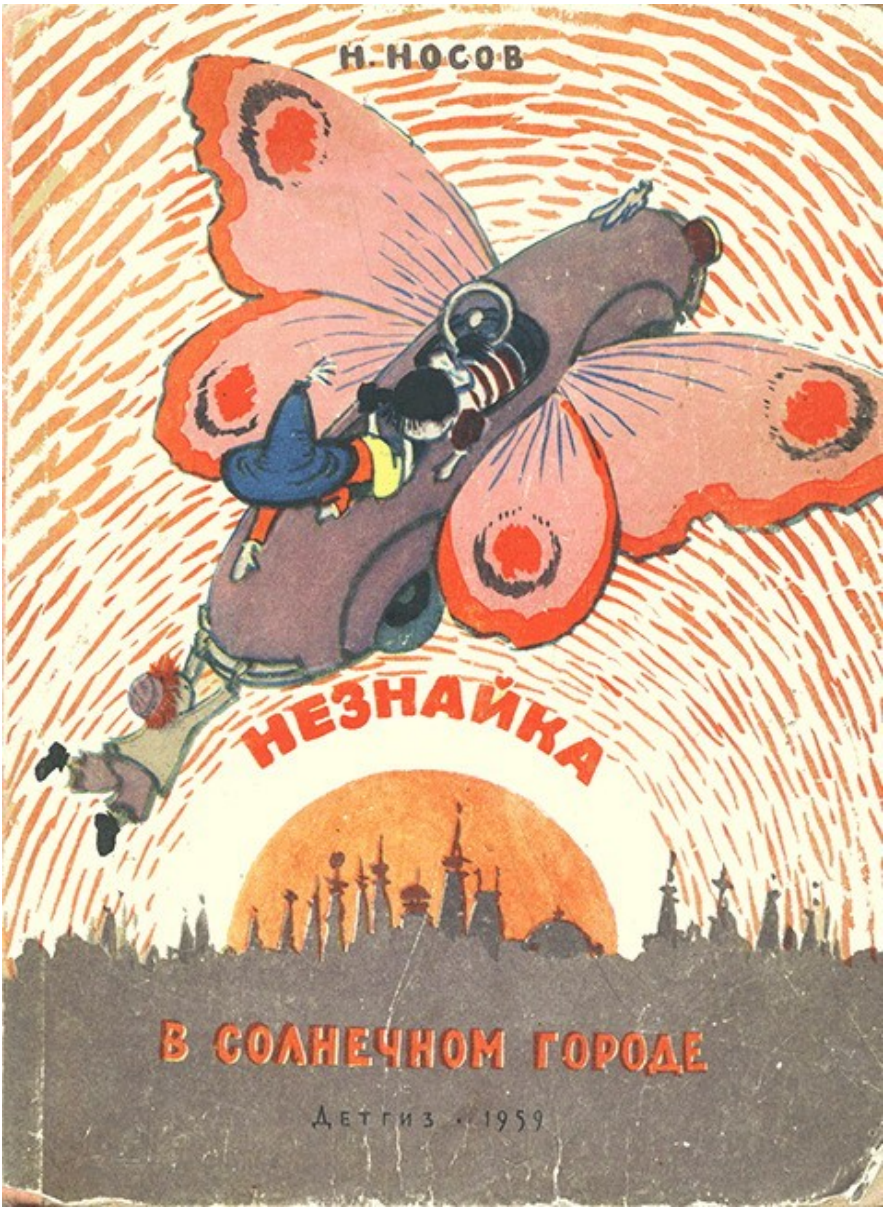

Habarnam în Oraşul Soarelui

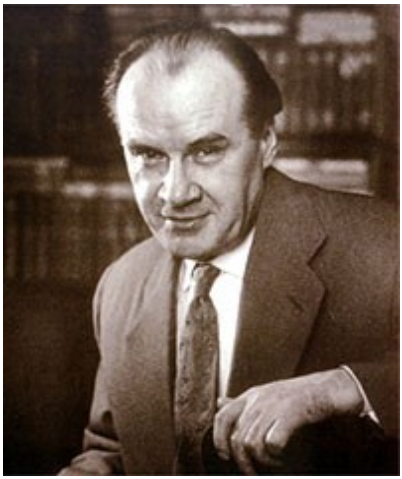

Autor: Nikolai Nosov

Desene: A. Laptev

Николай Николаевич Носов
Незнайка в Солнечном городе (1958)

Н. НОСОВ

Незнайка в Солнечном городе

Роман-сказка

Рисунки
А. Лаптева

Государственное Издательство Детской

1. Habarnam visează

Cred că unii dintre cititorii mei au făcut de mult cunoştinţă cu „Aventurile lui Habarnam şi ale prietenilor săi”. Era vorba acolo despre o ţară din basme în care trăiau prichindei şi prichinduţe, adică fetiţe şi băieţaşi mărunţei de tot sau, cum li s-ar mai putea spune, pitici. Un asemenea piticuţ-prichinduţ era şi Habarnam.

Şi trăia el în Oraşul Florilor, pe strada Clopoţeilor, împreună cu prietenii lui Ştietot, Grăbilă, Pierdetot, meşterii Şurubel şi Piuliţă, muzicantul Gustă, pictorul Tubuleţ, doctorul Pilulă şi mulţi alţii. În carte se povesteşte în ce fel Habarnam şi prietenii săi au săvârşit o călătorie cu balonul, cum au ajuns în Oraşul Verde şi în Oraşul Zmeilor, ce au văzut pe acolo şi ce au învăţat din cele văzute. Odată întorşi din călătorie, Ştietot şi prietenii lui se porniră pe lucru: se apucară să construiască un pod peste râul Castraveţilor, o conductă de apă din trestie şi fântâni arteziene întocmai acelora pe care le văzuseră în Oraşul Verde. Piticii izbutiră să facă toate acestea, după ce traseră pe străzile oraşului lumină electrică şi-şi puseră telefon, pentru ca să poată discuta între ei fără să mai iasă din casă; iar Şurubel şi Piuliţă, sub îndrumarea lui Ştietot, instalară televizoare, ca fiecare să aibă spectacol de teatru şi cinema la el acasă.

Precum aţi aflat, în urma călătoriei Habarnam căpătase mai multă minte, se apucase să înveţe a citi şi a scrie, parcursese în întregime gramatica şi mai toată aritmetica, ajunsese să dezlege probleme, ba vru chiar să se apuce de studiul fizicii, căreia îi zicea în glumă fizica-mizica, dar uite că tocmai atunci, nu se ştie din ce pricină, se răzgândi să mai înveţe. Aşa se întâmplă adesea în ţara piticilor. Se nimereşte cine ştie ce pitic care făgăduieşte câte-n lună şi-n soare, se laudă c-o să facă şi-o să dreagă, c-o să urnească chiar munţii din loc şi-o să-i aşeze cu poalele în vârf. Nu-i vorbă, două, trei zile se sili el pe cât îl ţinură puterile să mai lucreze câte ceva, dar până la urmă se lăsă iar pe tânjală. Desigur, nimeni nu spune că Habarnam era un leneş fără de leac. Ca să vorbim drept, el se rătăcise, pur şi simplu, de pe drumul cel bun.

Fiindcă ajunsese în sfârşit şi el să cunoască slovele ca lumea, stătea acum zile întregi aplecat deasupra cărţilor şi le răsfoia de zor, numai că nu citea tot ce-ar fi trebuit, ci numai ce-i plăcea lui mai mult şi mai cu seamă basme. Citind într-una la basme, el încetă să mai înveţe şi, cum s-ar spune, capul i se umplu de visuri.

Tot atunci se întâmplă să se împrietenească şi cu o prichinduţă, care se numea Bumbiţa şi căreia, nu mai puţin decât lui, îi mergea vestea că-i plac grozav basmele. Furişându-se pe undeva, prin câte un locşor ascuns, Habarnam şi Bumbiţa prindeau să viseze la tot soiul de minuni: la tichia minunată ori la covorul zburător, la ciubotele fermecate ori la farfurioarele de argint şi la merele vrăjite, la baghetele magice, la zgripţuroaice şi la căpcăuni, la vrăjitorii şi vrăjitoarele cele rele şi la zânele cele bune.

Uneori îşi povesteau unul altuia basme, dar cel mai mult le plăcea să se întrebe între ei ce e mai bine să ai: tichia minunată sau covorul zburător, fluierul vrăjit sau ciubotele fermecate.

Şi aşa de aprins discutau între ei, că uneori ajungeau chiar la bătaie. Odată au discutat două zile în şir, şi Habarnam a izbutit să-i dovedească Bumbiţei că mai bine decât orice este să ai o baghetă magică, pentru că cine pune stăpânire pe ea poate să capete tot ce doreşte. N-are decât s-o învârtească cu degetele şi să spună: „Vreau tichia minunată sau ciubotele fermecate”, şi toate astea vor apărea dintr-odată.

— Lucrul cel mai de seamă – spuse Habarnam – este că cel care are bagheta magică poate să înveţe de toate fără să muncească. Adică nici măcar nu are nevoie să înveţe; e de ajuns să învârtească bagheta şi să spună: „Vreau să ştiu, să zicem, aritmetica sau limba franceză” – şi deodată se pomeneşte ştiind aritmetica şi vorbind franţuzeşte.

După asemenea discuţie, Habarnam umbla ca fermecat. Se trezea deseori în mijlocul nopţii, se rostogolea prin aşternut, bolborosea ceva neînţeles şi dădea din mâini. Asta pentru că visa, pesemne, că învârteşte bagheta magică. Doctorul Pilulă băgă de seamă că se petrece ceva necurat cu Habarnam şi îi ceru să pună capăt spectacolelor lui nocturne, pentru că altfel are să fie nevoit să-l lege de pat cu o frânghie şi să-i dea înainte de culcare ricină. Habarnam se cam sperie de ricină şi se mai potoli.

Odată, Habarnam se întâlni cu Bumbiţa pe malul râului. Se aşezară amândoi pe unul dintre nenumăraţii castraveţi care crescuseră prin jur.

Deşi soarele se afla sus pe cer şi încălzea pământul în lege, lui Habarnam şi Bumbiţei nu le era prea cald, deoarece castravetele pe care şedeau, întocmai ca pe o laviţă, era destul de răcoros, iar deasupra lor se întindeau, ca nişte umbrele verzi, uriaşe, frunzele late ale castravetelui.

Un vântuleţ liniştit adia prin iarbă şi ridica pe râu unde uşoare, care scânteiau puternic în soare. Mii de raze, răsfrânte de oglinda apei, jucau pe frunzele castraveţilor, luminându-le de jos în sus cu un soi de lumină tainică.

Din această pricină, ai fi zis că şi vântul ce trecea printre frunzele sub care şedeau Habarnam şi Bumbiţa nu era altceva decât zbaterea unor nenumărate aripioare nevăzute – şi totul părea atât de ciudat, de neobişnuit…

Dar Habarnam şi Bumbiţa nu găseau nimic ciudat în jurul lor, fiindcă priveliştea le era mult prea cunoscută; şi apoi fiecare dintre ei era stăpânit de propriile lui gânduri. Tare mult ar fi dorit Bumbiţa să vorbească despre basme, dar, nu se ştie de ce, Habarnam tăcea cu încăpăţânare şi faţa îi era atât de acră şi de amărâtă, încât prichinduţa nici nu îndrăznea să-i vorbească.

În cele din urmă nu se mai putu stăpâni şi întrebă:

— Spune, Habarnam, ţi s-a înecat astăzi vreo corabie? De ce eşti atât de plictisit?

— Nu mi s-a înecat niciun fel de corabie – răspunse Habarnam dar sunt plictisit pentru că mă plictisesc.

— Poftim răspuns, râse Bumbiţa. Eşti plictisit fiindcă te plictiseşti. Încearcă şi tu să vorbeşti puţin mai lămurit.

— Păi, gândeşte-te şi tu, spuse Habarnam, gesticulând întruna. În oraşul nostru, toate sunt aşa, nu ştiu cum să-ţi explic, cum n-ar trebui să fie. Nu se întâmplă nicio minune, nu se petrece niciun fel de vrăjitorie. Cu totul altceva era în vremurile străvechi! Pe atunci se întâlneau la fiecare pas vrăjitori, zgripţuroaice, ba chiar căpcăuni. Nu degeaba se povesteşte despre ei prin basme.

— Se înţelege, nu degeaba, încuviinţă Bumbiţa. Dar să ştii că nu numai în timpurile vechi au existat vrăjitori. Există şi astăzi, însă nu oricine poate să-i întâlnească.

— Dar cine ar putea să-i întâlnească, mă rog? Te pomeneşti că tu! întrebă Habarnam batjocoritor.

— Ce vorbeşti, ce vorbeşti! spuse Bumbiţa dând din mâini. Tu doar mă ştii cât sunt de fricoasă. Dacă mi s-ar întâmpla să mă întâlnesc cumva în clipa asta cu un vrăjitor, cred că de spaimă n-aş fi în stare să scot nici măcar un cuvânt. Tu însă cred că ai putea să stai de vorbă cu un vrăjitor, pentru că eşti foarte curajos.

— Cred şi eu că sunt curajos, întări Habarnam. Numai că nu pricep de ce nu m-am întâlnit până acum cu niciunul.

— Fiindcă pentru aşa ceva nu ajunge numai curajul, spuse Bumbiţa. Am citit eu cândva într-un basm că trebuie să săvârşeşti trei fapte bune la rând. Atunci, în faţa ta apare un vrăjitor şi îţi dă tot ce-i ceri.

— Chiar şi bagheta magică?

— Chiar şi bagheta magică!

— Ia te uită – se minună Habarnam – şi, după tine, care faptă se socoteşte bună? Dacă, de exemplu, am să mă scol de dimineaţă şi am să mă spăl cu apă rece şi cu săpun înseamnă că fac o faptă bună?

— Bineînţeles, spuse Bumbiţa. Dacă are să-i fie cuiva greu şi tu ai să-i ajuţi, dacă cineva are să fie necăjit şi tu ai să-l mângâi, tot fapte bune or să fie. Chiar şi atunci când ai spune mulţumesc cuiva care te-ar ajuta pe tine ar însemna că te-ai purtat frumos. Pentru că întotdeauna trebuie să fii recunoscător şi politicos.

— Ei şi, eu nu găsesc că e greu să faci toate astea, zise Habarnam.

— Ba e chiar foarte greu – îl contrazise Bumbiţa – pentru că cele trei fapte bune trebuie săvârşite la rând, iar dacă se nimereşte să pice printre ele o singură faptă rea, atunci nu mai iese nimic şi eşti nevoit să iei totul de la început. Încă un lucru să ştii: fapta bună e socotită bună atunci când o faci fără să te gândeşti că ai să tragi de pe urma ei cine ştie ce foloase.

— Cred şi eu, cred şi eu, încuviinţă Habarnam. Ce fel de faptă bună mai e şi aia pe care o faci din interes? Astăzi

mă mai odihnesc, dar de mâine încep să fac fapte bune, şi dacă toate câte mi le-ai spus sunt adevărate, atunci bagheta magică are să fie curând în mâinile noastre.

2. Cum a săvârşit Habarnam fapte bune

În ziua următoare, Habarnam se trezi mai devreme ca de obicei, cu gândul să se apuce de îndată să facă fapte bune. Mai întâi se spălă ca lumea cu apă rece, fără să se zgârcească la săpun, apoi îşi curăţă frumuşel dinţii.

„Uite că am şi făcut o faptă bună”, îşi spuse în sinea lui, ştergându-se cu prosopul şi pieptănându-şi cu grijă părul.

Grăbilă, care tocmai trecea pe acolo şi îl văzu cum se tot suceşte în faţa oglinzii, îi spuse:

— Eşti frumos, ce mai încolo-ncoace, nimic de zis, tare frumos.

— În orice caz mai frumos decât tine, răspunse Habarnam.

— Bineînţeles. O mutră atât de frumoasă nu se întâlneşte pe toate drumurile.

— Cum ai spus? Adică cine are mutră? Vrei poate să zici că eu? Se înfurie Habarnam şi se repezi să-l lovească pe Grăbilă cu prosopul pe spinare.

Grăbilă se feri ridicând o mână şi fugi cât îl ţineau picioarele din calea lui Habarnam.

— Ah, cine mi-eşti, Grăbilă, păcătosule! strigă Habarnam în urma lui. Din cauza ta s-a prăpădit bunătate de faptă.

Şi, într-adevăr, fapta cea bună se prăpădise, deoarece înfuriindu-se pe Grăbilă şi lovindu-l cu prosopul, Habarnam făcuse o faptă rea, şi acum totul trebuia luat de la capăt.

După ce se mai linişti puţin, Habarnam începu să-şi frământe mintea tot gândindu-se ce faptă frumoasă ar putea să i mai facă: nu ştiu cum se făcea însă că nu-i venea în cap nicio idee. Până la gustarea de dimineaţă nu izbuti să ia vreo hotărâre, dar după ce mâncă, mintea lui prinse să lucreze mai bine. Văzându-l pe doctorul Pilulă pisând într-un castronaş nişte prafuri pentru ca să prepare din ele doctorii, Habarnam spuse:

— Tu, Pilulă, munceşti într-una şi totdeauna pentru alţii, dar pe tine nu vrea nimeni să te ajute. Dă-mi să-ţi pisez eu doctoriile.

— Poftim – încuviinţă Pilulă – foarte frumos din partea ta că vrei să mă ajuţi. Aşa e bine, să ne ajutăm unii pe alţii.

Îi dădu deci castronaşul lui Habarnam, care se apucă să piseze prafurile, iar Pilulă prepară din ele pilule. Şi cu atâta plăcere lucra Habarnam, încât Până la urmă pisă chiar mai mult praf decât era nevoie.

„Ei, nu-i nimica, îşi spuse el, asta nu strică. În schimb am făcut o faptă bună”.

Treaba s-ar fi terminat într-adevăr cum nu se poate mai frumos, dacă Sirop şi Gogoaşă nu l-ar fi zărit pe Habarnam pisând doctoriile.

— Ia te uită – spuse Gogoaşă – va să zică şi Habarnam s-a hotărât să se facă doctor. Ştii că are să aibă haz când o să se apuce să doftoricească bolnavii!

— Altceva e la mijloc – zise şi Sirop – pesemne că s-a gândit să se dea bine pe lângă Pilulă, ca să nu-i dea ricină.

Auzind asemenea cuvinte de batjocură, Habarnam se supără foc şi ridică castronaşul, ameninţându-l pe Sirop.

— Tu, Sirop, să taci, că de nu îţi dau una cu castronul ăsta.

— Stai, stai, strigă doctorul Pilulă.

Şi încercă să ia castronaşul din mâna lui Habarnam, dar acesta nu i-l dădu, aşa încât se luară amândoi la bătaie. În toiul bătăii, Pilulă se împiedică cu piciorul de masă, masa se rostogoli, prafurile se risipiră pe podea şi pilulele zburară care încotro. Cu chiu cu vai izbuti Pilulă să smulgă castronul din mâna lui Habarnam şi strigă:

— Pleacă de-aici, netrebnicule! Să nu te mai văd în ochi! Câte doctorii s-au risipit de pomană din pricina ta!

— Ah, Sirop, nesuferitule – se mânie Habarnam – nu pun eu mâna pe tine o dată, că ţi-arăt eu ţie! auzi colo, să se prăpădească degeaba o faptă atât de frumoasă!

Ei da, fapta frumoasă se prăpădise şi de data asta, ba chiar înainte ca Habarnam s-o ducă până la capăt. Şi tot aşa se întâmplă în ziua aceea mereu. Oricât se silea Habarnam, nu reuşea să săvârşească nici măcar două fapte bune la rând, darmite trei. Dacă izbutea cumva să înfăptuiască ceva bun, îndată după aceea făcea neapărat şi o poznă; ba uneori chiar de la început, în loc de faptă bună, ieşea un fel de nimic.

În noaptea aceea, Habarnam nu putu multă vreme să adoarmă întrebându-se într-una din ce pricină îi ies lui toate pe dos. Până la urmă îşi spuse că de felul lui este cam necioplit şi că de acolo i se trage tot răul.

Era de ajuns ca cineva să glumească pe socoteala lui sau să-i facă vreo observaţie cât de neînsemnată, că el se şi supăra şi pornea să strige, ba sărea chiar la bătaie.

— Ei, lasă, nu-i nimic – căută să se mângâie singur – de mâine am să devin mai politicos şi atunci totul are să meargă bine.

A doua zi de dimineaţă, Habarnam parcă se născuse din nou. Devenise cât se poate de politicos şi bine crescut. Dacă-i adresa cuiva vreo rugăminte, îi vorbea neapărat cu „vă rog”, cuvinte pe care nimeni pe lume nu le mai auzise până atunci de la el. Mai mult decât atât: se străduia să servească pe fiecare, să facă pe placul tuturor. Văzând că Pierdetot nu izbuteşte nicidecum să dea de căciulă, pe care veşnic o pierdea, se apucă şi el să o să caute prin toată camera şi în cele din urmă o găsi sub pat. După aceea îi ceru iertare lui Pilulă pentru tot ce-i făcuse în ajun şi îl rugă să-i dea din nou voie să piseze prafuri.

De pisat prafuri, doctorul Pilulă nu-i mai îngădui, dar îi dădu în schimb sarcina să culeagă din grădină nişte lăcrămioare, care îi erau de trebuinţă ca să prepare din ele picături pentru ochi. Habarnam îşi îndeplini sarcina cu multă sârguinţă. După aceea unse cu cremă cizmele cele noi ale lui Glonţ, vânătorul, şi la urmă se apucă să măture prin camere, cu toate că în ziua aceea nu era de loc rândul lui. Într-un cuvânt, făcuse o grămadă de fapte bune şi credea acum că iaca, iaca, are să apară înaintea lui vrăjitorul cel bun şi are să-i dea bagheta magică. Cu toate acestea, ziua se sfârşi şi vrăjitorul nici gând să se arate.

Habarnam era tare amărât.

— De ce m-ai tot minţit cu vrăjitorul acela? o întrebă el pe Bumbiţa când o întâlni, în ziua următoare. M-am străduit ca un prost să fac o mulţime de fapte bune, dar niciun fel de vrăjitor nu mi s-a arătat.

— Nu te-am minţit de loc, se apără Bumbiţa. Ţin foarte bine minte că am citit aşa ceva într-un basm.

— Atunci de ce nu a apărut vrăjitorul? întrebă Habarnam îmbufnat.

— Păi, ştie el, vrăjitorul, când trebuie să apară, răspunse Bumbiţa, înălţând din umeri. Pesemne că n-ai făcut trei fapte bune, oi fi făcut mai puţine.

— N-am făcut trei – vorbi Habarnam, strâmbând dispreţuitor din nas – n-am făcut trei, am făcut, poate, douăzeci şi trei, dacă vrei să ştii!

— Înseamnă atunci – spuse Bumbiţa – că nu le-ai făcut una după alta: s-or mai fi amestecat şi rele printre ele.

— „S-or mai fi amestecat şi rele printre ele”, o îngână Habarnam şi făcu o figură atât de îngrozitoare că, de teamă, Bumbiţa se trase câţiva paşi înapoi. Află că am fost ieri toată ziua politicos şi n-am făcut nimic rău, zise Habarnam. Nu m-am certat, nu m-am bătut, iar de câte ori am spus câte ceva, am vorbit numai cu „iertaţi-mă”, „mulţumesc”, „vă rog”.

— Cum se face că nu aud şi astăzi asemenea cuvinte din gura ta? întrebă Bumbiţa clătinând din cap.

— Păi nu-i vorba de astăzi, eu ţi-am vorbit despre ziua de ieri.

Habarnam şi Bumbiţa se porniră să chibzuiască cum de lucrurile ieşiseră aşa şi nu altfel, dar nu se putură lămuri cu niciun chip. În cele din urmă, Bumbiţa spuse:

— Dar poate că tu ai făcut faptele astea din interes.

Habarnam se supără foc.

— Cum adică din interes? strigă el. De ce vorbeşti aşa? I-am ajutat sau nu lui Pierdetot să-şi caute căciula? Ce, era căciula mea? Am cules lăcrămioare pentru Pilulă? Am cules! Ce folos aveam eu din lăcrămioarele lui?

— Atunci de ce le-ai cules?

— Parcă tu nu ştii de ce. Doar de la tine am aflat că dacă vreau să capăt bagheta magică trebuie să fac trei fapte bune.

— Va să zică ai făcut toate astea ca să capeţi bagheta magică!

— Bineînţeles!

— Ei vezi, şi spui că n-ai făcut din interes!

— Dar tu cum crezi, de ce-aş fi trebuit să fac faptele bune dacă nu pentru bagheta magică?

— Ei, ar fi trebuit să le faci aşa, de la sine, din îndemnul inimii.

— De unde până unde ai mai răsărit acum şi cu îndemnul inimii? întrebă Habarnam.

— Of, cine-mi eşti! vorbi Bumbiţa, surâzând batjocoritor. Pesemne că tu nu poţi să te porţi bine decât atunci când ştii că pentru asta are să ţi se dea vreo răsplată, fie bagheta magică, fie cine ştie ce altceva. Ştiu, există pe la noi asemenea prichindei, care se străduiesc să fie politicoşi numai pentru că li s-a spus că politeţea şi purtările bune au să le aducă foloase.

— Ei, dar eu nu sunt dintr-aceia, zise Habarnam făcând un gest cu mâna. Eu, dacă vrei să ştii, pot să fiu politicos numai aşa, degeaba, şi pot să fac fapte bune fără niciun interes.

După ce se despărţi de Bumbiţa, Habarnam porni spre casă spunându-şi în gând că de aici înainte are să facă

fapte bune numai din îndemnul, inimii, fără să se mai gândească câtuşi de puţin la bagheta magică.

Dar e uşor de spus: „N-am să mă gândesc”. De fapt, când vrei să nu te gândeşti la ceva, atunci îţi vine în minte tocmai lucrul acela.

Cum intră în casă, Habarnam se apucă să citească dintr-o cărticică de basme.

Glonţ, vânătorul, care tocmai stătea în faţa ferestrei şi îşi curăţa arma, spuse:

— Cei citeşti acolo atât de interesant? Ai face bine dacă ai citi cu glas tare.

Habarnam fu cât pe-aci să răspundă: „Dacă ai poftă de citit, n-ai decât să-ţi citeşti singur”, dar în clipa aceea îşi aminti de bagheta magică, şi îşi spuse că îndeplinind rugămintea lui Glonţ face o faptă bună.

— Bine – primi Habarnam – ascultă, şi prinse a citi cu glas tare.

Glonţ, vânătorul, ascultă cu plăcere şi nu-i mai fu atât de urât să cureţe arma. Aflară şi ceilalţi pitici că Habarnam citeşte basme şi se strânseră cu toţii să-l asculte.

— Bravo, Habarnam, spuseră ei când cărticica se isprăvi. Ai avut o idee minunată să citeşti cu glas tare.

Lui Habarnam îi făcu plăcere că este lăudat, dar în acelaşi timp se amărî dându-şi seama că s-a gândit la baghetă tocmai când n-ar fi trebuit.

„Dacă nu mi-ar fi venit în minte bagheta şi aş fi primit să citesc aşa, de la sine, înseamnă că aş fi făcut asta din îndemnul inimii. Dar acum se cheamă că am citit din interes”, gândi Habarnam.

Şi aşa se întâmpla de fiecare dată: când îşi amintea de bagheta magică, Habarnam făcea numai fapte bune, cum uita însă de ea, era pornit numai pe rele.

Uneori, e adevărat, mai izbutea el să facă şi câte o faptă bună, cât vârful acului de micuţă, fără să se gândească la baghetă, dar aşa ceva se întâmpla atât de rar, încât nici nu merită să mai pomenim despre asta.

Trecură zile, săptămâni şi luni. Încetul cu încetul, Habarnam îşi luă gândul de la bagheta magică. Şi cu cât trecea mai multă vreme, cu atât mai rar îşi amintea de ea, iar în cele din urmă îşi spuse că stăpânirea baghetei magice este un vis care nu i se va împlini niciodată, deoarece el nu va fi nicicând în stare să facă, fără vreun interes, trei fapte bune la rând.

— Ştii – îi spuse el într-o zi Bumbiţei – eu cred că nu

există pe lumea asta niciun fel de baghetă magică şi că ori ce-ai face şi ori ce-ai drege, tot nimica n-ai alege.

Şi Habarnam se porni pe râs de bucurie că ultimele cuvinte i se potriviră în rimă.

Bumbiţa râse şi ea, dar pe urmă întrebă:

— De ce s-o fi spunând atunci în poveste că e nevoie să faci trei fapte bune?

— S-ar putea să fie o născocire scornită înadins pentru ca unii pitici să se înveţe a face fapte bune, spuse Habarnam.

— Înţeleaptă judecată! rosti Bumbiţa.

— Foarte înţeleaptă! aprobă Habarnam. Mie nu-mi pare rău că s-a întâmplat aşa. Oricum mi-a prins bine. Câtă vreme m-am silit să fac fapte bune, m-am obişnuit să mă spăl în fiecare dimineaţă cu apă rece, iar acum pot să spun că obiceiul ăsta îmi şi place.

3. Visul lui Habarnam se împlineşte

Odată, Habarnam stătea în casă şi privea pe fereastră. Afară era tare urât. Cerul se arătase mohorât încă de dimineaţă; nicio clipă nu se ivise soarele, iar ploaia curgea fără încetare.

Sigur, de plimbat nici nu putea fi vorba, şi din această pricină pe Habarnam îl cuprinse plictiseala.

Se înţelege că nu pe toţi locuitorii Oraşului Florilor îi plictisea vremea urâtă. Lui Ştietot, de pildă, puţin îi păsa dacă ploua sau ningea, fiindcă chiar şi cea mai rea vreme nu-l împiedica să stea acasă şi să-şi vadă dei treburi. Iar doctorul Pilulă o ţinea într-una că mai mult îi place când e urât afară decât când e frumos, pentru că pe vreme rea organismul piticilor se căleşte, aşa că ei se îmbolnăvesc mai puţin. Cât despre poetul Floricel, cea mai mare plăcere a lui era să se instaleze, pe timp de ploaie, în podul casei şi, întinzându-se pe nişte frunze uscate, să asculte zgomotul picăturilor care cad pe acoperiş.

— În jurul tău tună şi fulgeră – zicea Floricel – afară e atât de groaznic că nici nasul nu-ţi vine să-l scoţi, iar în pod este cald şi bine. Frunzele uscate răspândesc un parfum minunat, ploaia bate darabana în acoperiş, iar tu îţi simţi sufletul atât de uşor şi îţi e atât de bine, încât îţi vine să compui poezii.

Celor mai mulţi dintre pitici nu le plăcea însă ploaia. Era chiar o prichinduţă, pe nume Picătura, care de cum începea să plouă, se şi pornea pe plâns. Iar dacă cineva o întreba de ce plânge, răspundea:

— Nu ştiu, eu plâng întotdeauna când plouă.

Desigur, Habarnam nu stătea chiar aşa prost cu nervii ca plângăreaţa de Picătura, dar pe vreme rea dispoziţia lui se strica. Aşa se întâmplase şi de data aceasta. Se uita cu tristeţe la şuvoaiele piezişe de ploaie, la violetele ude leoarcă care creşteau în curte, sub fereastră, la Burduf, căţelul, care de obicei stătea legat de lanţ în faţa casei, dar care se cuibărise acum în cuşca lui şi privea de acolo scoţând prin gaură doar vârful nasului.

„Bietul Burduf – gândi Habarnam – după ce că toată ziua stă legat, de nu poate să zburde şi el în voie, acu, din pricina ploii, e nevoit să se ghemuiască în cuşca lui cea strâmtă. Am să-i dau drumul la plimbare când are să înceteze ploaia.

Dar ploaia nu mai înceta de fel şi lui Habarnam i se păru de la o vreme că nici n-are să se sfârşească vreodată, ci are să curgă veşnic, că soarele s-a ascuns pentru totdeauna şi nu se va mai zări nicicând din pricina norilor.

„Ce-are să fie atunci cu noi? se întrebă Habarnam. Sigur că din cauza apei, pământul o să se înnămolească. Are să se strângă atâta noroi, că n-o să se poată merge nici pe jos, nici cu maşina. Toate străzile or să înoate în noroi. Noroiul are să înghită şi casele, şi florile, şi pomii, iar până la urmă or să se scufunde şi piticii. Să vezi atunci grozăvie”.

Pe când Habarnam îşi închipuia tot soiul de nenorociri şi se gândea cât de greu va fi traiul în împărăţia noroiului, ploaia încetă, vântul izgoni norii şi în cele din

urmă se ivi soarele. Cerul se limpezi. Totul în jur se lumină ca prin farmec.

Picăturile mari de ploaie, încă neuscate, tremurau, scânteiau, sclipeau ca argintul pe firele de iarbă şi petalele florilor. Părea că lumea întreagă întinereşte, se bucură şi surâde. În cele din turmă, Habarnam se trezi din visurile lui.

— Soarele! strigă el, orbit de lumina puternică a razelor. Soarele!

Şi fugi în curte.

În urma lui alergară şi ceilalţi pitici.

Se porniră cu toţii să sară, să cânte şi să joace. Chiar Ştietot, care de obicei se lăuda că lui îi e totuna dacă cerul este senin sau noros, sărea acum de bucurie în mijlocul curţii.

Cât despre Habarnam, el uitase cu totul, în clipa aceea, de ploaie şi noroi. Ba i se părea chiar că niciodată nu vor mai fi nori pe cer şi că soarele va lumina mereu, fără încetare. Îl uită până şi pe Burduf, pe urmă însă îşi aminti de el şi-i dădu drumul din lanţ. Atunci Burduf o luă la fugă prin curte. Lătra într-una de bucurie şi îi apuca pe toţi de picioare, dar fără să-i muşte, fiindcă el muşca numai străinii, pe-ai lui niciodată. Aşa-i era firea.

După ce au mai petrecut puţintel, piticii s-au apucat din nou de treburi, ba câţiva dintre ei s-au îndreptat spre pădure după ciuperci, pentru că după ploaie ciupercile se ivesc cu droaia.

De mers în pădure, Habarnam nu merse, dar aşezându-se pe o bancă în faţa chioşcului, prinse a citi dintr-o cărticică.

În timpul acesta, Burduf, care putea acum să fugă încotro avea poftă, dibui în gard o gaură, se strecură prin ea în stradă şi zărind un trecător cu baston în mână se hotărî să-l muşte.

Toată lumea ştie doar cât de rău se înfurie un câine când vede un baston în mâna cuiva.

Prins în mrejele cititului, Habarnam nu auzi lătratul din stradă.

Dar îndată după aceea, lătrăturile se înteţiră simţitor. Habarnam se întrerupse din citit şi de abia atunci îşi aduse aminte că a uitat să-l pună pe Burduf înapoi în lanţ. Dădu fuga la poartă şi îl văzu pe Burduf, care, lătrând furios, izbutise să ajungă din urmă un trecător şi încerca acum să-l apuce de picior. Învârtindu-se pe loc, trecătorul se apăra din răsputeri cu ajutorul bastonului.

— Înapoi, Burduf! Înapoi! strigă Habarnam înspăimântat.

Văzând însă că Burduf nu-l ascultă, îl apucă de zgardă şi-l dădu la o parte.

— Ah! Viperă mică ce eşti! spuse el. De ce nu asculţi când ţi se spune ceva!

Habarnam ridică pumnul ca să-l lovească zdravăn peste bot, dar când văzu că bietul căţel strânge din ochi şi clipeşte speriat, i se făcu milă şi în loc să-l bată, îl trase în curte.

După ce-l puse pe Burduf în lanţ, Habarnam fugi înapoi la poartă, ca să vadă dacă nu cumva trecătorul cu pricina se alesese cu vreo muşcătură.

După cât se părea, trecătorul obosise rău în lupta cu Burduf, fiindcă se aşezase pe banca din faţa portiţei ca să se odihnească. De abia atunci apucă Habarnam să se uite la el cu atenţie.

Necunoscutul purta o mantie nespus de frumoasă, de un albastru închis, împodobită cu steluţe de aur şi semilune de argint. Pe cap avea o tichie neagră cu aceleaşi podoabe, iar în picioare purta iminei roşii, cu vârful îndoit în sus.

Nu semăna cu niciun locuitor din Oraşul Florilor, fiindcă avea nişte îl mustăţi albe, lungi şi o barbă albă, lungă, lungă până aproape de genunchi, care îi acoperea mai tot obrazul, întocmai ca la Moş Gerilă.

În Oraşul Florilor nu avea nimeni o astfel de barbă, pentru că pe acolo toţi locuitorii erau spâni.

— A apucat cumva să vă muşte câinele? întrebă

îngrijorat Habarnam, uitându-se plin de curiozitate la bătrânul acela ciudat.

— Halal căţeluş. Mda! Nimic de spus, pare destul de isteţ.

Vorbind astfel, bărbosul îşi puse bastonul între genunchi, se sprijini în el cu amândouă mâinile şi aruncă o privire piezişă spre Habarnam, care se aşezase şi el pe marginea băncii.

— Ştiţi, este câinele lui Glonţ – continuă Habarnam – i se spune Burduf. Glonţ îl ia întotdeauna cu el la vânătoare. În timpul liber, Burduf stă în lanţ, ca să nu muşte pe careva. Nu cumva v-a muşcat?

— Nu, drăguţule. Era cât pe-aci, dar n-a reuşit să mă muşte.

— Asta-i rău – spuse Habarnam – adică nu voiam să zic că-i rău că n-a reuşit să vă muşte, e rău că v-a speriat, poate. Numai eu sunt de vină. Eu i-am dat drumul din lanţ şi pe urmă am uitat să-l pun la loc. Vă rog să mă iertaţi!

— Ei, ce-aş putea să mai fac acum! Fie, te iert, zise bărbosul. Văd eu că eşti un băieţaş bun.

— Nu sunt încă bun, abia vreau să ajung. Adică voiam înainte. Am făcut chiar şi fapte bune, dar acum m-am lăsat păgubaş.

Habarnam făcu un gest de lehamite cu mâna şi rămase cu privirea aţintită asupra imineilor roşii din picioarele celui cu care stătea de vorbă.

Atunci băgă de seamă că aceştia sunt încheiaţi cu câte o cataramă în formă de semilună cu stea.

— Şi de ce te-ai lăsat păgubaş? întrebă moşneagul.

— Pentru că toate astea sunt fleacuri.

— Care toate astea? Faptele bune?

— Nu, vrăjitorii. Spuneţi-mi, cataramele acelea de la pantofi sunt chiar de aur sau numai aşa, aurite.

— Chiar de aur. Şi de ce-i socoteşti pe vrăjitori fleacuri?

Atunci Habarnam prinse a povesti cum a visat el la bagheta magică, cum i-a istorisit Bumbiţa că trebuie să facă trei fapte bune şi cum lui nu i-a reuşit până la urmă

nimic, fiindcă nu era în stare să facă fapte bune fără vreun interes, ci numai de dragul baghetei magice.

— Dar vezi tu – vorbi moşneagul – îmi spuneai mai adineauri că i-ai dat drumul lui Burduf să se plimbe. Oare şi asta ai făcut-o de dragul baghetei magice?

— De ce vorbiţi aşa? răspunse Habarnam, dând din mână. În clipa aceea uitasem cu, totul de bagheta magică. Mi-a fost însă milă de Burduf că stă într-una legat.

— Va să zică ai făcut-o din îndemnul inimii.

— Desigur.

— Iacă, vezi, ai şi făcut o faptă bună!

— Curios, se minună Habarnam şi se porni chiar pe râs de bucurie. Nici măcar nu mi-am dat seama cum am făcut-o!

— După care ai săvârşit încă una.

— Asta când s-a petrecut?

— Când m-ai apărat pe mine de câine. Doar n-ai să zici că fapta aceea a fost rea? Sau te-ai purtat aşa de dragul baghetei magice?

— Aş, de unde! Nici prin minte nu-mi trecea atunci bagheta magică.

— Ei vezi, se bucură bătrânul. Pe urmă ai săvârşit şi a treia faptă bună, când ai venit să afli dacă nu cumva m-a muşcat câinele şi ţi-ai cerut iertare. Asta a fost frumos din partea ta, pentru că întotdeauna trebuie să fim atenţi unul faţă de celălalt.

— Minunea minunilor! râse Habarnam. Trei fapte bune şi toate la rând. În viaţa mea nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Să ştii, nu m-aş mira câtuşi de puţin dacă aş întâlni azi vreun vrăjitor.

— Nici să nu te miri; l-ai şi întâlnit.

Habarnam îi aruncă bătrânului o privire plină de neîncredere şi zise:

— Nu cumva ai vrea să spui acum că vrăjitorul eşti chiar matale?

— Ba da, asta vreau să spun. Chiar eu în persoană sunt vrăjitorul.

Habarnam holbă ochii cât putu de tare la bătrân şi căută să vadă dacă nu cumva îşi râde de el, dar barba acoperea atât de tare obrazul moşului, încât nu-i fu cu putinţă să descopere dedesubtul ei nici măcar un zâmbet.

— Pesemne că matale îţi baţi joc de mine, zise Habarnam neîncrezător.

— Dar nu-mi bat joc de fel. Ai săvârşit trei fapte bune şi poţi să-mi ceri tot ce doreşti. Ei hai, spune, ce-ţi place mai mult: tichia minunată sau ciubotele fermecate. Ori poate că ai vrea covorul zburător?

— Păi matale ai şi covorul zburător?

— Sigur! Am şi covorul. Pe toate le am.

Moşneagul vârî mâna într-una din cele două mâneci largi ale mantiei, scoase de acolo un covor strâns sul, îl desfăcu şi cât ai clipi din ochi îl întinse pe pământ înaintea lui Habarnam.

— Iaca şi ciubotele fermecate, şi tichia minunată.

Rostind aceste cuvinte, moşul scoase din cealaltă mânecă o tichie şi nişte ciuboţele şi le aşează frumuşel pe covor. În urmă apărură, pe aceeaşi cale, gusta vrăjită, masa miraculoasă şi alte multe minunăţii de prin basme.

Încredinţându-se tot mai mult că are în faţa lui un vrăjitor adevărat, Habarnam întrebă:

— Ai poate şi bagheta magică?

— De ce nu? Sigur că o am! Poftim, priveşte!

Şi scoţând din buzunar o baghetă micuţă, de culoare cărămizie, vrăjitorul i-o întinse lui Habarnam, care se grăbi s-o apuce.

— Dar e chiar adevărată? întrebă el, necrezându-şi ochilor că visul lui s-a împlinit.

— Cea mai adevărată baghetă magică din lume, n-ai de ce să te îndoieşti, îl încredinţă vrăjitorul. Atâta timp cât nu vei face fapte rele, n-are să-ţi rămână decât să răsuceşti bagheta şi toate dorinţele ţi se vor împlini.

Dar să ştii că dacă se întâmplă cumva să săvârşeşti trei fapte rele, bagheta magică îşi pierde toată puterea.

Lui Habarnam i se opri răsuflarea de bucurie, şi inima porni să-i bată în piept mult mai tare decât ar fi trebuit.

— Atunci eu am să dau o fugă până la Bumbiţa, ca să-i spun şi ei că acum bagheta magică este a noastră – vorbi Habarnam – doar ea m-a învăţat cum s-o capăt.

— Sigur că da, aleargă, îl îndemnă vrăjitorul. Eu ştiu că Bumbiţa visează de mult să capete bagheta magică.

Vorbindu-i astfel, vrăjitorul îl mângâie pe creştet, şi de data aceasta Habarnam izbuti să desluşească pe chipul blând al bătrânului un surâs larg şi prietenos.

— Atunci la revedere, zise Habarnam.

— Rămâi sănătos, răspunse vrăjitorul zâmbind.

După ce vârî în sân bagheta magică, Habarnam se porni pe fugă şi încercând să scurteze drumul spre casa în care locuia Bumbiţa, coti pe o ulicioară. Dar în clipa aceea îşi aminti că a uitat să-i mulţumească vrăjitorului pentru minunatul dar şi o luă la goană înapoi.

Ieşind însă din ulicioară, văzu strada pustie. Vrăjitorul nu se mai zărea nici pe bancă şi nici în vreun alt loc. Pierise împreună cu covorul zburător şi cu celelalte minunăţii, de parcă l-ar fi înghiţit pământul ori s-ar fi risipit pe undeva prin văzduh.

4. Habarnam şi Bumbiţa se întâlnesc cu Mâzgălici-Împestriţatu

Văzând că nu-i mai rămâne nimic de făcut, că în niciun chip nu mai poate repara greşeala de care se căia atât, Habarnam apucă din nou pe drumul care ducea spre Bumbiţa. Dar acum nu se mai grăbea, ba din când în când se oprea chiar în mijlocul străzii, clătina trist din cap, îşi trecea mâna pe după ceafă, bolborosea ceva neînţeles şi scotea nişte exclamaţii curioase, apoi îşi vedea mai departe de drum.

Bumbiţa se juca pe stradă în apropierea casei ei. Zărindu-l pe Habarnam care se apropia, se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Noroc bun, Habarnam, îi strigă ea bucuroasă.

Habarnam se opri şi, fără să-i răspundă la salut, vorbi posomorât:

— Nu mai sunt Habarnam, nu sunt decât un măgar, cu urechile cât toate zilele.

— Dar ce s-a întâmplat? se nelinişti Bumbiţa.

— S-a întâmplat că vrăjitorul mi-a dat bagheta, iar eu nici măcar n-am catadicsit să-i mulţumesc. Asta s-a

întâmplat!

— Care baghetă? se minună Bumbiţa.

— Ei, care baghetă! Parcă tu nu ştii ce fel de baghete există pe lumea asta. Bagheta cea magică!

— Tu, Habarnam, ţi-ai ieşit, pesemne, din minţi. Ce baghetă magică ai mai născocit?

— Nu eu am născocit-o. Uite-o, o vezi?

Şi Habarnam îi arătă bagheta pe care o ţinea strâns în mână.

— Ce să văd – întrebă Bumbiţa nedumerită – o nuia ca toate nuielele!

— „O nuia ca toate nuielele", o îngână Habarnam. Ai face mai bine să taci dacă nu te pricepi. Mi-a dat-o vrăjitorul în persoană.

— Ce fel de vrăjitor?

— „Ce fel de vrăjitor, ce fel de vrăjitor!" Parcă tu nu ştii cum sunt vrăjitorii!

— Bineînţeles că nu ştiu, zise Bumbiţa înălţând din umeri. N-am văzut în viaţa mea un vrăjitor în carne şi oase.

— Ei, află atunci că vrăjitorul acela avea barbă şi mai avea nişte stele şi nişte semilune… Burduf a lătrat şi eu am făcut trei fapte bune… Ai înţeles acum?

— Aş, de unde – spuse Bumbiţa – n-am înţeles nimic. Mai bine mi-ai povesti cum s-au petrecut lucrurile de la început.

Atunci Habarnam prinse a istorisi toate câte i se întâmplaseră. Bumbiţa ascultă până la sfârşit şi pe urmă zise:

— Şi-o fi bătut careva joc de tine şi S-o fi mascat în vrăjitor.

— Dacă vrăjitorul n-a fost adevărat, atunci de unde a răsărit bagheta magică?

— Şi tu eşti sigur că bagheta e într-adevăr magică? Ai încercat-o?

— Nu, n-am încercat-o, dar pot s-o încerc.

— Ce mai stai atunci pe gânduri? Răsuceşte bagheta şi pune-ţi o dorinţă. Dacă dorinţa ţi se împlineşte înseamnă că bagheta e cu adevărat magică.

— Şi dacă nu se împlineşte? întrebă Habarnam.

— Ei, dacă nu se împlineşte înseamnă că ai de-a face cu o nuia obişnuită de lemn, şi gata! Cum de nu înţelegi singur asemenea lucruri? zise ea mânioasă.

Bumbiţei îi era ciudă, deoarece ar fi vrut să afle cât mai iute dacă bagheta este sau nu magică şi îi era necaz pe Habarnam care nu se gândise mai devreme să o încerce.

— Ei lasă, nu-i nimic – spuse Habarnam – o s-o încercăm îndată. Ce să ne dorim?

— Tu cam ce ţi-ai dori? întrebă Bumbiţa.

— Nici eu nu ştiu ce să-mi doresc. Mi se pare că acuma nu-mi doresc nimic.

— Of, ce fel de om mai eşti şi tu! se supără Bumbiţa. Gândeşte-te, îngheţată ai dori?

— Da, îngheţată parcă aş dori, încuviinţă Habarnam. Stai că cerem chiar acuşi nişte îngheţată.

Răsucind bagheta magică, Habarnam spuse:

— Vrem să căpătăm două porţii de îngheţată.

— Pe băţ, adăugă şi Bumbiţa.

Habarnam întinse mâna cu teamă şi închise chiar ochii. „Şi dacă nu apare niciun fel de îngheţată?” se întrebă dar chiar în clipa aceea simţi cum se strecoară în mâna lui ceva tare şi rece. Habarnam deschise iute ochii şi văzu că are în palmă o porţie de îngheţată pe băţ. De mirare rămase cu gura căscată, privind într-una în sus, de parcă ar fi vrut să afle de unde i-a picat îngheţata. Şi fiindcă nu descoperi acolo sus nimic care să dea de bănuit, Habarnam se întoarse încetişor spre Bumbiţa strângând în mână îngheţata de parcă s-ar fi temut să n-o scape sau să nu-i zboare. Bumbiţa avea şi ea o porţie de îngheţată în palmă şi zâmbea bucuroasă.

— Ve-ve-ve, se bâlbâi Habarnam, arătând îngheţata cu degetul.

Voia, pesemne, să spună ceva, dar din Pricina emoţiei nu putu să rostească niciun cuvânt.

— Ce „ve-ve-ve”, ce vrei să spui? întrebă Bumbiţa.

Habarnam se mărgini să facă doar un gest cu mâna şi se apucă să mănânce îngheţata.

Bumbiţa îi urmă exemplul, şi după ce terminară de mâncat spuse:

— Grozavă îngheţată, nu-i aşa?

— Minunată, încuviinţă Habarnam. Ce-ar fi să mai cerem câte o porţie?

— Hai, răsuceşte bagheta! îl îndemnă Bumbiţa.

Habarnam o răsuci şi spuse:

— Vrem încă două porţii de îngheţată.

În clipa următoare se auziră prin aer pocnete, un fâşâit şi iată că în mâinile lui Habarnam şi ale Bumbiţei se ivi iar câte o porţie de îngheţată.

Habarnam amuţi din nou, de data aceasta însă îşi veni mai repede în fire şi după ce mâncă îngheţata întrebă:

— Să mai luăm?

— Cred că am putea să cerem încă o dată câte o porţie.

— Ce să ne mai pierdem vremea cu câte o porţie, fu de părere Habarnam şi răsucind bagheta spuse:

Vrem o ladă cu îngheţată!

Şi poc! De pământ se izbi o ladă mare, albastră, de felul celor pe care le poartă pe străzi vânzătoarele de îngheţată. Habarnam deschise capacul, de sub care se ridicau aburi, scoase de acolo două porţii de îngheţată.

Închise apoi lada la loc şi, aşezându-se pe ea ca pe o bancă, prinse a linge îngheţata, care se arăta a fi mai tare şi mai răcoroasă ca cea dinainte.

— Aşa îngheţată mai zic şi eu! o lăudă el. Îţi sparge şi dinţii!

— Aş vrea să ştiu, bagheta asta dă numai îngheţată sau poate să dea şi alte lucruri? întrebă Bumbiţa.

— Ciudată mai eşti! spuse Habarnam. De vreme ce este cu adevărat magică e în stare să dea orice. Vrei tichia care te face nevăzut, o capeţi, doreşti covorul zburător, îţi dă covorul zburător.

— Hai să cerem atunci covorul zburător şi să călătorim cu el, propuse Bumbiţa.

Tare ar fi dorit şi Habarnam să pornească cât mai departe într-o călătorie, dar îi veniră în minte clipele de groază prin care trecuse atunci când zburase cu balonul construit de Ştietot şi spuse:

— Cu covorul zburător nu e chiar atât de comod să călătoreşti, pentru că atunci când zbori nu mai poţi vedea nimic din toate câte se petrec jos.

— Ei, atunci trebuie să ne gândim la altceva, spuse Bumbiţa. Am citit eu, nu-mi mai aduc aminte unde, că există pe lumea asta ceva care se numeşte tren… şi dacă dai cumva peste un tren dintr-ăsta, nu-ţi rămâne decât să te sui în el, că te şi pomeneşti dus departe, pe calea ferată.

— Lasă că şi eu am auzit. Parcă Ştietot nu ne-a povestit despre calea ferată? A văzut-o doar bine de tot, când s-a dus în Oraşul Soarelui, după cărţi. Dar să ştii că şi calea ferată e destul de primejdioasă, fiindcă şi pe acolo se

întâmplă uneori accidente.

Tot vorbind aşa, Habarnam îi zări pe Şurubel şi Piuliţă trecând prin mijlocul străzii în noul lor automobil, care, ca şi cel dinainte, stricat de Habarnam în ziua când încercase să-l conducă, era descoperit şi avea patru locuri.

Numai că, spre deosebire de primul, acesta era mai luxos şi cu motorul mai puternic, pentru că acum nu mai era pus în mişcare de sifon simplu, ci de sifon încălzit.

Zărindu-i pe Habarnam şi pe Bumbiţa, Şurubel şi Piuliţă le făcură cu mâna. Habarnam le strigă că a căpătat bagheta magică, dar automobilul huruia atât de tare, încât nici Şurubel, nici Piuliţă nu auziră nimic şi, ridicând nori de praf în urma lor, dispărură cu maşină cu tot după colţul străzii.

— Ştii cu ce-o să călătorim noi? întrebă Habarnam.

— Nu cumva cu automobilul? ghici Bumbiţa.

— Ba chiar aşa, încuviinţă Habarnam.

— Dar ce, ai uitat ziua când te-ai prăvălit cu automobilul din munţi?

Nu-ţi mai aduci aminte cum ai stricat atunci maşina cum era cât pe-aci să te prăpădeşti tu?

— Caraghioasă mai eşti! izbucni Habarnam. Atunci era altceva, nu mă pricepeam să conduc.

— Parcă acum ai învăţat?

— Nu, dar acum nici n-am nevoie să mai învăţ. Îi spun baghetei că vreau să ştiu să conduc şi să vezi cum am să ştiu.

— Dacă e aşa, se schimbă lucrurile, spuse Bumbiţa. Hai să călătorim cu automobilul! Are să fie tare interesant.

Habarnam învârti bagheta şi îi porunci:

— Fă ca să avem şi noi un automobil cum este cel al lui Dăltişor şi Şurubel şi mai fă ca eu să mă pricep la condus!

Nici nu sfârşi bine vorba că şi zări la capătul străzii un automobil care venea în goană spre ei.

Lui Habarnam i se păru chiar că se întorc pe acolo Şurubel şi Piuliţă cu maşina lor; de-abia când automobilul se opri băgă de seamă că la volan nu se afla nimeni.

— Ia te uită ce minunăţie! exclamă el cercetând maşina pe toate părţile. Ba se uită până şi sub roţi, bănuind că şoferul S-a ascuns dinadins acolo, ca să-şi râdă de el.

După ce se convinse că nu este vorba de aşa ceva, Habarnam spuse:

— Ei, la urma urmelor de ce m-aş mira atât? O dată ce-i vrăjitorie, şi vrăjitorie rămâne!

Rostind aceste cuvinte, deschise portiera maşinii, puse lada cu îngheţată pe banca dinapoi şi îşi ocupă locul la volan. Lângă el se instală Bumbiţa.

Chiar în clipa când Habarnam se pregătea dea drumul motorului, Bumbiţa zări în depărtare un oarecare prichindel care venea înspre ei.

— Stai – îi spuse ea lui Habarnam – nu porni încă. S-ar putea să-l zdrobim.

Habarnam aşteptă ca prichindelul să se apropie şi de-abia atunci văzu că în faţa lor se afla însuşi Mâzgălici-Impestriţatu.

Mâzgălici ăsta umbla mereu cu pantaloni cenuşii cu o vestă de aceeaşi culoare, iar pe cap obişnuia să poarte o tichiuţă tot cenuşie, căreia el îi zicea cipilică.

Socotea că hainele cenuşii sunt cele mai bune din lume pentru că nu se murdăresc niciodată prea rău. Se înţelege însă că e o prostie să crezi asta, că aşa ceva nu poate fi adevărat. Haina cenuşie se murdăreşte la fel ca oricare alta, numai că, cine ştie din ce pricină, murdăria de pe ea se observă mai puţin.

Trebuie să vă spun neapărat că Mâzgălici era un pitic grozav caraghios. Avea el două reguli după care se conducea viaţă: nu te speli niciodată şi să nu te miri de nimic.

Mai greu îi era să respecte prima decât a doua, pentru că piticii care stăteau în aceeaşi locuinţă cu el îl sileau se spele de câte ori se aşeza la masă. Iar dacă încerca să se împotrivească, nu-i îngăduiau pur simplu să mănânce alături de ei. Aşa încât era nevoit să se spele. Numai că spălatul lui nu însemna mare lucru, fiindcă se pricepea se murdărească tare repede. Nici nu apuca bine să se spele, că şi apăreau şi pe obrazul lui tot soiul de dungi, de pete, de punctişoare, faţa îşi pierdea culoarea ei naturală, devenind toată un fel de mâzgălitură. De aceea i s-a şi spus Mâzgălici. Şi ar fi rămas în vecii vecilor numai cu acest nume, dacă n-ar fi fost întâmplarea petrecută pe vremea când se afla în Oraşul Florilor vestitul excursionist Compas.

Acest vizitator era şi el o persoană de vază, despre care s-ar cuveni să auziţi câte ceva. Trebuie să ştiţi mai întâi de toate că era tare slab şi tare lung, avea mâinile lungi, picioarele lungi, capul lung şi nasul tot lung. Până şi pantalonii lui cu pătrăţele erau lungi. Şi trăia acest Compas tocmai în oraşul Plimbăreţilor, ai cărui locuitori nu

mergeau niciodată pe jos, ci se plimbau într-una cu bicicleta. Nici Compas n-ar fi umblat vreodată fără bicicletă. Şi atât de mare era zelul lui de biciclist, încât de la o vreme propriul său oraş i se păru prea mic pentru plimbat şi se hotărî să străbată toate oraşele din lume locuite de pitici.

Când ajunse în Oraşul Florilor, nu lăsă niciun locşor pe care să nu-l cutreiere cu bicicleta: îşi vârî nasul lui lung peste tot şi făcu cunoştinţă cu toată lumea. Curând izbuti să-i ştie pe fiecare în parte. Numai pe Mâzgălici nu-l cunoscuse, pentru că locuitorii oraşului îl ascunseseră înadins, de ruşine. Le era teamă ca nu cumva zărind mutrişoara lui murdară, excursionistul să-şi închipuie că toţi piticii din Oraşul Florilor sunt nişte nespălaţi. Tocmai de aceea căutară pe cât era cu putinţă ca Mâzgălici să nu se ivească în faţa ochilor lui Compas.

Lucrurile merseră cum nu se poate mai bine până în ziua când Compas se pregăti de plecare. În acea zi, nu se ştie din ce pricină, paza asupra lui Mâzgălici fu slăbită, aşa încât el apăru în stradă chiar în momentul când piticii din oraş îşi luau rămas bun de la Compas. Zărind prin mulţimea de pitici o figură necunoscută, Compas se arătă niţeluş mirat fu cât pe-aci să întrebe:

— De unde l-aţi mai scos şi pe nespălatul ăsta?

Deoarece Compas era însă un pitic binecrescut şi nu putea rosti vorbe atât de grosolane cum ar fi cuvântul „nespălat”, întrebă într-o formă mai politicoasă:

— De unde l-aţi mai scos şi pe împestriţatul ăsta?

Întorcând capetele, piticii îl văzură pe Mâzgălici, a cărui figură se împestriţase într-adevăr de atâta murdărie, pentru că din dimineaţa acelei zile nu se mai spălase niciodată. Tuturor a le plăcu numele găsit de Compas şi de atunci Mâzgălici fu poreclit Împestriţatu.

Chiar şi lui Mâzgălici îi fu pe plac noul său nume, fiindcă suna parcă mai frumos şi mai delicat decât cel dinainte.

5. Cum au pornit Habarnam, Bumbiţa şi Mâzgălici-Împestriţatu în călătorie

— Hei, noroc, Împestriţatule strigă Habarnam când Mâzgălici fu aproape de tot. Ia priveşte, avem automobil!

— Mare lucru! Şurubel şi Dăltişor au unul mai grozav decât al vostru!

Rostind aceste cuvinte, Mâzgălici se opri, îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor lui cenuşii şi prinse a cerceta roţile din faţă ale automobilului.

— De ce spui minciuni? se supără Bumbiţa. Automobilul nostru este exact ca acela al lui Şurubel şi Dăltişor. Şi pe urmă, dacă vrei să ştii, află că Habarnam are bagheta magică.

— Închipuieşte-ţi ce minune! vorbi din nou Mâzgălici. Eu, dacă aş vrea, aş avea o sută de baghete magice!

— Cum se face atunci că nu ai niciuna? întrebă Habarnam.

— Pentru că nu vreau, se grăbi să răspundă Mâzgălici.

Văzând că oricum n-are s-o scoată cu el la capăt, Habarnam zise:

— Ascultă, Mâzgălici, noi plecăm în călătorie. Vii şi tu?

— Fie, primi Împestriţatu, şi deschizând portiera automobilului se aşează plin de importanţă pe banca dinapoi. S-a făcut!

— Ei, pot să-i dau drumul? întrebă Habarnam.

— Dă-i drumu'! Dă-i drumu'! strigă Bumbiţa.

— Păi sigur, poţi să-i dai drumul – fu de părere şi Mâzgălici – dar n-o lua nici tu la goană chiar ca să faci moarte de om.

Habarnam deschise contactul şi apăsă cu piciorul pe butonul de pornire automată. Motorul se puse în mişcare şi, mergând în gol, Scrâşnea ca şi când cineva ar fi zgâriat o bucăţică de fier. După ce aşteptă ca motorul să se încălzească, Habarnam apăsă pe pedala de ambreiaj şi băgă maşina în viteză. Maşina porni. Habarnam mânuia liniştit volanul, schimbând uneori vitezele şi făcând maşina să meargă când mai repede, când mai încet. Cu toate că nu pricepea pentru ce îşi plimbă mâna de pe schimbătorul de

viteze pe volan, de ce apasă pedala cu piciorul, Habarnam făcea de fiecare dată exact ce trebuia, fără să dea cumva greş. Şi nu este nimic de mirare într-asta, pentru că bagheta magică îl învăţase cât ai clipi din ochi să conducă maşina şi acum proceda ca un şofer iscusit, care nici nu are nevoie să se gândească ce trebuie să învârtească şi pe ce anume să apese, ci face totul automat, din obişnuinţă.

Trecând cu automobilul dintr-o stradă într-alta, Habarnam claxona puternic, ca să atragă atenţia piticilor din oraş. Tare ar fi avut poftă ca toată lumea să-l admire cum şade el de curajos la volan şi cât de neînfricat este. Dar zărind maşina, piticii din Oraşul Florilor nu se gândeau că ar putea fi altcineva în ea decât Şurubel şi Piuliţă, aşa încât Habarnam nu fu băgat în seamă.

În timp ce automobilul mergea prin oraş, Bumbiţa intră în vorbă cu Mâzgălici.

— După câte se vede – îi spuse ea – tu, Împestriţatule, nu te-ai spălat pe ziua de azi.

— Ba da, şi încă ce mult m-am mai spălat, răspunse Mâzgălici.

— Şi, mă rog, de ce eşti atunci atât de murdar? întrebă Bumbiţa.

— Foarte simplu – vorbi el – m-am murdărit din nou.

— Atunci, hotărî Bumbiţa – trebuie să te mai speli o dată, fiindcă în halul ăsta noi nu putem să te luăm în călătorie.

— Cum adică „nu putem”? Voi m-aţi făcut s-o pornesc, şi acum, aşa deodată, „nu putem”, se revoltă Împestriţatu.

Între timp, Habarnam ajunsese cu maşina în afara oraşului şi, îndreptând-o spre râul Castraveţilor, coti cu ea pe un pod.

Când fură la capătul podului, Bumbiţa strigă:

— Haide, gata, opreşte maşina. Împestriţatu are să se spele în râu.

Habarnam trase maşina pe malul râului şi opri.

— Protestez! strigă Împestriţatu ieşindu-şi din fire. Nu există nicio regulă care obligă spălatul de două ori pe

zi!

— Dacă nu vrei – rosti Habarnam pe un ton aspru – suntem nevoiţi să te lăsăm aici. Plecăm fără tine, şi gata!

— Cum vine asta „fără mine”? întrebă Mâzgălici. După socoteala voastră ar trebui să mă întorc pe jos, nu? Ei bine, dacă e vorba pe aşa, atunci duceţi-mă cu automobilul acolo de unde m-aţi luat. Altfel nu mă-nvoiesc.

— Hai, lasă-l, dă-l încolo, n-are decât să meargă aşa murdar, îi spuse Habarnam Bumbiţei. N-o să ne întoarcem din pricina lui.

— Dar dacă nimerim cumva, în timpul călătoriei, prin cine ştie ce oraş străin – răspunse Bumbiţa – şi toată lumea de acolo are să vadă că am adus cu noi un asemenea nespălat? Tot nouă are să ne crape obrazul de ruşine din pricina lui.

— Asta aşa e! Ascultă-mă, Împestriţatule, trebuie totuşi să te speli.

— Ştiţi ce, fraţilor – făcu deodată Habarnam – ce-ar fi să ne spălăm toţi trei?

Auzind că e vorba să se mai spele alţii, că nu i se cere numai lui treaba asta, Împestriţatu se linişti şi spuse:

— Dar cum am putea să ne spălăm? Pe aici nu se găseşte nici săpun, nici prosop.

— N-avea tu grijă, răspunse Habarnam. O să avem tot ce ne trebuie.

Spunând aceste cuvinte, răsuci bagheta magică şi în aceeaşi clipă se iviră trei bucăţele de săpun şi trei prosoape. Împestriţatu fu cât pe pe aci să-şi arate mirarea, dar îşi aminti de una din regulile după care se conducea el – să nu te miri de nimic – aşa încât păşi spre râu fără să rostească o vorbă.

Peste câteva minute, cei trei erau de mult spălaţi şi treceau cu automobilul printr-o pădure. Se aşezaseră ca la început: Bumbiţa pe banca din faţă alături de Habarnam, iar Împestriţatu la spate, lângă lada cea albastră. Drumul se arăta întortocheat şi nu prea neted. Pe alocuri, roţile automobilului treceau peste rădăcini groase. Uneori, maşina era nevoită să străbată gropi şi şanţuri.

În preajma unor astfel de piedici, Habarnam micşora viteza, ca să nu zguduie prea tare automobilul. Bumbiţa întorcea mereu capul spre Împestriţatu şi îl privea zâmbind. Se bucura că îl vede atât de curăţel şi de rumen.

— Vezi – îi spuse ea în cele din urmă – ce bine e aşa? Ţie singur îţi este mai plăcut când te ştii curat.

Dar împestriţatu sta cu capul răsucit într-o parte şi nici nu se uita măcar spre Bumbiţa.

— Ei gata – adăugă ea – destul cu bosumflatul, ţi-ajunge! La urma urmelor e nepoliticos din partea ta. Vezi mai bine că acolo, lângă tine, în lada aceea albastră, ai să găseşti nişte îngheţată.

— Aşa va să zică, îngheţată! se bucură Împestriţatu. Tocmai mă întrebam: ce-ar putea fi în lada asta?

Ridicând capacul lăzii, Mâzgălici scoase de acolo trei porţii de îngheţată. Şi toţi trei se apucară să mănânce.

Acum Habarnam era nevoit să facă două lucruri în acelaşi timp: să mănânce îngheţată şi să conducă maşina. Într-o mână ţinea volanul şi în cealaltă îngheţata, pe care o lingea stăruitor. Dar luându-se cu îngheţata, nici nu băgă de seamă şanţul care se ivise în calea lui şi n-apucă să micşoreze viteza la vreme. Din această pricină, maşina se zgudui atât de puternic, încât Împestriţatu sări în sus, înghiţind, fără să vrea, întreaga porţie de îngheţată. Numai băţul îi mai rămăsese în mână.

— Ascultă, frăţioare, ia-o şi tu mai încetişor, îi spuse el lui Habarnam. Din cauza ta mi-a alunecat pe gât toată îngheţata.

— Nu-i nicio nenorocire, zise Habarnam. Poţi să-ţi mai iei o bucată.

— Aşa da, se linişti Împestriţatu şi scoase din ladă altă porţie de îngheţată.

— Tu – îi spuse Bumbiţa lui Habarnam – ai face mai bine să nu mănânci, fiindcă mâncatul te împiedică să fii atent la condus şi nimerim cumva într-o prăpastie.

— Atunci nu mânca nici tu – răspunse Habarnam – fiindcă îmi faci poftă, aşa că şi asta mă încurcă.

— Bine – primi Bumbiţa – n-am să mai mănânc nici

eu.

— Dar eu am să mănânc pentru că stau la spate şi nu încurc pe nimeni, hotărî Împestriţatu.

Peste puţină vreme, maşina ieşi din pădure şi o porni în viteză.

Drumul urca mereu, iar pentru că de la o vreme dincolo de înălţimi, cât puteai cuprinde cu ochii, nu se mai zărea nimic altceva afară de bolta cerului, călătorilor noştri li se păru că au ajuns la capătul pământului.

— Ar fi trebuit s-o apucăm în direcţia cealaltă, pentru că pe partea asta pământul se isprăveşte, spuse Habarnam.

— Sigur – aprobă Împestriţatu – am cam încurcat socoteala. Oricum, n-ai face rău să micşorezi viteza, altfel nu mai apuci să opreşti la timp şi o să ne rostogolim în gol. Cel mai bine ar fi să întorci maşina şi s-o luăm la goană înapoi, cât mai departe de primejdie.

— Nu – răspunse Habarnam – eu de mult am dorit să văd ce începe acolo unde pământul se sfârşeşte.

În timp ce vorbeau aşa, urcuşul se isprăvi şi înaintea lor apăru o privelişte largă. Jos, la poalele înălţimilor, se deschidea o câmpie întinsă, la dreapta căreia se ridicau nişte coline acoperite cu un covor verde de iarbă, întrerupt din loc în loc de tufişuri. Departe, în zare, se iveau din nou potecile umbrite ale unei păduri. De la un capăt la altul, câmpia era presărată cu albăstrele şi flori de păpădie care sclipeau ca aurul. Dar cele mai multe erau nişte floricele albe cărora piticii le spuneau „Păsat de mesteacăn”. Şi era atât de mult „păsat” din acesta, încât ai fi zis că pământul este acoperit din loc în loc cu zăpadă.

Drumeţilor noştri li se tăie răsuflarea de bucurie când descoperiră asemenea frumuseţi.

— După câte vedeţi, nu am ajuns încă la capătul lumii, rosti Habarnam.

— Da, aprobă Împestriţatu. Pământul s-a dovedit a fi mai mare decât am bănuit noi. Prin urmare am făcut împreună o importantă descoperire ştiinţifică şi cu acest prilej pot să mai mănânc o porţie de îngheţată.

Vorbind aşa, Mâzgălici vârî mâna în lada cea albastră şi scoţând de acolo un nou baton, se apucă să-l mănânce.

Drumul şerpuia acum pe la poalele munţilor, aşa că maşina îşi mărise viteza. După puţină vreme însă începu iar urcuşul şi iarăşi călătorii noştri crezură că au nimerit la capătul pământului, dar cum ajunseră în vârful urcuşului, dădură din nou peste locuri întinse. Şi tot aşa se întâmplă de mai sulte ori în şir.

— Se zice că pământul este nemărginit – spuse Bumbiţa – şi în orice parte ai porni, capăt tot nu i-ai găsi.

— Eu cred că zicătoarea asta nu-i adevărată, se împotrivi Habarnam. Noi, piticii, suntem tare mititei şi nu putem cuprinde cu privirile noastre scurte întinderi prea mari, de aceea ne şi apar ele fără margini.

— Şi eu tot aşa cred, aprobă Împestriţatu. După mine, toate au un sfârşit. Uite, să luăm de pildă lada asta. E adevărat, acuma are în ea multă îngheţată, dar îmi spune mie inima că în curând şi îngheţata din ea are să se isprăvească.

Nemaicontenind cu vorba, Habarnam şi tovarăşii lui de drum nici nu băgară de seamă că automobilul goneşte tot mai departe şi mai departe. Deodată, fără de veste, se pomeniră la o răscruce de drumuri.

Aici, Habarnam opri maşina, ca să se lămurească încotro s-o apuce: înainte, la dreapta sau la stânga. La mijlocul răscrucii se ridica un stâlp cu trei săgeţi. Pe săgeata care arăta spre dreapta era scris: „Oraşul de Piatră”. Pe cea care arăta spre stânga scria: „Oraşul de Pământ”. Şi, în sfârşit, pe cea de la mijloc se putea citi: „Oraşul Soarelui”.

— Totul e limpede, spuse Habarnam. Oraşul de Piatră este construit din piatră. Oraşul de Pământ are toate

casele construite din pământ.

— Iar Oraşul Soarelui este construit din soare, nu-i aşa? i-o reteză Împestriţatu în bătaie de joc.

— S-ar putea, răspunse Habarnam.

— Ba asta n-aş crede – zise Bumbiţa – pentru că soarele e tare fierbinte şi nu văd cum s-ar putea construi din el case.

— Ei, uite, o să mergem acolo şi-o să vedem, spuse Habarnam.

— Mai bine să ne ducem întâi în Oraşul de Piatră, propuse Bumbiţa. Ar fi foarte interesant să vedem şi noi cum arată casele într-un asemenea oraş.

— Eu aş fi curios să cunosc Oraşul de Pământ. Să văd cum trăiesc piticii pe acolo, vorbi şi Împestriţatu.

— Dar nu găsesc nimic interesant în asta. Plecăm în Oraşul Soarelui, şi gata! hotărî Habarnam.

— Cum adică „şi gata”? se revoltă Împestriţatu. Cu ce drept te-ai apucat să comanzi? Împreună am plecat, împreună trebuie să hotărâm.

Şi încercară toţi trei să ia o hotărâre, dar degeaba, nu izbutiră nicicum să cadă la o înţelegere. În cele din urmă, Bumbiţa spuse:

— Ştiţi ce, să nu ne mai certăm atâta. Mai bine să aşteptăm o întâmplare care să ne arate încotro s-o pornim.

Habarnam şi Împestriţatu încetară cearta. Deodată, din stânga drumului se ivi un automobil care trecu ca un fulger prin faţa ochilor celor trei călători şi pieri în direcţia arătată de săgeata pe care scria: „Oraşul Soarelui”.

— Ei, vedeţi – spuse Habarnam – întâmplarea asta ne arată că şi noi trebuie s-o apucăm spre Oraşul Soarelui. Dar să nu vă mâhniţi pentru atâta lucru. Mergem întâi în Oraşul Soarelui şi pe urmă le vizităm noi şi pe celelalte două.

Vorbind astfel, el porni din nou motorul, întoarse volanul spre dreapta şi maşina o porni la drum.

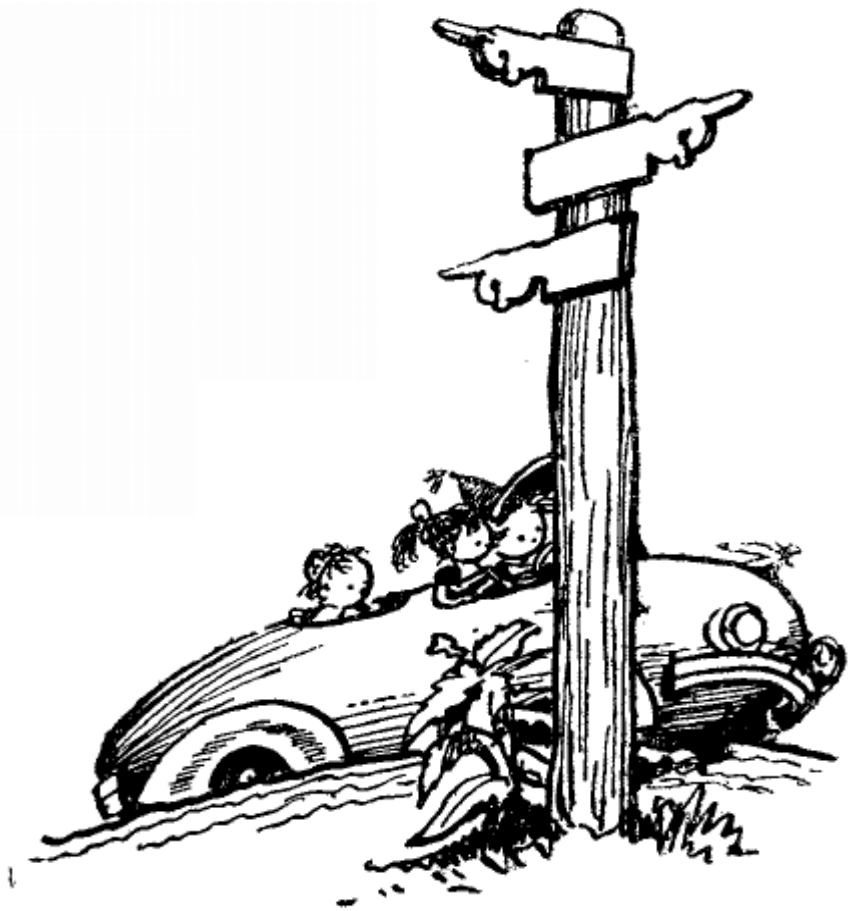

6. Peripeţiile de-abia încep

După ce cotiră, drumul se arătă mult mai larg şi mai neted. Se vedea bine că pe acolo trec deseori maşini. Peste puţină vreme, în calea drumeţilor noştri se şi ivi un automobil. Alunecă pe lângă ei atât de repede, încât nici nu apucară să-l vadă ca lumea. Mai trecu ce mai trecu şi din urmă îi ajunse un alt automobil. Habarnam băgă de seamă că era de o construcţie cu totul curioasă. Arăta turtit, lunguleţ, colorat într-un verde viu şi avea două faruri strălucitoare. Şoferul se aplecă pentru o clipă în afară, privi plin de curiozitate maşina lui Habarnam, apoi

mări viteza şi, gonind, se pierdu în zare.

Şerpuind printre coline, drumul străbătea păduri şi câmpii.

Când, dintr-odată, cei trei călători se treziră în faţa unui râu. Apa râului strălucea ca argintul şi de la un mal la celălalt se întindea un pod. Prin mijlocul apei plutea, spintecând valurile, un vapor. Coşul uriaş al vaporului răspândea prin aer nori de fum.

— Ia uitaţi-vă, un vapor! strigă Bumbiţa bătând din palme de bucurie.

Până atunci, ea nu mai avusese prilejul să vadă vapoare adevărate, pentru că prin alte locuri decât cele din Oraşul Florilor nu mai călcase niciodată iar pe râul Castraveţilor nu plutiseră nicicând asemenea vase.

Cu toate acestea, de cum îl zări, îşi dădu seama că este un vapor, fiindcă i se întâmplase adesea să întâlnească vapoare prin pozele cărţilor.

— Haideţi să ne oprim puţin, ca să-l putem privi!

Vorbind astfel, Habarnam opri maşina la mijlocul podului. Atunci coborâră câteşitrei, îşi sprijiniră coatele de balustradă şi prinseră a se uita spre vapor. Pe puntea vaporului se aflau foarte mulţi pasageri pitici.

Unii şedeau pe băncile rânduite de-a lungul bordului şi admirau malurile frumoase, alţii vorbeau între ei, ba chiar discutau aprins nu se ştie despre ce, iar alţii se plimbau. Erau şi unii care dormeau liniştiţi, instalaţi în fotolii moi, cu spetezele lăsate. În aceste fotolii puteai să şezi foarte comod, mai ales dacă-ţi ridicai mult picioarele.

Când vaporul ajunse în dreptul podului, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu putură să desluşească bine de tot pe toţi pasagerii de pe punte.

Pe neaşteptate, podul fu învăluit în rotocoalele de fum care ieşeau din coşul vaporului. Habarnam începu să tuşească, înecându-se din pricina fumului, dar, neţinând seama de asta, trecu în goană de cealaltă parte a podului, pentru a urmări vaporul şi din spate. Bumbiţa şi Împestriţatu se grăbiră să-l ajungă din urmă. Când fumul se risipi, vaporul era departe.

Peste câteva minute, drumeţii noştri erau din nou în automobil şi îşi continuau călătoria.

Habarnam pomenea într-una de vaporul care trecuse şi nu mai înceta să se minuneze.

— Va să zică am văzut şi vapor, spuse el în cele din urmă. Niciodată n-aş fi crezut că o asemenea namilă poate să plutească pe apă!

Bumbiţa, la rândul ei, se arătă şi ea mirată. La început vru Împestriţatu să se mire, dar îndată îşi aduse aminte de principiul său: să nu te miri de nimic, şi zise:

— Auzi colo, vapor! Ce mare grozăvie? La urma urmelor nu-i decât o barcă mai mare!

— Bine că n-ai spus: „Nu-i decât o albie mai mare”, se supără Habarnam.

— De ce albie? întrebă Împestriţatu. Dacă ar fi fost albie, aşa i-aş fi spus, dar eu i-am zis barcă.

— Ascultă, Împestriţatule – vorbi Habarnam – ai face bine să nu mă înfurii! Un şofer n-are voie să fie furios când stă la volan, fiindcă poate să provoace un accident.

— Va să zică eu sunt obligat să îndrug minciuni numai pentru că tu stai la volan, zise Împestriţatu.

— Cum adică minciuni? se aprinse Habarnam. Nu cumva vrei să spui că eu te învăţ să minţi? Ascultă, Bumbiţa, spune-i, te rog, să isprăvească odată, altfel nu răspund de mine!

— Încetează, Împestriţatule – zise Bumbiţa – se vede că ai chef să te certi pentru fleacuri.

— Frumoase fleacuri! se înfierbântă Habarnam. Auzi, să compari vaporul cu o albie!

— Dar eu l-am comparat cu o barcă, răspunse Împestriţatu.

— Ei gata, Împestriţatule, te rog să taci, căută Bumbiţa să-l înduplece. Mănâncă mai bine îngheţată.

Împestriţatu se porni din nou pe mâncat şi în felul acesta se potoli o vreme.

Maşina gonea acum iarăşi prin câmpii şi prin lunci. În faţa ochilor celor trei drumeţi se deschideau mereu privelişti noi. Merseră ei ce merseră şi deodată dădură peste o cale ferată, de-a lungul căreia se înşiruiau stâlpi de telegraf, legaţi prin reţeaua cablurilor electrice. Departe, în zare, pufăia o locomotivă care se apropia tot mai mult, trăgând după ea un şir întreg de vagoane.

— Trenul! strigă Bumbiţa în culmea încântării. Se vede un tren!

Nici tren nu văzuse în viaţa ei, dar îl recunoscu îndată aşa cum recunoscuse vaporul, fiindcă văzuse trenuri prin poze.

— Ia te uită, ai dreptate, e chiar un tren, îngână Habarnam cu uimire.

Dar împestriţatu, care hotărî să nu se mire nici de data asta, spuse:

— Auzi colo, tren! Ce mare scofală? Au pus şi ei nişte căsuţe pe roate, s-au pitit în ele şi acum se distrează, iar locomotiva îi trage, îi trage de zor.

— L-ai auzit, Bumbiţa? Ce-nseamnă asta? Iarăşi mă calcă pe nervi, se-nfurie Habarnam.

— Închipuieşte-ţi ce fiinţă delicată, are şi „nervi”, vorbi Împestriţatu strâmbând dispreţuitor din nas.

— Îţi ard acuma una! se aprinse Habarnam.

— Ei, mai încet, mai încet, zise Bumbiţa revoltată. Ce vorbă mai e asta „îţi ard una”?

— Dar de ce să-mi spună că sunt „delicat”?

— Asta aşa-i, Împestriţatule – vorbi Bumbiţa – nu trebuia să-i zici că e „delicat”. E urât ce faci.

— Nu pricep ce e urât într-asta, protestă Împestriţatu.

— Când ţi-oi arde una, ai să vezi cum pricepi! se răsti Habarnam. Nu mai răspund de mine!

Drumul pe care gonea maşina trecea peste calea

ferată şi tot certându-se cu Împestriţatu, Habarnam îşi dădu seama prea târziu că atunci când roţile automobilului or să ajungă pe şinele trenului, au să nimerească drept sub locomotivă. Se hotărî să mărească viteza, ca să treacă linia ferată înainte de-a-i ajunge trenul. Dar cu cât se apropiau mai mult de şine, cu atât Habarnam îşi dădea mai limpede seama că aveau să sosească la locul de trecere în acelaşi timp cu locomotiva.

Când văzu că roţile locomotivei sunt aproape de tot şi că sunt pe cale să intre toţi trei sub ele, Habarnam îşi încleştă mâinile pe volan, îl scuturã cu toată puterea şi zise:

— Iacă! V-am spus eu c-o să avem un accident.

Ca să nu mai vadă locomotiva care venea grăbită spre ei, Bumbiţa se strânse ghem şi închise ochii. Împestriţatu se ridică în picioare şi, fiindcă nu ştia cum să mai salveze situaţia, îl lovi pe Habarnam cu pumnul drept în creştetul capului.

— Stai, nătăfleţule – îi strigă el – încotro vrei s-o apuci?

Dându-şi seama că oricum nu mai poate frâna şi că nici să traverseze linia ferată înaintea trenului n-o să izbutească, Habarnam prinse a răsuci volanul. Chiar în clipa când i se păru că ciocnirea nu mai poate fi în niciun caz împiedicată, întoarse maşina spre dreapta şi porni cu ea de-a lungul liniei ferate, în faţa locomotivei.

Automobilul mergea pe traverse săltând întruna, iar în urma lui gonea locomotiva, pufăind din greu ca un monstru uriaş şi fioros.

Împestriţatu, care şedea în spate, se simţi cuprins de căldura locomotivei. Alături de el, pe bancă, lada cu îngheţată sărea încolo şi-ncoace.

Temându-se ca nu cumva să alunece din maşină toată îngheţata, Împestriţatu ţinea cu o mână lada, iar cu cealaltă se sprijinea de spetează.

— Habarnam, drăguţule, dă-i drumul mai repede, se rugă Împestriţatu cu o voce tremurătoare. Pe cuvântul meu de cinste că n-am să te mai contrazic niciodată!

Habarnam apăsă pedala cu toată puterea, dar nu fu în stare să mărească viteza. Nici să cotească nu avea cum, căci calea ferată era sus, pe terasament, aşa încât nu se putea coborî cu maşina de acolo.

Când îşi dădu seama că nu s-a produs niciun fel de ciocnire, Bumbiţa întoarse capul şi văzu locomotiva care venea cu viteză în urma lor. În acelaşi moment zăriră automobilul şi cei de pe locomotivă.

Bumbiţa desluşi la geamul de la cabina locomotivei capul piticului mecanic, care rămăsese cu gura căscată descoperind că în faţa lui a apărut o maşină. Înlemnit de spaimă, mecanicul trase întâi semnalul de alarmă, apoi deschise un fel de capac şi, în clipa aceea, de sub roţile locomotivei ţâşniră aburi, care se răspândiră în jur.

Ca să nu se trezească cumva opărit de aburi, Împestriţatu se vârî, repede sub bancă.

După ce dădu drumul aburilor, mecanicul apăsă pe frână şi trenul îşi micşoră viteza. Maşina, care mergea la fel de iute ca şi până atunci, o luă mult înainte. Distanţa dintre automobil şi locomotivă se mărise, dar Habarnam nu observă asta. De aceea, cum văzu că în faţa lui terasamentul începe să fie mai puţin abrupt, viră, şi maşina se rostogoli în jos.

Izbindu-se într-un bolovan, automobilul se opri brusc, aşa încât Bumbiţa şi Habarnam fură cât pe-aci să-şi spargă capetele, iar Împestriţatu zbură de sub bancă, unde se ascunsese, tocmai dincolo de maşină şi, lungindu-se la pământ, rămase nemişcat. În timpul acesta se opri şi trenul.

Curioşi, pasagerii se dădură jos din vagoane şi se întrebau unii pe alţii ce s-a întâmplat, dar nimeni nu putea să dea vreun răspuns.

Câţiva dintre ei, coborând de pe terasament, se apropiară de Habarnam şi de tovarăşii lui. Când văzură că Împestriţatu zace nemişcat, îl înconjurară cu toţii. Cineva

zise că ar trebui stropit cu apă rece, fiindcă numai aşa are să se trezească. Dar cum auzi de apă, Împestriţatu sări în picioare şi se uită buimăcit în jurul lui.

— Unde e înghe-gheţata? se bâlbâi el.

— Înghe-gheţata e aici, se bâlbâi şi Bumbiţa din cauza spaimei prin care trecuse.

— A-atunci sunt liniştit, răspunse Împestriţatu, care, după ce mai prinse niţeluş curaj, ridică lada cu îngheţată şi o puse înapoi pe banca maşinii. Tocmai în acea clipă coborî de pe locomotivă ajutorul mecanicului.

— Toată lumea a fost salvată? întrebă el de departe. Nu e nimeni rănit?

— Nu – răspunse Habarnam – totul e în ordine.

— Foarte bine! Dac-aţi şti cât de tare s-a speriat mecanicul când a văzut maşina voastră în faţa locomotivei, spuse ajutorul. Nici acum nu şi-a venit în fire.

— Dar voi încotro aţi pornit-o? se interesă Habarnam.

— Trenul nostru – răspunse ajutorul – merge spre Oraşul Soarelui.

— Şi noi tot într-acolo mergem! se bucură Habarnam.

— În cazul acesta trebuie s-o luaţi pe şosea, vorbi ajutorul cu voce aspră. Cine a mai pomenit călătorie cu automobilul pe calea ferată?

— Păi noi pe şosea am pornit-o, dar Împestriţatu a zis… Adică n-a fost aşa; mai întâi, am zărit un vapor, dar ştii, unul mare, mare de tot…

Habarnam prinse a istorisi cu de-amănuntul cum au văzut vaporul şi cum a ajuns el să se certe cu Împestriţatu, când dintr-odată locomotiva scoase un şuier puternic.

— Te rog să ne ierţi – îl întrerupse ajutorul de mecanic pe Habarnam – e timpul să pornim, nu putem lăsa trenul să întârzie. Altă dată o să ascultăm cu plăcere povestea voastră.

Şi rostind aceste cuvinte, alergă spre locomotiva care prinse a răspândi în jur aburi. Pasagerii se grăbiră să-şi ocupe locurile în vagoane.

— Hei, staţi puţin! Când altă dată? strigă Habarnam. Poate că altă dată n-o să ne mai întâlnim!

Dar nimeni nu-l ascultă. Trenul se şi puse în mişcare aşa încât câţiva pitici fură nevoiţi să urce din mers.

— Ia te uită! zise Habarnam supărat. Ce-ar fi fost dacă ar fi aşteptat un pic? Tocmai ce era mai interesant n-am apucat să le povestesc!

7. Drumeţii îşi urmează călătoria

Odată întorşi pe şosea, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu porniră mai departe la drum.

Împestriţatu se aşeză la locul lui pe banca dinapoi şi începu să se ospăteze de zor cu îngheţată. Spunea că s-a speriat prea tare când a căzut din maşină, iar îngheţata are darul să-l liniştească. Bumbiţa îşi aminti şi ea cât de rău a înspăimântat-o locomotiva, pe când Habarnam prinse a istorisi cu mult haz cum i-a trecut prin minte, în ultimul moment, să întoarcă automobilul ca să împiedice ciocnirea.

— Deodată – povesti el – mi-am dat seama că intrăm drept sub locomotivă! Să măresc viteza nu se putea, să frânez era prea târziu. Ei, mi-am zis, gata, S-a terminat cu noi! Când, ce să vezi? Ceva, ca o forţă nevăzută, mă loveşte peste cap şi îmi şopteşte parcă la ureche: întoarce maşina!

— Ăsta eram eu – spuse Împestriţatu – eu te-am lovit. Nu de alta, dar mă speriasem tare, înţelegi?

— Şi eu te rog să înţelegi că iar ai început să mă scoţi din sărite, se supără Habarnam.

— Gata, am tăcut – zise Împestriţatu – acum ştiu că nu e voie să superi şoferul când stă la volan.

În timpul acesta, pe călătorii noştri îi ajunse din urmă un alt automobil. Colorat într-un galben strălucitor, automobilul adăpostea doi pitici. Piticul care stătea la volan micşoră într-adins viteza, ca să poată observa mai bine maşina lui Habarnam, iar cel care şedea alături se uită lung la Împestriţatu.

— Ţie, drăguţule – rosti el zâmbind – nu ţi-ar strica să te mai speli un pic.

Ambii izbucniră în hohote de râs, apoi piticul-şofer mări viteza şi maşina o luă înainte.

Întorcând capul, Habarnam şi Bumbiţa văzură că obrajii, fruntea, nasul şi chiar urechile lui Împestriţatu erau numai pete şi dâre.

— Ce-i cu tine? se minună Habarnam. De-abia te-ai spălat!

— Cum de-abia? răspunse Împestriţatu. Ehei de când!

— Bine, dar tot atunci ne-am spălat şi noi. Cum se face că am rămas curaţi? întrebă Bumbiţa.

— Ai vorbit de te-ai prăpădit, spuse Împestriţatu râzând. Voi staţi în faţă, şi eu în spate! Tot praful se aşază pe mine.

— Dac-ar fi după cum se aşază praful – răspunse Habarnam – ar însemna ca noi, care stăm în faţă, să ne prăfuim mai tare.

— Ei, nu pricep nici eu cum faceţi voi de nu vă prăfuiţi, zise Împestriţatu dând din mână a lehamite.

La urma urmelor, ca să vorbim drept, nu numai praful era adevăratul vinovat. Toată lumea ştie că pe o faţă uscată nu se prea aşază praf, dar obrazul lui Împestriţatu era lipicios, fiindcă îngheţata din care linsese tot timpul, fără încetare, se topise în mâinile lui, mânjindu-i obrajii, nasul, ba chiar şi urechile, şi lăsându-i peste tot urme umede. Peste urmele de îngheţată îşi găsi lesne loc praful de pe drum. Încetul cu încetul, îngheţata topită pe obraz se amestecase cu praful lipit de ea şi totul se uscă aşa, încât Împestriţatu ajunse nemaipomenit de murdar.

— La primul lac sau râu pe care-l întâlnim trebuie să te speli din nou, Împestriţatule, spuse Bumbiţa. Nu e de loc plăcut să ajungem de râsul fiecăruia!

— Dar cine are dreptul să râdă de noi? se revoltă Împestriţatu. Dacă i-am ajunge din urmă, le-aş arăta eu lor, aş face să le treacă pofta de râs. Păcat numai că ne târâm în halul ăsta, ca nişte melci.

— Cine se târăşte ca melcii? Noi? întrebă Habarnam supărat.

— Bineînţeles, răspunse Împestriţatu. Încearcă să ajungi automobilul galben, să vedem, poţi? Uite ce mult ne-a luat-o înainte.

Şi într-adevăr, automobilul galben era atât de departe, încât se zărea mic cât un punct.

— Fleacuri – rosti Habarnam – îl ajungem noi!

Spunând acestea, schimbă viteza şi apăsă pedala de acceleraţie până la fund. Maşina începu să meargă acum mai repede, dar nu izbuti totuşi să ajungă automobilul cel

galben, care o luase mult înainte.

— Ei, ce, parcă putem să ne luăm la întrecere cu ei? Căută Împestriţatu să-l întărâte pe Habarnam. Ei au cu totul alt sistem de maşină!

— Nu-i nimic – răspunse Habarnam – ai să vezi tu! Uite, chiar acum măresc viteza!

— Lasă-te mai bine păgubaş – spuse Bumbiţa – altfel iar o să ni se-ntâmple vreun accident.

— Fii pe pace, n-o să ni se întâmple nimic.

Şi vorbind astfel, Habarnam mări viteza. Nici cu asta însă nu făcu mare lucru. Dar iată că peste puţină vreme drumul începu să coboare.

Şoferul automobilului galben frâna câte puţin, pentru ca să n-o ia prea repede la vale, pe când Habarnam, dimpotrivă, lăsă frâna liberă, aşa încât maşina lui porni să alunece din ce în ce mai iute. Înaintea lor, la poalele munţilor, se ivi iarăşi un râu, peste care trecea un pod de lemn.

Podul era atât de îngust, încât pe el n-ar fi putut trece decât două maşini venind din direcţii opuse. Ba, pe deasupra, nu se ştie din ce pricină, în mijlocul podului era oprit un autocamion. Dar Habarnam nu-l băgă în seamă.

— Îi ajung eu îndată, vorbi plin de îngâmfare Habarnam către Împestriţatu.

— Ajunge-i, ajunge-i – zise Împestriţatu – şi-am să-i întreb eu care din noi trebuie să se spele.

În timpul acesta, cei din automobilul galben coborâră încet, încet la vale cu maşina lor, iar când ajunseră pe pod, se opriră în dreptul autocamionului, să-l întrebe pe şofer de ce a rămas în pană şi dacă nu cumva are nevoie de ajutor.

Rostogolindu-se cu toată viteza de pe coasta abruptă, Habarnam se pomeni pe pod şi descoperi de-abia atunci că cele două maşini barează calea şi că nici s-o cotească într-o parte n-ar fi cu putinţă, pentru că l-ar împiedica balustrada podului. De spaimă, un fior rece îl trecu din creştet până-n tălpi. Zeci de gânduri îi năvăliră în minte într-o secundă, iar lucrurile s-ar fi terminat desigur cât se poate de jalnic dacă nu şi-ar fi amintit la vreme de bagheta magică.

Chiar în clipa când se aflau în faţa camionului şi Bumbiţa îşi acoperise din nou ochii cu mâinile de groaza ciocnirii, Habarnam rosti repede, învârtind bagheta:

— Doresc să ne ridicăm deasupra acestor maşini!

Pe dată, automobilul se înălţă în aer, dar atât de sus, încât lui Habarnam i se tăie răsuflarea.

„Când ne-om rostogoli de la înălţimea asta – îşi zise el uitându-se în jos – nu ne mai adună nimeni ciolanele!”

Şi răsucind iar bagheta, zise:

— Doresc să zburăm ca într-un avion!

În aceeaşi clipă, automobilul căpătă aripi şi prinse a zbura deasupra Pământului, ridicându-se din ce în ce mai sus… Deodată însă din spatele maşinii se auzi un ţipăt. Habarnam se uită înapoi şi văzu că Împestriţatu căzuse din maşină şi acuma se bălăbănea încolo şi-ncoace prin aer, cu mâinile prinse de speteaza băncii. Vârând bagheta magică în gură şi strângând-o cu dinţii, Habarnam sări peste banca din faţă, îl apucă pe Împestriţatu de haină şi încercă să-l tragă înapoi în maşină. Dar îşi dădu îndată seama că nu-i stă în putere să facă acest lucru, deoarece îl apucase cu o singură mână, cu cealaltă fiind nevoit să se ţină de capota automobilului.

Văzând bine că Împestriţatu n-are să mai reziste multă vreme, Habarnam vru să-i spună Bumbiţei:

„Ia bagheta din gura mea şi zi că doreşti să coboare maşina”.

Dar cum bagheta era vârâtă între dinţi, în locul acestor cuvinte se auzi aşa:

„Fia fiafeta din bura bea şi îl… fi… fi…”

Bineînţeles că Bumbiţa nu pricepu nimic şi întrebă doar atât:

— Ce?

— Frage şi fru, forfoloaco! izbuti să rostească Habarnam şi îi aruncă Bumbiţei o privire atât de cruntă, încât ea înţelese că aceste cuvinte trebuiau să însenine: „Trage şi tu, mormoloaco!”

Sări atunci cât putu de repede pe banca din spate şi îl ajută pe Habarnam să-l tragă pe Mâzgălici înapoi în maşină.

Împestriţatu se instală la locul lui. Era atât de îngrozit, încât multă vreme nu fu în stare să rostească o vorbă. Aşezându-se din nou la volan, Habarnam privi în jos şi îşi dădu seama că maşina pluteşte la o înălţime ameţitoare.

Drumul de pe care de-abia se ridicaseră se vedea acum de sus ca o panglicuţă îngustă. Simţind că i se taie răsuflarea din pricina vântului care îi bătea în faţă, Habarnam învârti bagheta şi spuse:

— Doresc să coborâm din nou pe pământ… Ei, ei, dar nu chiar aşa de repede, se grăbi el să adauge când văzu că maşina o porneşte în jos ca fulgerul, de-ai fi zis că e gata să se prăvălească în gol.

Pe dată, automobilul începu să coboare lin. O vreme pluti deasupra pământului, lăsându-se din ce în ce mai jos. În cele din urmă, roţile lui atinseră pământul, dar atât de uşor, încât nu se simţi nicio zguduitură.

Aripile maşinii dispărură. Treptat, Împestriţatu îşi veni în fire şi se apucă iar să mănânce îngheţată.

Nu trecu multă vreme şi celălalt automobil îi ajunse din urmă pe călătorii noştri. Şoferul îşi apropie maşina de

aceea a lui Habarnam şi, intrând în vorbă cu el, întrebă:

— Ce fel de automobil e ăsta? Ce marcă?

— Marca Şurubel şi Piuliţă, răspunse Habarnam.

— Dar cu ce combustibil funcţionează? se interesă celălalt. Cu motorină, cu păcură?

— Nici cu una, nici cu alta – răspunse Habarnam – ci cu sifon şi sirop. Din apă se degajă gaz, gazul intră în cilindru şi împinge pistonul, care la rândul lui mişcă roţile, făcându-le să se învârtească. Iar siropul e pentru uns.

— Ia te uită – se minună şoferul automobilului galben – simţeam eu adineauri, când vă ajungeam din spate, că miroase a sirop şi nu pricepeam de ce.

— Dar maşina ta tot cu sifon funcţionează? întrebă Habarnam.

— Nu, a mea merge cu spirt, spuse celălalt. Cum să-ţi explic? În motor se află un cilindru unde sunt pompaţi vapori de spirt, care se aprind printr-o scânteie electrică. În felul acesta se produce o puternică presiune asupra pistonului şi-l împinge înainte. Mişcarea este transmisă roţilor.

Pentru ca forţa motorului să fie mai mare este nevoie de mai mulţi cilindri.

Automobilul meu, de pildă, are patru. Altele ajung să aibă chiar câte opt. Ei, şi pe urmă mai există maşini care merg cu benzină, însă benzina miroase cam neplăcut. Tot mai bun e spirtul, fiindcă nu răspândeşte niciun fel de miros. Mai sunt şi maşini cu cărbune, dar maşinile celea uf cum mai duhnesc! Pfu!

Scoţând astfel de exclamaţii, şoferul automobilului galben strâmbă din nas suci capul într-o parte.

— Spune, te rog – vorbi deodată Bumbiţa – mai e mult până în Oraşul Soarelui?

— Nu – răspunse şoferul – de aici nu mai e chiar atât de mult.

— Dar de ce i s-o fi zicând Oraşul Soarelui? întrebă Habarnam. Nu cumva pe acolo toate casele sunt construite din soare?

— Da’ de unde, râse şoferul. Oraşul nostru se

numeşte aşa pentru că este veşnic luminat de soare şi se bucură întotdeauna de vreme frumoasă.

— Cum adică – se minună Habarnam – pe cerul vostru nu se ivesc niciodată nori?

— Cine spune asta? răspunse şoferul. Nori se ivesc, numai că învăţaţii noştri au născocit un fel de praf. Cum apare câte un nouraş, îl şi presară cu praful acela şi pe dată nu mai rămâne nici urmă din el. Ei, dragul meu, astea sunt minunile chimiei!

— Şi cum poţi ajunge la nori ca să-i presari cu praf? continuă să se mire Habarnam.

— Foarte simplu – îl lămuri şoferul – te urci cu avionul.

— Da – spuse Bumbiţa – dar vezi că fără nori nici ploaia nu mai cade.

— Pentru ploaie avem un alt soi de praf, răspunse şoferul. Îl presărăm de sus şi în aceeaşi clipă se porneşte să toarne cu găleata. Dar facem în aşa fel încât să nu plouă peste tot, ci doar prin grădini şi livezi, adică tocmai acolo unde trebuie. Din când în când mai aranjăm să plouă şi deasupra oraşului, însă niciodată ziua, ci numai noaptea, ca să nu încurcăm socotelile nimănui. Iar dacă vrem să udăm florile de pe străzi le stropim pur şi simplu cu furtunul.

— După cât se vede – spuse Habarnam – în Oraşul Soarelui locuiesc pitici tare înţelepţi.

— O, desigur – exclamă şoferul – fiecare pitic din Oraşul Soarelui are atât de multă minte, încât nimeni n-ar fi în stare să i-o măsoare.

— Dacă am înţeles bine, matale tot în Oraşul Soarelui locuieşti, nu-i aşa? observă Bumbiţa.

— Da, tot acolo, răspunse şoferul şi după ce rosti aceste cuvinte prinse a cântări în minte tot ce spusese. Deabia atunci îşi dădu seama că lăudându-i atâta pe cei din Oraşul Soarelui se lăudase fără să vrea şi pe el.

Ruşinat peste măsură, se făcu roşu cum e sfecla.

— Eu trebuie s-o iau mai repede, rosti el ca să scape din încurcătură, apoi îşi luă rămas bun, apăsă cu putere

pedala şi porni cu viteză înainte.

— S-ar putea să fie un pitic bun – zise Habarnam – dar s-ar putea tot aşa de bine să fie şi un mare lăudăros. Parcă nu prea îmi vine mie să cred tot ce-a îndrugat el despre prafurile alea.

— Bine că până la urmă a roşit, vorbi Bumbiţa. Asta înseamnă că i-a mai rămas puţină minte. Şi atâta vreme cât mai păstrează olecuţă de minte, se poate nădăjdui că are să se îndrepte.

8. Circulina şi Planetaria

Drumul începu să urce din nou, iar când fură la capătul suişului, înaintea ochilor călătorilor noştri se desfăşură o privelişte cum nu mai văzuseră niciodată în viaţa lor. Ai fi zis că cine ştie ce fiinţă ciudată, mare cât un uriaş, s-a strecurat pe furiş într-o fabrică de ţesături şi luând de acolo o mulţime de suluri pestriţe, le-a aşternut pe toate deasupra pământului.

Cele mai îndepărtate coline erau parcă împodobite cu fâşii de stambă în picăţele mărunte: negre, albe, galbene, verzi şi roşii. Mai aproape de ei se întindeau fâşii cu picăţele mai mari, cât bobul de mazăre. Fâşiile erau înghesuite unele într-altele, încât acopereau tot pământul. Iar aproape, chiar lângă ei, câmpul era acoperit de cercuri felurit colorate. Cele mai vii culori erau galbenul şi roşul, care străluceau atât de puternic în mijlocul câmpiei verzi, încât îţi luau ochii.

— Se pare că cineva a desenat dinadins cercurile astea cu compasul şi pe urmă le-a colorat, spuse Bumbiţa.

— Cine oare a avut nevoie să împestriţeze pământul cu cercuri şi pentru ce? se miră Habarnam. Lasă că aflăm noi îndată ce ne apropiem.

Cu cât automobilul se lăsa mai la vale, cu atât cercurile se vedeau mai puţin, până când dispărură cu totul. Drumeagul pe care mergea acum maşina şerpuia ca poteca unei păduri. De o parte şi de alta a drumului se întindeau tufişuri de mac. Era aşa ca şi cum noi toţi am fi pornit într-o călătorie prin pădure, numai că în locul copacilor se înălţau tulpini verzi, în vârful cărora florile roşii de mac străluceau la soare întocmai ca rubinele.

Apoi maşina trecu prin mijlocul unor plantaţii de morcovi, de căpşuni şi de păpădii în culoarea aurului. Pe urmă începură din nou plantaţii de mac.

— Pesemne că prin locurile astea trăiesc nişte macofili, spuse Împestriţatu.

— Cine-or mai fi şi ăştia? se miră Habarnam.

— Macofilii? întrebă Împestriţatu. Cei cărora le place macul. Ei or fi semănat pe aici toate plantaţiile astea: şi macul şi morcovii.

— Dar cui crezi tu că i-ar sta în putere să semene atâta bogăţie?

Aşa ceva nu izbuteşti să plantezi nici într-o mie de vieţi.

Peste puţină vreme, automobilul ieşi dintre tufişurile de mac, şi călătorii noştri văzură, nu departe de drumeagul pe care mergeau, un soi de maşină ciudată, care îţi amintea şi de tractor, şi de maşina pentru curăţat zăpada, deşi nu era niciuna, nici alta.

Ciudăţenia aceasta cosea iarba, rotindu-se încet.

Mânat de curiozitate, Habarnam opri automobilul ca să poată vedea mai bine cum funcţionează. Apropiindu-se tot mai mult, călătorii noştri băgară de seamă că, în faţă, maşina avea un mecanism asemănător cu o maşină de tuns. Fără să se oprească o clipă, maşina tundea pe rând toate firicelele de iarbă care îi cădeau sub cuţit. Tocată mărunt, iarba aluneca apoi pe o bandă rulantă, care o ducea sus, între doi cilindri dinţaţi. Aceştia se învârteau repede şi o fărâmiţau într-atât că părea rumegată cu dinţii.

Astfel îmbucătăţită, iarba se lăsa la fund şi se făcea nevăzută în pântecul maşinii. În urma ei, pământul rămânea arat; de aceea puteai să bănuieşti că are înăuntru un plug, deşi pe dinafară nu se vedea nici urmă de aşa ceva. La spate, maşina avea o greblă care afâna pământul ca o boroană.

Într-un colţ al maşinii era scris cu litere mari „Circulina”[1]

Dar ce-i mira cel mai mult pe călătorii noştri era că maşina lucra singură. Locul de la volan era gol, neocupat de nimeni. Habarnam şi prietenii lui se uitară stăruitor peste tot, dar nu văzură nicio fiinţă vie.

— Asta-i bună! rosti Împestriţatu, fiind cât pe-aci să-şi trădeze mirarea. Se stăpâni însă la vreme şi nu mai zise nimic.

Bumbiţa, pe care nu o interesau atât de mult maşinile, fu de părere că prea s-a lungit popasul.

1 de la „ţircul”, care in lb. Rusă înseamnă compas. (n.r.)

Dar Habarnam ţinea cu orice preţ să afle secretul mecanismului.

Tot uitându-se într-o parte şi-ntr-alta, descoperi deodată în mijlocul câmpiei un stâlp, în jurul căruia era înfăşurat un cablu metalic. Maşina avea prins într-o parte capătul acestui cablu şi de aceea se mişca în cerc, ca şi când ar fi fost prinsă de un ţăruş. Puţin câte puţin, cablul se desfăşura şi se lungea, din care pricină cercurile făcute de maşină erau din ce în ce mai largi.

— A! Va să zică aşa stau lucrurile! rosti Habarnam bucuros că descoperise taina maşinii. Ei, să vedem acum ce-o să se întâmple când cablul are să se desfăşoare până la capăt.

Nu fură nevoiţi să aştepte mult. După ce descrise ultimul şi cel mai mare cerc, maşina se opri singură şi scoase un şuierat puternic: „Tuu-tuu-tuu!”

Chiar în clipa următoare, un alt şuierat se grăbi să răspundă de undeva, de departe. Pe urmă şuierăturile încetară.

Apoi, dintr-odată, se auzi un huruit uşor şi în faţa ochilor celor trei drumeţi se ivi un pitic pe o motocicletă caraghioasă, care mergea cu şenilă, ca un tractor.

Sărind de pe motocicletă, piticul îi salută pe călătorii noştri cât se poate de politicos.

— Vă interesează, pesemne, cum funcţionează Circulina, spuse el.

— Chiar aşa – răspunse Habarnam – ne întrebam tocmai ce fel de maşină o fi asta; nu cumva e o secerătoare?

— Nu, este o autocombină circulară pentru sădirea plantelor, explică piticul. Combina aceasta coseşte întâi iarba, pe urmă ară pământul cu plugul, seamănă seminţele cu ajutorul unei semănători mecanice care se găseşte înăuntru şi în cele din urmă boroneşte. Dar asta încă nu e tot. Cred că aţi observat până acum că iarba cosită alunecă până în fundul combinei. Acolo, firele de iarbă sunt tocate mărunt, pisate, amestecate cu îngrăşăminte chimice şi apoi îngropate în pământ ca îngrăşământ combinat, tare

folositor pentru plante. Când plugul combinei ară, odată cu îngrăşămintele pătrund în pământ şi o serie de îngrăşăminte activizate, datorită cărora plantele cresc foarte repede, aşa încât izbutim să obţinem câte două, trei şi chiar patru recolte pe vară. Am uitat să vă spun că în partea din faţă a maşinii, mai bine zis în spatele instalaţiei pentru tuns iarba, se găseşte un aspirator. Ştiţi care e menirea lui? Să absoarbă seminţele buruienilor răspândite în praful de pe câmpie. Sămânţa de buruiană este sfărâmată de cilindri şi serveşte tot ca îngrăşământ. Odată fărâmiţate buruienile îşi pierd puterea, încetând să mai fie dăunătoare pentru plante.

Astfel combina nu numai că ară, seamănă şi boroneşte, dar pe deasupra hrăneşte pământul, prepară îngrăşăminte şi luptă împotriva buruienilor. De aceea i se şi spune universală.

— Pentru ce-aţi legat maşina de stâlpul din mijloc? întrebă Habarnam.

— Ca să poată lucra singură, fără mecanic, răspunse piticul. Cablul prin care combina se leagă de stâlp este unit cu instalaţia de manevrare circulară. După lungimea cablului, combina desenează cercuri mai mari sau mai mici. În clipa când cablul s-a desfăşurat până la capăt, maşina se opreşte automat şi începe să claxoneze. La auzul claxonului vine mecanicul şi mută combina pe o altă parcelă.

Vorbind astfel, piticul desprinse cablul, se aşeză la volanul combinei şi o duse până-n dreptul unui alt stâlp. Cum ajunse acolo, legă cablul în jurul stâlpului, coborî, duse la gură un fluier şi fluieră de două ori.

Combina începu să zumzăie şi porni să se învârtească în jurul stâlpului, arând pământul.

— Ia te uită ce interesant! exclamă Habarnam. Nu cumva maşina pricepe semnalul? De unde ştie ea să pornească atunci când i se fluieră?

— Maşina nu poate, desigur, să priceapă nimic, răspunse mecanicul.

Dar dacă aţi studiat fizica trebuie să ştiţi că sunetele se transmit cu ajutorul vibraţiilor. Înăuntru, în maşină, se găseşte un aparat care preface vibraţiile în energie electrică. Şi odată obţinută, energia electrică poate să pună în mişcare întregul mecanism al combinei. Aşa, de pildă, o fluierătură poate porni frâna; două fluierături pun în mişcare motorul; trei, răsucesc mecanismul spre stânga; patru, spre dreapta.

În timpul acesta, de undeva, de departe, răsunară nişte claxoane: „Tuu-tuu-tuu!”

— Ah! exclamă piticul mecanic. Asta înseamnă că Planetaria şi-a terminat lucrul. Trebuie să mă grăbesc acolo. Vreţi s-o vedeţi? Nu-i departe.

Ajungem într-un minut. Se învoiră cu toţii şi se pregătiră să se urce în automobil, dar piticul mecanic le propuse să meargă împreună cu el pe motocicletă.

Spre mirarea călătorilor noştri, şaua motocicletei se dovedi atât de lungă, încât încăpură bine câteşipatru. În faţă se aşează mecanicul, după el Habarnam, apoi Bumbiţa şi la urmă Împestriţatu.

Piticul dădu drumul motorului şi motocicleta o porni pe câmp cu atâta viteză, încât tuturor a li se tăie răsuflarea. Într-adevăr, să tot fi trecut un minut sau poate unul şi jumătate, când se şi aflau în faţa altei combine, care sta pe loc pentru că îşi terminase chiar atunci lucrul pe bucata circulară de câmpie din jurul ei. Mecanicul mută combina la un alt stâlp şi fluierând cu putere o porni.

Pe unul din pereţii maşinii era scris cu litere mari şi frumoase: „Planetaria”.

— Maşina asta este de altă construcţie? întrebă Habarnam.

— Nu, construcţia este exact aceeaşi, răspunse mecanicul.

— De ce atunci una se numeşte „Circulina” alta „Planetaria”?

— Maşinile noastre – explică piticul – au toate câte un nume; noi socotim că aşa e mult mai frumos decât dacă le-am însemna pe fiecare cu diverse numere.

— Matale lucrezi la două maşini deodată? Faci toată ziulica naveta pe motocicletă de la Circulina la Planetaria? întrebă Bumbiţa.

— Nu – vorbi mecanicul – eu am în grijă zece maşini: Excentrida, Concentrina, Rondoza, Circulina, Melcuşor, Morişca, Sfârlează, Orbita, Cometa şi Planetaria.

— Cum de izbuteşti să le supraveghezi pe toate zece? se minună Bumbiţa.

— Foarte simplu – răspunse mecanicul – nu e nimic neobişnuit într-asta. Ba încă îmi mai rămâne timp să citesc şi o carte sau să mă bronzez la soare. Dar dacă ar fi să spun adevărul, ar trebui să mărturisesc că maşinile s-au învechit şi că ne fac o mulţime de neajunsuri.

— Am putea să le ştim şi noi? întrebă Habarnam cu interes.

— Mai întâi – explică mecanicul – raza lor de acţiune este foarte mică, deoarece funcţionează cu ajutorul cablului care nu se poate întinde la nesfârşit. Din această pricină suntem nevoiţi să mutăm mereu maşina din loc în loc şi nu izbutim s-o facem să lucreze o bucată prea mare de pământ, ceea ce nu este de loc productiv.

— Dar s-ar putea oare să o scoateţi la capăt fără cablu? întrebă Habarnam.

— Bineînţeles, îl asigură mecanicul. Maşinile moderne fabricate în ultimul timp au în locul cablului o legătură radiomagnetică. În mijlocul câmpului se instalează un radiomagnet puternic, atât de puternic încât poate acţiona pe distanţe uriaşe. Un alt radiomagnet asemănător cu acesta, dar puţin mai mic, este instalat la volanul combinei. Cu cât cele doi magneţi vor fi mai apropiate, cu atât legătura va fi mai strânsă şi cu atât mai mare va fi numărul de rotaţii ale volanului. Cu cât magneţii vor fi mai îndepărtate, cu atât legătura va fi mai slabă, iar volanul se va învârti mai puţin.

În felul acesta, combina descrie întâi cercuri micuţe de tot, în jurul radiomagnetului central; dar cu fiecare rotaţie, cercurile se măresc pot creşte întruna, la nesfârşit. Dacă vreţi pot să vă arăt cum lucrează o asemenea

radiocombină.

— Unde se află? Departe? întrebă Bumbiţa.

— Ba chiar foarte aproape, răspunse mecanicul. Ne urcăm pe vârful dâmbului de colo şi o s-o vedem cât se poate de bine.

Cei trei se învoiră bucuroşi şi instalându-se pe motocicleta cu şenilă, o porniră la drum.

9. Radiolina

Aşa cum v-am spus, motocicleta piticului mecanic se deosebea de cele obişnuite fiindcă nu mergea pe roţi, ci pe şenilă, aşa cum merge de obicei un tractor. Dar în loc să aibă două şenile ca tractorul, avea una singură, de aceea se legăna ca o bicicletă. Nici şenila pe care o avea nu era din metal ca la tractor, ci din cauciuc. Tocmai de aceea mergea atât de lin, încât ai fi zis că pluteşte. Gonea cu iuţeala fulgerului, se descurca de minune pe orice fel de drumuri, fie ele oricât de proaste, ba chiar şi pe acolo pe unde nu exista niciun drum.

Despre toate aceste nemaipomenite însuşiri ale motocicletei cu şenilă le vorbi piticul mecanic noilor lui cunoscuţi. Când află spre ce oraş au de gând să meargă drumeţii noştri, se bucură tare mult, spunând că şi el locuieşte în Oraşul Soarelui şi că numele lui este Colăcel.

Vorbind într-una cu Colăcel, cei trei se văzură neaşteptat de repede la poalele dâmbului şi se pomeniră urcând spre vârf.

Urcuşul era atât de abrupt, încât Împestriţatu, care şedea la spate, prinse a aluneca puţin câte puţin de pe deodată îşi dădu seama că în curând nu va mai avea pe ce să şadă.

— Hei! strigă el. Staţi puţin! Ce, vreţi să cad?

Dar nici nu termină bine vorba că se şi rostogoli.

Oprind motocicleta care ajunsese aproape de culmea dealului, Colăcel alergă să-l ridice pe Împestriţatu. Habarnam şi Bumbiţa săriră şi ei în ajutor.

Mare le fu bucuria când văzură că prietenul lor a rămas întreg şi nevătămat.

— Vedeţi? spuse Colăcel. Iată încă un avantaj al motocicletei cu şenilă: fiindcă nu are roţi, şaua ei e mai joasă, şi dacă se întâmplă să cazi cumva de pe şa, nu te loveşti aşa de rău ca atunci când te-ai prăvăli de pe o motocicletă obişnuită.

Acum drumeţii noştri se aflau din nou pe o înălţime, aşa încât cercurile uriaşe care mai înainte îi uimiseră atât de mult li se iviră iarăşi înaintea ochilor.

— Aha! strigă Bumbiţa bătând din palme de bucurie. Am ghicit! Rotogoalele astea nu sunt altceva decât câmpul arat de maşinile voastre.

— Întocmai, aprobă Colăcel. Cercurile negre pe care le zăriţi acolo, la dreapta, sunt cele abia arate. În locurile acelea n-a crescut încă nimic. Dincolo, unde vedeţi cercuri verzi, au început să încolţească semănăturile; cercurile roşii sunt făcute din maci, iar cele galbene din păpădie proaspăt înflorită.

— Dar cele albe? întrebă Bumbiţa.

— Acelea sunt tot păpădii, dar cu floare trecută, cu pufuleţ alb, răspunse Colăcel.

— Şi de ce aveţi nevoie să semănaţi atâta păpădie?

întrebă Habarnam nedumerit. Nu cumva pentru mâncat?

— Ei aş – răspunse Colăcel – nu pentru asta, dar din rădăcina ei facem cauciuc, din tulpină tot felul de mase plastice şi o materie fibroasă pentru ţesături, iar din seminţe scoatem ulei.

— Uite – i se adresă Împestriţatu lui Colăcel – eu am priceput acum că cercurile colorate de pe câmpie sunt maci, păpădii şi alte plante. Dar ceva tot mi-a rămas niţeluş cam nelămurit: văd că încolo, departe, pământul pare presărat cu nişte pete mici. Acelea ce sunt?

— Tot plantaţii în cercuri. Ne par nouă nişte pete mici, pentru că le zărim de la distanţă.

— Bine, şi asta am lămurit-o, zise Împestriţatu. Ce să fie însă punctişoarele celea care de-abia se mai desluşesc colo, în zare?

— Nu-s nici ele altceva decât tot plantaţii în cercuri, dar fiindcă se găsesc tare departe, ne par doar puncte.

— Şi câte maşini aţi adunat la un loc ca să puteţi ara atâta pământ? întrebă Bumbiţa.

— Zece, răspunse Colăcel.

— Cum, numai zece? se minună Habarnam. Nu se poate!

— Dar vă asigur, zise Colăcel. Întreg pământul pe care îl vedeţi în jur este arat de cele zece maşini supravegheate de mine: Rondoza, Cometa, Planetaria, ce să vi le mai înşir pe toate celelalte.

— Bine – zise Habarnam – dar pământul ăsta trebuie să fie format dintr-o mie de parcele rotunde puse cap la cap.

— Ba nu – spuse Colăcel – nu-s numai o mie, Sunt mult mai multe… socoteşte şi matale… Dacă unei maşini îi trebuie o oră ca să are o parcelă, în zece ore ară zece parcele. Toate cele zece maşini ale mele vor ara deci o sută de parcele într-o singură zi. Asta înseamnă că în zece zile or să are, de zece ori mai mult, ajungând la o mie de parcele. Unde mai pui că adunăm în medie câte trei recolte pe an, aşa încât vremea aratului se cam lungeşte pe la noi. Nu ţine nici mai mult, nici mai puţin decât o sută de zile, în

care timp se ară de zece ori mai mult, adică, în total, zece mii de parcele!

— Zece mii de parcele! se minună Habarnam. Mai multe decât stelele pe cer. Şi lucrezi singur?

— Nu – răspunse Colăcel – lucrăm cinci în patru schimburi; într-al cincilea ne odihnim.

— Oricum, tot are fiecare destulă treabă, zise Habarnam făcând un gest cu mâna.

— Ei şi acum – îi vesti Colăcel – am să vă arăt cum lucrează o altă maşină, mai uluitoare.

Cei trei drumeţi se urcară din nou pe motocicleta cu şenilă şi cât ai clipi din ochi se pomeniră în vârful altei coline, la picioarele căreia se întindea o vale largă. Pământul acestei văi nu mai era împodobit cu cercuri multe şi felurit colorate, nici cu rotocoale şi picăţele. Peste întreaga vale se întindea un singur cerc uriaş care începea chiar de la poalele colinei şi se sfârşea departe, spre coasta pădurii. Dacă te uitai bine la el, băgai de seamă că e alcătuit din numeroase inele şi că se aseamănă mult cu planeta Saturn, aşa cum o vedem desenată prin manualele de astronomie. În mijlocul cercului se înălţa o clădire albă şi rotundă, în jurul căreia se desluşea o fâşie de pământ ca un inel larg, negru. Inelul cel negru era înconjurat de un alt inel, galben-auriu, după care venea unul mai larg, de culoare verde. În sfârşit, al patrulea inel, negru la fel ca primul şi mare de tot, încingea pe dinafară cercul uriaş care acoperea întreaga vale.

— Toată câmpia este arată de o singură radiocombină care seamănă grâu, spuse Colăcel. Primăvara începe să lucreze pământul din mijloc, cel din jurul clădirii albe. Treptat, cercul de pământ arat se lărgeşte. Peste câteva zile, în centru prinde a încolţi grâul, apoi leagă spic, pe urmă se coace, iar combina ară, ară întruna. Priviţi, chiar în clipa asta, acolo la mijloc s-a pus în funcţiune o combină pentru strâns. Merge în cerc ca şi celelalte combine şi adună spicele de grâu pe măsură ce ele se coc. Vedeţi inelul cel întunecat, din jurul clădirii albe? Acolo, grâul a şi fost strâns. Inelul galben este format din grâu copt, cel

verde, din spice încă necoapte. Cât despre inelul negru dinafara cercului, el nu este decât pământul de abia arat, pe care nici n-a apucat să încolţească grâul.

— Dar la ce serveşte clădirea albă din centru? întrebă Bumbiţa.

— Înăuntrul ei sunt elevatorul şi moara, răspunse Colăcel. Acolo se toarnă toate seminţele, se macină şi se păstrează. Vedeţi, sus de tot, în vârf, un turnuleţ ca un fel de far? Este radiomagnetul elevatorului.

— Dar radiocombina pe unde se află? întrebă Habarnam.

— Încolo, spre stânga, la capătul câmpului, îl lămuri Colăcel. De aici nu prea se vede, dar haideţi să vă duc mai aproape.

Se urcară iarăşi pe motocicletă, coborâră până la poalele colinei, străbătură apoi în goană câmpia arată şi opriră în faţa unei combine, care semăna întocmai cu un autobuz blindat, pe a cărei capotă se înălţau trei pâlnii. Acest soi de autobuz nu avea nici ferestre, nici uşi, nici roţi.

În partea din faţă a maşinii se deschidea o cutie largă, iar jos de tot se ivea un cuţit care, pe măsură ce combina înainta, tăia mereu bucăţi de pământ. Două lopeţi mecanice, de fier, ca acelea ce se văd în maşina de curăţat zăpada, adunau într-una pământul tăiat, împreună cu iarba de pe el, şi-l îndesau iute în cutia combinei. Sus, deasupra cutiei, scria: „Radiolina”.

— Uite ce-ar mai trebui să ştiţi, spuse Colăcel. Aţi văzut că pământul intră în combină, şi mai mult nimic.

— Chiar aşa – întări Împestriţatu – mai mult n-am văzut nimic.

— Dar ce se întâmplă înăuntru? întrebă Colăcel şi singur răspunse: Înăuntru, bulgării de pământ sunt sfărâmaţi şi amestecaţi cu grăunţele pentru semănături şi cu tot felul de îngrăşăminte. Se mai petrece acolo ceva: toate seminţele buruienilor şi toate larvele insectelor vătămătoare sunt distruse.

— Dar cum, în ce fel? întrebă Habarnam.

— Larvele prin ultrasunete, iar seminţele buruienilor sunt pur şi simplu arse, aşa încât nu mai pot încolţi. Priviţi acum spatele maşinii, urmă Colăcel. Şi în partea aceea vedeţi o deschizătură, nu-i aşa? Ei bine, pe acolo este aruncat înapoi afară pământul afânat în care se găsesc toate câte vi le-am înşirat înainte: grăunţe şi îngrăşăminte. Aşa se face că pe unde trece combina, câmpul rămâne arat şi semănat. Radiolina lucrează fără întrerupere zi şi noapte, pe ploaie ca şi pe timp senin, pe arşiţă ca şi pe ger, încât aduce mari foloase.

— Va să zică maşina asta nu-i supravegheată de nimeni, observă Habarnam.

— Ba cum să nu, îl contrazise Colăcel. Radiolina este şi ea supravegheată, însă de la distanţă. Uitaţi-vă numai la globul acela de oglinzi instalat în partea din faţă. Este un ecran sferic de transmisie a imaginilor la distanţe mari. În acest ecran se reflectă combina şi toate câte se petrec în jurul ei. Cele reflectate sunt transmise apoi prin televiziune la staţia centrală de radiocombine. Pentru asta, mecanicul de acolo n-are decât să se uite pe ecranul sferic de recepţie, care arată întocmai ca şi globul din faţa noastră. Mecanicul poate în orice moment să semnalizeze prin radio fie oprirea maşinii, fie punerea ei în funcţiune ori răsucirea într-o altă direcţie dacă în calea ei se iveşte cumva vreo piedică.

— Dar pentru ce stă mecanicul tocmai la staţia centrală? întrebă Bumbiţa. Ce-l împiedică să şadă aici?

— Dacă ar supraveghea o singură maşină, atunci sigur că n-ar avea rost stea decât lângă ea, răspunde

Colăcel. Dar vezi că el are în grijă nici mai mult nici mai puţin decât şaisprezece combine, fiecare lucrând pe alt colţişor de pământ din jurul oraşului. La staţia centrală se găsesc şaisprezece ecrane sferice de recepţie, iar mecanicul trebuie să urmărească cu ajutorul lor funcţionarea tuturor celor şaisprezece combine.

— Şi unde se află staţia centrală? mai întrebă Bumbiţa.

— În Oraşul Soarelui, pe strada Apusului, zise Colăcel.

— Tare interesant! râse prichinduţa noastră. Prin urmare, cu o asemenea combină se poate lucra câmpul fără să ieşi din oraş.

— Chiar aşa, încuviinţă Colăcel. Ba unde mai pui că fără să părăseşti oraşul poţi semăna câmpia nu numai cu o combină, ci cu şaisprezece dintr-odată, plasate prin diverse locuri, la o depărtare destul de măricică unele de altele.

— Aş fi curios să ştiu ce vede mecanicul pe ecranul lui sferic, acolo la staţie, spuse Habarnam.

— Exact ce vedem şi noi în această oglindă sferică, adică: partea din faţă a combinei cu mecanismul ei, întreaga câmpie de jur-împrejur, tot cerul şi chiar pe noi patru. Nimic nu-i poate scăpa din toate astea.

Fiţi atenţi: am să-i fac semn mecanicului să oprească combina.

Vorbind astfel, Colăcel se apropie mai mult de combină şi ridică o mână în sus. Pe dată, combina se opri în loc, zgomotul motorului încetă, iar în locul lui se auzi un glas gros şi înăbuşit, ca dintr-un butoi:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am vrut să verific dacă funcţionează aparatul de teletransmisie.

— Aparatul de teletransmisie funcţionează bine, răspunse vocea.

— Perfect! Atunci nu te mai stingheresc de la lucru, spuse Colăcel şi se dete la o parte.

În clipa următoare, motorul prinse din nou să vâjâie

şi maşina o porni înainte.

— Foarte interesant! Nu conteni să se minuneze Bumbiţa. Va să zică maşina asta nu numai că vede, dar chiar aude şi vorbeşte.

— Nu maşina aude şi vorbeşte, ci mecanicul, zise Colăcel. Fiecare radiocombină are un difuzor şi un microfon. Microfonul transmite semnalul prin unde de la staţie la noi şi de la noi la staţie. Dacă mecanicul deschide aparatul de radio, aude tot ce vorbim aici, iar noi auzim prin difuzor tot ce vorbeşte el.

— Nu văd nicio minune-n asta, rosti Împestriţatu. Este ceva în felul telefonului.

— Dar cu ce funcţionează motorul? întrebă Habarnam. Cu spirt? Ori poate cu energie atomică?

— Nici cu spirt, nici cu energie atomică, răspunse Colăcel. Cu energie radiomagnetică.

— Asta ce fel de energie o mai fi? se minună Habarnam.

— Se aseamănă cu energia electrică, îl lămuri Colăcel. Dar aceea se transmite prin cablu, pe când ceastălaltă, direct prin văzduh.

— Mai vreau să ştiu ceva, zise Habarnam. Dumneata ai spus că mecanicul de la staţia centrală vede tot ce se află în jurul acestui glob de oglindă. Dacă şi eu mă aflu aici înseamnă că mă vede şi pe mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles! îl încredinţă Colăcel.

Atunci Habarnam se întrebă ce-ar putea să iasă dacă, aşa, pe neaşteptate, i-ar scoate mecanicului limba. „Doar mecanicul e prea departe ca să-mi poată face ceva”, îşi spuse el. Se apropie de glob, pândi un moment când nu-l observa nimeni şi scoase limba de un cot, ba se mai şi strâmbă pe deasupra.

— Pffuu! Nu ţi-e ruşine să scoţi limba! răsună vocea din difuzor.

Habarnam se ruşină într-adevăr. Nemaiştiind cum să iasă din încurcătură, pufni în râs şi bolborosi:

— Tot nu-mi venea să cred că mecanicul vede de acolo tot, până şi pe mine. Dar acum m-am convins că aşa

este.

— Aşa este, te vede! Nu mai ai niciun motiv să te îndoieşti, râse Împestriţatu. Mie însă tot mi-a rămas ceva neclar: înţeleg eu bine cum stau lucrurile cu energia radiomagnetică, cum e posibil de condus maşina de la distanţă, cum aude şi vede mecanicul tot ce pofteşte, ba chiar cum ajunge pământul în combină unde se afânează şi se amestecă cu tot soiul de grăunţe: dar uite, de unde până unde au apărut grăunţele şi îngrăşămintele acelea în combină, asta nu pot pricepe nici în ruptul capului!

— Explicaţia este cât se poate de simplă, zâmbi Colăcel. La fiecare douăsprezece ore soseşte aici un şir de autocamioane pline cu grăunţe şi cu îngrăşăminte. Toată încărcătura este răsturnată apoi prin deschizătura pe care o vedeţi acolo, în partea de sus a combinei.

— Atunci chiar că n-am de ce să mă mir atât, rosti Împestriţatu. Dar dacă grăunţele s-ar afla în combină fără să le toarne nimeni înăuntru şi ar tot ţâşni afară toată ziulica, asta mai zic şi eu că ar fi minune.

Cu aceasta, vizita la combină luă sfârşit şi drumeţii noştri se întoarseră înapoi spre locul de unde porniseră. De astă dată, Colăcel nu urcă pieptiş colina, ci pe ocolite, ca nu cumva la urcuş Împestriţatu să se ducă iarăşi de-a berbeleacul.

10. Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu sosesc în Oraşul Soarelui

Peste câteva clipe, cei trei se văzură instalaţi în automobilul lor şi luându-şi rămas bun de la Colăcel, porniră în întâmpinarea altor peripeţii. Curând, câmpiile cele rotunde fură lăsate în urmă. Acum, de o parte şi de alta a drumului apărură case. Erau toate micuţe, niciuna nu avea mai mult de un etaj, dar se întreceau prin frumuseţea lor. Toate acoperişurile erau înalte, cu vârful ascuţit, vopsite în culori vii, şi aveau turnuleţe încovrigate ca nişte căsuţe de melc. Nu se vedea casă care să nu aibă verandă, terasă ori balconaş.

Prin curţi se zăreau boschete şi flori felurite, cu parfum îmbătător.

Cu cât drumeţii noştri înaintau, cu atât casele se iveau mai dese. Pe nesimţite, şoseaua se prefăcu într-o stradă largă, de oraş. Căsuţele joase dispăruseră, iar în jur se înălţau acum clădiri cu multe etaje.

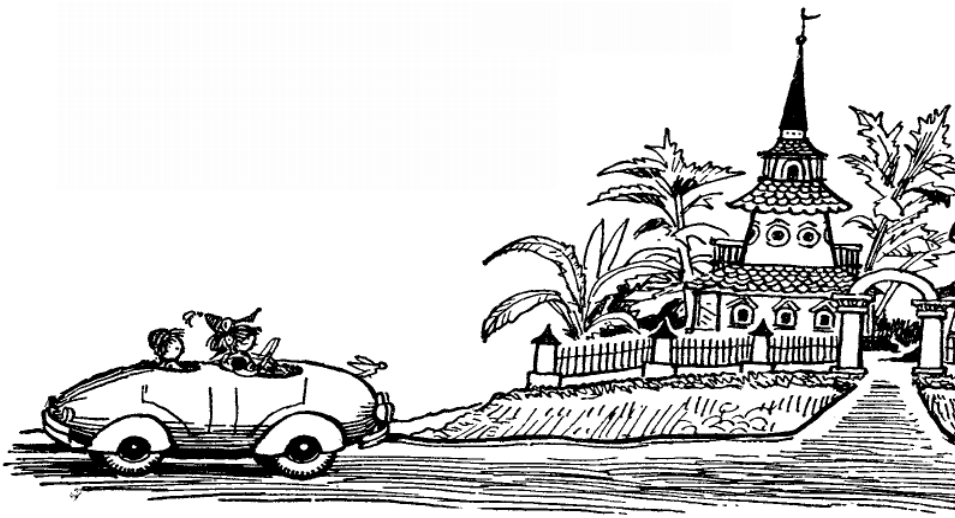

Tot mai numeroşi erau piticii care mergeau pe trotuare şi tot mai lung şirul automobilelor din mijlocul străzii.

Maşinile goneau unele după altele într-un torent neîntrerupt, încurcându-se între ele şi oprindu-se pe la răscruci. Printre toate aceste maşini erau unele de forma celor cu care Habarnam şi prietenii săi se mai întâlniseră pe drum; dar se mai aflau şi altele de forme noi, pe care drumeţii noştri le vedeau pentru prima oară în viaţa lor. Cele mai multe erau întocmai ca nişte căluţi de lemn.

Autocăluţii mergeau pe patru picioare terminate cu câte o rotiţă.

Se şedea pe ei călare, cu picioarele proptite în scările şeii şi cu amândouă mâinile prinse de urechile căluţului. În loc de ochi aveau felinare sau, mai bine zis, un fel de faruri pentru luminat drumul, iar în loc de gură câte un claxon, ca să sperie cu el pe toţi pietonii căscaţi.

Pe autocăluţi se călătorea câte unul ori câte doi: primul, în faţă, iar al doilea în spate. Dar mai erau şi autocăluţi cu câte patru locuri, adică dintre aceia în care doi căluţi erau puşi alături şi formau o pereche.

Printre automobilele din oraş se mai puteau vedea şi aşa-zisele spiralete. Acest soi de automobil avea în loc de roţi nişte şuruburi, nişte spirale ca la maşina de tocat

carne. Când şurubul se învârtea, spiraleta se urnea din loc şi maşina pornea la drum.

Astfel de maşini sunt destul de greoaie şi în plus sunt înclinate pe o parte atâta timp cât spiralele se învârt. Asemenea neajunsuri nu apar la autospiraletele care sunt prevăzute cu două spirale ce se învârt în direcţii diferite. Datorită acestui lucru, maşina nu e înclinată şi în afară de asta e mai sprintenă la viraje, deoarece când întorci e de ajuns să frânezi spirala din partea spre care vrei să virezi; la maşinile cu o singură spirală nu există frână laterală şi pentru a vira trebuie să te sprijini cu piciorul în pământ, din care pricină se strică foarte repede încălţămintea.

Circulau apoi pe acolo aşa-numitele tubulete rotative cu reacţie. Tubuleta nu era altceva decât un tub lunguleţ pe patru rotile, umplut cu combustibil reactiv. Îndată ce combustibilul prindea să ardă, gazele, eliminate prin partea din spate a tubului, puneau în mişcare cele patru rotile. Pentru viraje, tubuleta avea o aripioară aşezată la spate. Gazele fierbinţi care ţâşneau din tub loveau aripioara cu putere şi maşina vira încotro avea nevoie.

Tubuletele astea nu sunt prea comode pentru călătorit vara, pentru că trebuie să stai călare pe tub, care la viteză mare se încinge puternic; în schimb iarna, sunt minunate, deoarece în locul rotilelor se pun nişte tălpice, şi atunci tubuleta merge cu o viteză ameţitoare, putând să treacă chiar şi pe deasupra unor râpe mai mici; şi apoi pe această maşină te simţi ca pe o sobă caldă, lucru foarte plăcut când e ger afară.

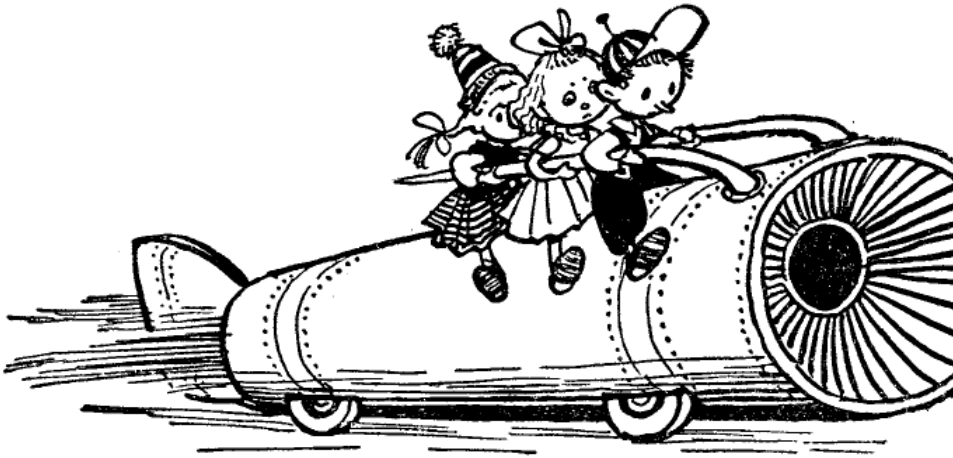

Pe lângă toate acestea, mai treceau pe acolo biciclete cu şenilă, motociclete şi tot soiul de maşini, fie pe rotile, fie pe şenile.

Lui Habarnam, pe care îl interesa grozav de mult orice era maşină sau mecanism, îi fugeau ochii prin toate părţile. Din pricina asta fu cât pe-aci să se ciocnească de o altă maşină.

— Haideţi mai bine să coborâm şi s-o pornim pe jos, altfel n-o să putem vedea mai nimic, zise el.

Apoi, fără să mai aştepte răspuns, trase maşina lângă trotuar şi opri.

Coborând din automobil, cei trei merseră înainte pe jos, uitându-se când într-o parte, când într-alta. Şi aveau într-adevăr ce să vadă. De o parte şi de alta a străzii se înălţau clădiri cu multe etaje, uimitor de frumoase. Zidurile erau împodobite cu desene care mai de care mai întortocheate, iar sus, sub acoperişuri, atârnau tablouri pictate în culori vii, care îţi încântau ochii. Multe case erau împodobite cu statui de piatră înfăţişând diferite animale sălbatice. Asemenea statui se întâlneau de multe ori şi jos, în faţa uşilor de la intrare.

Pe trotuare mişunau încolo şi-ncoace o grămadă de prichindei şi de prichinduţe. La fiecare pas se auzeau râsete şi glume. Pe undeva, prin apropiere, cânta muzica.

După ce merseră cât merseră, cei trei dădură peste o casă construită într-un chip cu totul neobişnuit. Casa aceasta avea etajele în piramidă şi arăta ca o scară cu trepte uriaşe, în aşa fel încât locatarii primului etaj puteau să umble în voie pe acoperişul celor de la parter, locatarii etajului doi erau liberi să se plimbe pe acoperişul celor de la etajul întâi şi aşa mai departe. În loc de lift, casa avea un escalator, adică o scară rulantă cu care puteai să urci până la ultimul etaj. Pentru coborâş exista în partea cealaltă a casei un fel de tobogan, pe care alunecai în jos, după ce te aşezai pe un covoraş. Toate covoraşele stăteau grămadă după escalator. Oricine voia să urce cu escalatorul îşi lua un covoraş ca să aibă pe ce să se aşeze când va trebui să coboare.

Drumeţii noştri se uitară multă vreme cum urcau cu escalatorul locatarii care se întorceau acasă şi cum coborau pe covoraşe cei care ieşeau în oraş.

— Tu cum crezi că e mai plăcut, Împestriţatule – întrebă Habarnam – să urci cu escalatorul sau că cobori pe covoraş?

— Nu ştiu, ar trebui S-o încerc şi pe prima şi pe a doua ca să-mi pot da seama, răspunse Împestriţatu.

— Ideea nu e rea – se bucură Habarnam – ce ziceţi,

încercăm şi noi?

— Dar nu ţi-e frică? îngână Bumbiţa.

— Nici pomeneală! zise Habarnam.

Nu vezi câtă lume urcă şi coboară? Ei, haideţi, luaţi-vă covoraşe!

Fiecare apucă câte un covoraş.

Primul care puse piciorul pe escalator fu Habarnam, după el urmă Împestriţatu şi apoi Bumbiţa.

Într-o clipă fură sus de tot, izbutiră să sară cu bine din escalator şi străbătând acoperişul penultimului etaj se pregătiră să coboare.

— Hai, dă-te la o parte! se răsti Habarnam către Împestriţatu, repezindu-se spre tobogan. Eu cobor întâiul!

— Da, de ce mă rog tu? Cui i-a venit ideea cu urcuşul pe escalator, ţie sau mie? Mie mi-a venit! Aşa încât eu am să cobor primul!

Vorbind astfel, Împestriţatu îl împinse cât colo pe Habarnam, puse iute covoraşul pe tobogan şi se pregăti să se aşeze, dar, pe neaşteptate, covoraşul o apucă înainte. Împestriţatu vru să-l tragă înapoi, îşi pierdu însă echilibrul şi căzând pe tobogan cu capul în jos, alunecă pe burtă în urma covoraşului, mai mult mort de frică. Cât ai clipi, se pomeni aruncat jos, pe trotuar, ridicând în jurul lui nori de praf.

— Ei vedeţi? strigă el ridicându-se în picioare. Am izbutit să descind din spaţiul cosmic!

— A fost bine? zbieră Habarnam de sus.

— Minunat! răspunse Împestriţatu, ştergându-se de praf. Acum încearcă tu!

Habarnam îşi puse covoraşul în mijlocul toboganului, se aşează cu grijă pe el şi porni în jos. Coborâşul nu fu egal, deoarece panta se arăta când mai lină, când mai abruptă. Era lină în dreptul fiecărui etaj, pentru ca să le fie comod celor care voiau să coboare acolo. De cum panta se înclina mai rău, Habarnam lua o viteză straşnică şi fiindcă i se făcea frică, îşi proptea mâinile de pereţii toboganului. Din această pricină, covoraşul, scăpat, de la o vreme, de sub el, o luă în jos liber şi independent, lăsându-l pe Habarnam

să alunece pe propriii lui pantaloni.

Cel mai reuşit coborî Bumbiţa. Se aşează cuminte în mijlocul covoraşului şi nu se sprijini nicio clipă în timpul mersului cu mâinile de pereţi, aşa încât cu ea totul ieşi cum nu se poate mai bine.

După ce hotărâră să se mai întoarcă şi altă dată pe acolo ca să se poată plimba în sus şi-n jos cât or să poftească, drumeţii noştri plecară mai departe.

Trebuie să vă spun că în Oraşul Soarelui străzile erau mult mai largi decât în oricare alt oraş piticesc. Trotuarele, mai ales, erau neobişnuit de largi. Fiecare casă îşi avea restaurantul ei. Toate restaurantele aveau mese aşezate nu numai înăuntru, ci şi afară, pe trotuar.

În jurul meselor şedeau o mulţime de pitici. Pe unii îi vedeai mâncând, bând ceai, cafea ori limonadă, pe alţii citind ziare sau răsfoind reviste ilustrate. La multe mese se juca loto, domino, table sau altceva de felul acesta. Peste tot, pe oriunde se putea pune o cutie de şah, întâlneai şahişti.

Cât despre mijlocul străzii, pe acolo se juca numai de-a v-aţi ascunselea, de-a prinselea, leapşa, de-a uliul şi porumbeii, şoarecele şi pisica, ori cine mai ştie câte altele cu prins şi fugit. Pe lângă fiecare restaurant se găsea câte o jucotecă unde se păstrau jocurile de masă. În afară de asta, multe case aveau puncte de împrumut, de unde puteai închiria biciclete, triciclete, rachete de tenis, mingi de fotbal, de volei şi de pingpong, sau chiar popice. Piticii care se îndeletniceau cu aceste jocuri puteau fi văzuţi peste tot: pe terenuri speciale, prin scuaruri ori prin curţi.

Deşi, dacă ar fi să spunem tot adevărul, în Oraşul Soarelui nici nu erau curţi sau, mai bine zis, erau, dar nu vedeai între ele niciun fel de gard ori despărţituri. Porţile nu se încuiau niciodată, fiindcă la urma urmelor nici nu existau porţi. Chiar dacă întâlneai pe ici, pe colo câte un gărduleţ, ştiai că este făcut pentru ca să nu se strivească verdeaţa şi nicidecum cu gândul de a stăvili calea cuiva.

Fiindcă piticii din Oraşul Soarelui nu aveau garduri la curţi, exista foarte mult loc, aşa că puteau să-şi aşeze plase de tenis sau să-şi amenajeze piste de alergări, Să-şi facă bazine mari de înot şi terenuri pentru fotbal, volei, baschet ori crochet. Puteau oricând să treacă nestingheriţi dintr-o curte într-alta ca să joace împreună cu vecinii lor orice le-ar fi poftit inima, fapt pentru care boala nu prea se prindea de ei şi creşteau cu toţii nişte pitici zdraveni şi voinici.

Mai mult decât orice le plăcu drumeţilor noştri că aproape în fiecare clădire se găsea câte un teatru ori câte un cinematograf. Cele mai des întâlnite erau teatrele de păpuşi. Aproape la tot pasul puteai citi: „Teatrul mare de păpuşi”, „Teatrul mic de păpuşi”, „Teatrul de marionete”, „Teatrul de comedie pentru păpuşi”, „Teatrul Ţăndărică năzdrăvanul” şi altele.

Pentru ca spectatorilor să nu le fie vara prea cald, scenele teatrelor erau făcute cu două feţe şi cu câte două cortine. O cortină se deschidea spre sala de spectacol, iar cealaltă spre stradă. În felul acesta spectacolul putea fi văzut iarna din sală şi vara direct din stradă ori de prin curţi. Cei de la teatru nu mai aveau decât să întoarcă decorul în partea opusă, să scoată scaunele din sală şi să le aşeze afară, sub cerul liber.

Habarnam nu se mai sătura privind în jurul lui; căsca gura când într-o parte, când într-alta şi din această pricină se tot ciocnea de trecători. Asta îl supăra tare mult. De obicei, piticii cu care se ciocnea Habarnam îi spuneau „Iartă-mă, te rog”, dar el, în loc să răspundă politicos „Nu face nimic”, bolborosea înfuriat:

— Ei, asta-i acum!

— Nu-i frumos din partea ta, îl certă la un moment

dat Bumbiţa.

Când ţi se spune „Iartă-mă”, trebuie să răspunzi „Nu face nimic”.

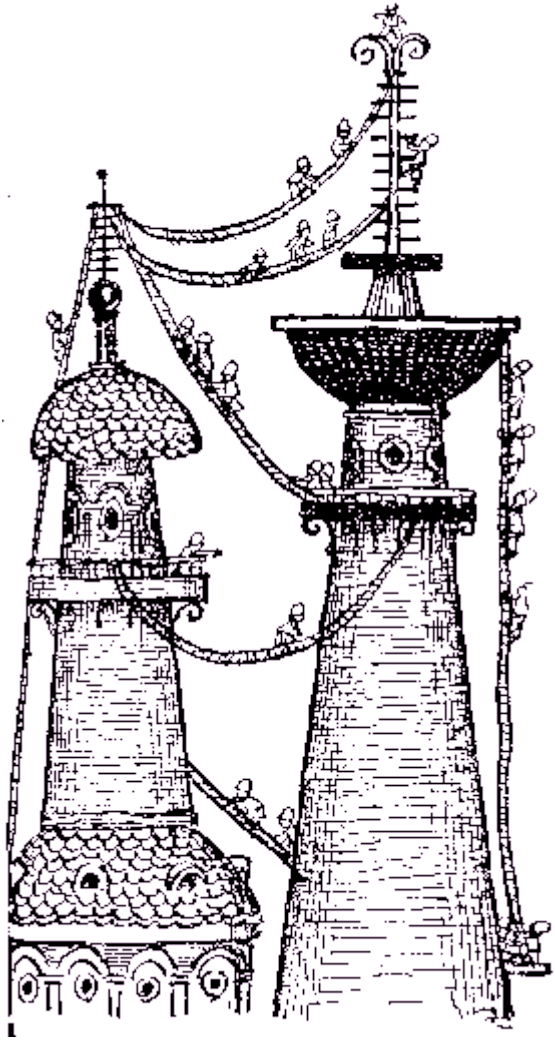

— Ştii că ai haz! zise Habarnam. Dacă am să-i tratez pe toţi cu „nu-i nimic”, până la urmă are să se găsească unul care să-mi sară şi-n cap.

Tocmai atunci ajunseră în faţa unei clădiri înalte ale cărei balcoane erau unite între ele prin nişte scări de frânghie. Tot asemenea scări porneau de la ferestrele

etajelor de sus spre balcoanele etajelor de jos. Scările de frânghie, precum şi celelalte frânghii care se întindeau pe ziduri în toate direcţiile dădeau acelei clădiri înfăţişarea unei corăbii echipate, gata să se avânte în larg. Casa era locuită numai de pompieri, care se antrenau toată ziua căţărându-se pe frânghii.

Habarnam măsură din ochi, cu multă băgare de seamă, clădirea aceea ciudată şi fiindcă până sus de tot erau prea multe etaje, fu nevoit să-şi dea tare capul pe spate. Din pricina asta, pălăria îi zbură din cap. Habarnam se aplecă s-o ridice, dar în clipa aceea se petrecu ceva cu totul neaşteptat. Tocmai atunci trecea pe acolo un pitic pe nume Foicel, cu nasul înfundat în cartea „Nemaipomenitele aventuri ale gânsacului Pană”, şi citea din ea de zor.

Foicel era mare iubitor de cărţi. Făcea parte dintre aceia cărora le place să citească în orice împrejurare, şi acasă, şi pe stradă, şi dimineaţa la ceai, şi ziua în timpul prânzului, şi pe lumină, şi pe întuneric, şi aşezat, şi lungit, şi în picioare, ba chiar şi în mers.

Prins în mrejele cititului, Foicel nu băgă de seamă că Habarnam s-a aplecat după pălărie. De aceea se împiedică şi căzu. Căzând, îl trase şi pe Habarnam după el şi îl lovi rău de tot cu piciorul în frunte.

— Ia te uită, au şi început să mi se suie în cap! strigă Habarnam. Măgar ce eşti!

— Cine e măgar? Eu? întrebă Foicel ridicându-se în picioare.

— Dar cine vrei să fie? Că doar n-oi fi eu! ţipă Habarnam cât putu de tare.

— Îmi pare rău, dar nu pat fi de acord cu dumneavoastră, zise Foicel politicos. Măgarul este un animal cu patru picioare şi cu urechi lungi…

— Întocmai ca matale!

— Ca mine? Poate ca dumneata!

— Ce? zbieră Habarnam. Eu sunt un animal cu patru picioare? Am să-ţi dovedesc eu acuşi care dintre noi doi are patru picioare!

— Ei hai! Dovedeşte-mi! Dovedeşte-mi!

— Iaca îţi dovedesc!

— Minţi! rosti Foicel. N-ai să-mi dovedeşti nimic!

— Aşa, va să zică mint! strigă iar Habarnam, de-abia mai suflând de furie, şi răsucind bagheta magică adăugă: Doresc ca acest pitic să se prefacă într-un măgar!

— Multe mai doreşti şi multe mai… „pofteşti” ar fi vrut să adauge Foicel, dar nu apucă să spună vorba asta că se prefăcu într-un măgar şi porni înainte de-a lungul trotuarului, dând într-una din coadă şi bătând caldarâmul cu copitele. Cartea pe care o scăpase din mână rămase acolo jos, în mijlocul trotuarului. Niciun trecător nu se nimeri atunci prin apropiere, aşa încât nimeni nu băgă de seamă ciudata întâmplare. Fără să observe că Habarnam a rămas gură-cască în faţa clădirii cu scări de frânghie, Bumbiţa şi Împestriţatu o luaseră înainte.

Când Habarnam îi ajunse, cei doi stăteau în faţa unei case cu multe etaje pe care scria „Hotel Nalba”.

— Uite, aici o să locuim noi! Cine călătoreşte, în hotel locuieşte! Aşa este regula! zise Bumbiţa.

Şi fără să mai rostească o vorbă, drumeţii noştri se îndreptară spre intrarea hotelului.

11. Când seara s-a lăsat

În clipa când se văzură în faţa uşii şi vrură să intre în hotel, cei trei se dădură brusc la o parte, fiindcă uşa se deschise singură de parcă ar fi împins-o cineva dinăuntru. Văzând că nu iese nimeni în stradă, Habarnam şi tovarăşii lui de drum păşiră pragul hotelului. În urma lor, uşa se închise cât ai clipi din ochi. Cei trei se uitară cu teamă în jur. În dreapta era o scară largă, iar în stânga, o măsuţă înconjurată de câteva scaune.

Pe peretele din faţă se vedea o uşă neagră, deasupra căreia apăru dintr-odată un ecran alb ca la televizor, iar pe ecran se ivi capul bucălat şi bălai al unei prichinduţe.

Prichinduţa de pe ecran avea două funduliţe negre prinse în păr şi două căşti la urechi. În faţa ei stătea o măsuţă cu un microfon.

— Apropiaţi-vă, vă rog, zise ea zâmbind.

Cei trei prieteni se apropiară cu sfială.

— Aveţi de gând să vă opriţi la hotelul nostru? întrebă prichinduţa şi, fără să mai aştepte răspunsul drumeţilor noştri care se zăpăciseră cu totul, urmă:

Camere libere avem numai la etajul patru. Intraţi, vă rog, pe această uşă şi urcaţi cu liftul.

După ce mai zâmbi încă o dată, Prichinduţa dispăru. Uşa cea neagră pe care se afla ecranul se deschise singură. Intrând înăuntru, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu se pomeniră direct în cabina unui lift. Apoi uşa se închise şi se deschise din nou la oprirea liftului în dreptul etajului patru.

Cum ajunseră sus, cei trei văzură apărând pe peretele coridorului faţa zâmbitoare a aceleiaşi prichinduţe.

— Aveţi camera cu numărul nouăzeci şi şase, în capătul coridorului, la dreapta, spuse ea. Dar mai întâi vă rog să vă treceţi numele în caietul care se află pe măsuţa de colo. Habarnam deschise caietul cu pricina, citi toate iscăliturile de pe ultima foaie şi luându-şi aerul cel mai serios din lume scrise: „Turistul automobilist Habarnam Habarnamovici Habarnamkin”.

Văzând asemenea iscălitură, Împestriţatu pufni plin de admiraţie, după aceea căzu niţeluş pe gânduri, timp în care îşi tot ciupi vârful nasului apucă apoi tocul şi se căzni să scrie cât mai desluşit cu putinţă: „Vizitatorul străin Mâzgoalo Pestrini”. Doar Bumbiţa lăsă la o parte toate mofturile şi-şi trecu simplu în caiet numele ei piticesc.

După ce isprăviră de iscălit, prietenii noştri o apucară de-a lungul coridorului cu uşi multe de o parte şi de alta, până se văzură în faţa camerei cu numărul nouăzeci şi şase.

— Gata, am ajuns! spuse Bumbiţa. E camera noastră!

Habarnam descuie uşa, şi toţi trei se pomeniră într-un vestiar spaţios.

Pe peretele din faţa lor se lăsă atunci un ecran, pe care apăru, pentru a treia oară, prichinduţa cea surâzătoare.

— Iată-vă acum şi acasă, zise ea. Vreţi, poate, să vă odihniţi după atâta drum? Aveţi la stânga uşa care dă spre camere. Intraţi şi instalaţi-vă fără niciun fel de jenă. Pălăriile le puteţi lăsa aici în vestiar, pe cuier, ori în dulapul acela. Să ştiţi că aveţi de-a face cu un dulap-aspirator perfecţionat. Curăţă orice fel de îmbrăcăminte, aspirând praful din ea în mod automat. Uşa din dreapta dă în baie. Poate doreşte careva din dumneavoastră să facă un duş, să facă o baie ori să se spele, cel puţin pe mâini şi pe faţă, încheie prichinduţa, zâmbind cu înţeles spre Împestriţatu.

— Mai discutăm noi între noi şi o să vedem ce hotărâre vom lua până la urmă, zise Împestriţatu.

— Aşa, aşa, discutaţi, spuse prichinduţa. Vreţi cumva să-mi puneţi vreo întrebare?

— Aş avea eu una, vorbi din nou Împestriţatu. Cine eşti matale, unde te afli acum şi cum te cheamă?

— Sunt directoarea de serviciu a hotelului, mă aflu în cabinetul direcţiei fiindcă fac în seara asta de gardă, iar numele meu este Crina.

— Şi al meu Împestriţatu… adică hm, am greşit, Mâzgoalo Pestrini, ăsta este.

— Am şi eu o întrebare de pus, zise Habarnam. Cum se pune la priză dulapul-aspirator?

— Nu-i nevoie să-l puneţi la priză – zise directoarea hotelului – e de ajuns să vă puneţi în el hainele şi să închideţi uşiţa, că face el automat legătura cu priza. Mai aveţi întrebări?

— Deocamdată nu, răspunse Habarnam.

Crina îi salută din cap pe Habarnam şi Bumbiţa, aruncă apoi o privire spre Împestriţatu, zâmbi larg şi dispăru de pe ecran.

— Curios! De ce oare o fi surâzând într-una? întrebă

Împestriţatu nedumerit. Cum se uită la mine, o şi încearcă râsul!

— Cât se poate de clar, răspunse Bumbiţa. Când vede ce prichindel curăţel am luat cu noi la drum, abia se mai poate ţine să nu ridă.

Între timp, Habarnam se apucă să cerceteze cum este construit dulapul-aspirator. Deschizând uşa şi aruncându-şi o privire înăuntru văzu că nu numai pereţii, ci chiar partea de jos şi tavanul dulapului sunt pline de nişte găurele rotunde, încât se asemăna foarte mult cu un fagure de miere. Habarnam puse bagheta magică în dulap, îşi atârna pălăria de cârligul dinăuntru, închise înapoi uşiţa şi ascultă cu luare-aminte. Din dulap se auzi un zumzet surd ca cel dintr-un stup de albine. Deschise dulapul, zumzetul încetă, îl închise la loc, iarăşi se auzi.

— Ascultă, Împestriţatule, spuse Habarnam. O să facem acum o experienţă. Eu intru în dulap tu mă închiză acolo. Sunt curios să cum funcţionează automatul.

Zis făcut. Se vârî în dulap, iar Împestriţatu închise uşa…

De cum se trezi înăuntru, Habarnam auzi zumzetul şi simţi un vânt puternic. Vântul prinse a sufla asupra lui din ce în ce mai tare. De la o vreme, nici nu se mai putu ţine pe picioare. Fu azvârlit cât colo lipit de unul dintre pereţi. Pe neaşteptate, vântul suflă în direcţie opusă, aşa încât Habarnam fu izbit de celălalt perete. Apoi curentul porni arunce de jos în sus. Pantalonii şi cămaşa i se umflară de aer, părul i se ridică măciucă, iar lui i se păru că acuşi-acuşi are să fie tras în sus şi are să se pomenească plutind ca într-un balon. Ca să nu zboare, Habarnam se aşeză jos în dulap şi se grăbi să deschidă uşa

.

— Ei, cum ţi-a reuşit experienţa? întrebă Împestriţatu văzând că prietenul lui sare din dulap în patru labe.

— Din plin, răspunse Habarnam. A fost tare interesant. Încearcă şi tu dacă vrei.

— Dar cum e acolo în dulap, nu ţi-a fost frică? întrebă Împestriţatu cu teamă.

— Nici pomeneală! Te scutură niţeluş de praf şi atâta tot, zise Habarnam.

— Şi ce anume simţi?

— Simţi aşa ceva de parcă ai zbura cu balonul. E foarte plăcut. Intră înăuntru şi ai să vezi. Ei, hai, intră odată, ce atâta frică?

Fără să mai cumpănească mult, Habarnam îl împinse pe Împestriţatu în dulap şi închise uşiţa, apoi ascultă cu un

zâmbet pe buze zumzetul şi zgomotele care veneau dinăuntru. Curând, însă, uşiţa se deschise, iar Împestriţatu sări afară.

— Foarte interesant! zise el ridicându-se de jos. Acum este rândul tău, Bumbiţo!

— Ce-ţi trece prin cap? răspunse Bumbiţa. Parcă n-aş avea altceva mai bun de făcut decât să mă ocup de asemenea fleacuri!

— De ce vorbeşti aşa? se împotrivi Împestriţatu. Nu-s de loc fleacuri, este ceva foarte serios!

Dar Bumbiţa nu-l ascultă.

— Haideţi mai bine să vedem camerele, spuse ea.

După ce descuiară uşa, drumeţii noştri intrară într-o odaie largă al cărei parchet, proaspăt curăţat, strălucea ca aurul. În mijlocul camerei se afla o masă rotundă, iar de jur-împrejur, pe lângă pereţi, tot soiul de mobile: un bufet, o canapea lată îmbrăcată în stofă verde, două fotolii mari şi câteva scaune. Lângă fereastră se vedea o măsuţă, pe care existau o cutie de şah, alta de table, şi o a treia de domino. Într-un colţ era instalat un aparat de radio, iar într-altul un televizor. Prin uşa din dreapta se intra într-o odaie cu două paturi, prin cea din stânga într-alta cu un singur pat.

— Camera cu un pat e a mea – spuse Bumbiţa – iar cealaltă este a voastră.

— Şi asta de la mijloc are să fie comună, zise Împestriţatu. Aici o să ascultăm radio, o să ne uităm la televizor, şi tot aici o să ne adunăm toţi trei ca să discutăm toate problemele noastre. Deocamdată, eu propun să discutăm următoarea problemă: cum facem ca să luăm masa de prânz?

— De prânz poţi să n-ai nicio grijă, îl linişti Bumbiţa. Cine are bagheta magică, acela poate să mănânce oricând poftеşte! Dar tu, înainte de toate, trebuie să faci o baie.

— De ce să mai fac acum o baie, când de-abia m-am scuturat de praf? protestă Împestriţatu.

— Degeaba te-ai scuturat de praf, că tot murdar ai rămas, zise Bumbiţa. Pentru nimic în lume nu mă aşez la

masă cu un asemenea nespălat! Ori te duci să faci baie, ori nu capeţi masa de prânz, aşa să ştii!

Împestriţatu fu nevoit să se supună. Se îndreptă spre camera de baie, cu gândul să nu se spele decât pe faţă şi pe urmă s-o înşele pe Bumbiţa spunându-i că s-a scăldat din cap până-n picioare. Cum se văzu înăuntru, se apropie de chiuvetă şi prinse a cerceta instalaţia. Deasupra chiuvetei se afla o placă de marmură care semăna întocmai cu un contor. Drept în mijlocul acestui soi de contor se găsea o oglinjoară rotundă, dedesubtul căreia se înşirau mai multe butoane, fiecare având pe ele câte un mic desen. Mai jos, sub butoane, răsăreau câteva mânerașe ca nişte corniţe.

În partea de sus a plăcii, deasupra oglinzii, era instalat un tub lat ca un microfon. Sub tubul acela era prins de placă un sul dinţat, iar de sus de tot, aproape de tavan, se ivea un tub încovoiat, care se isprăvea printr-o pâlnie cu multe găurele, ca la stropitoarea de flori. De o parte şi de alta a oglinjoarei se puteau vedea câteva sertăraşe. Împestriţatu deschise primul sertăraş, pe care era desenată o bucată de săpun, şi găsi înăuntru săpunul, pe urmă îl deschise pe cel de al doilea, al cărui desen arăta o perie de dinţi, şi găsi înăuntru peria. Deschizându-l apoi pe al treilea, pe care se vedea un tub cu pastă, găsi înăuntru pasta.

„Ei şi, nu-i nicio minune. Tot ce e desenat afară găseşti înăuntrul” îşi zise Împestriţatu încântat şi prinse a se uita, pe rând, la toate butoanele de sub oglinjoară.

Dedesubtul unuia dintre butoane era desenată un fel de pâlnie. Împestriţatu apăsă pe acel buton şi chiar în clipa aceea ţeava ca un microfon care sta sus pe placă se lăsă puţin mai jos, făcând să se împrăştie înjur aburi calzi.

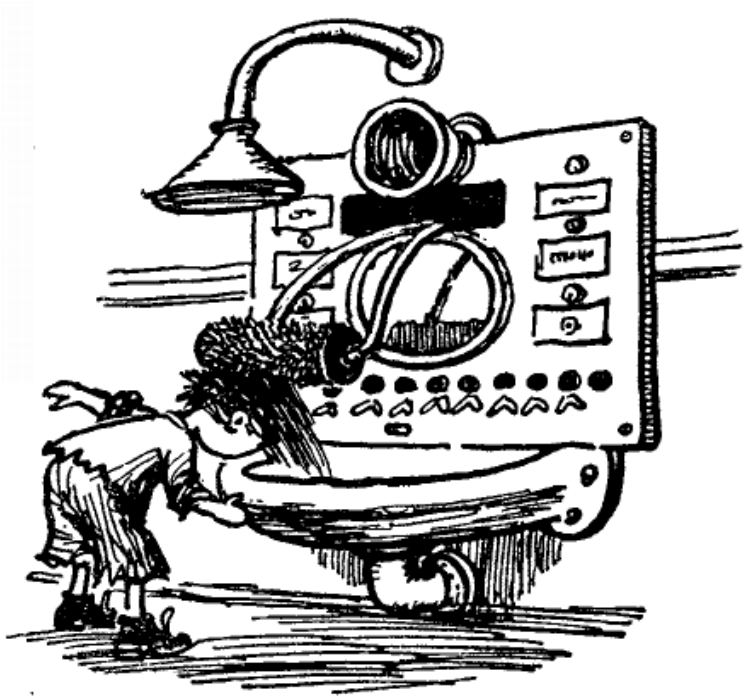

„Aha! înţelese Împestriţatu. Asta este desigur ţeava pentru uscarea părului după spălat”.

Apoi apăsă pe un alt buton, pe care era desenată un fel de perie ca aceea pentru spălat vasele, şi pe dată îi alunecă drept pe cap sulul cel dinţat, care prinse a se răsuci pieptănându-i părul. În prima clipă, Împestriţatu se sperie rău de tot, dar văzând că sulul se răsuceşte liniştit, prinse curaj şi, potrivindu-şi capul sub perii lui, spuse:

— Ce mare grozăvie! Nu-i decât o perie automată pentru pieptănat părul.

Se pieptănă el cât se pieptănă, pe urmă apăsă pe butonul al cărui desen înfăţişa un flacon de colonie, şi atunci, din pulverizatorul care se găsea lângă oglinjoară ţâşniră cu putere drept în faţa lui stropi deşi de colonie. Ţâşnitura fu atât de neaşteptată, încât nici nu apucă să strângă pleoapele, astfel că ochii i se umplură de lacrimi până la durere.

Ştergându-şi-i cu pumnii şi întinzând lacrimile pe obraji, Împestriţatu zise:

— Nici asta nu-nseamnă prea mare lucru! De vreme ce e desenat acolo un flacon de colonie înseamnă că nu poate ţâşni altceva decât colonie.

Da, dacă ar fi fost desenat un flacon de colonie şi ţi-ar fi ţâşnit în ochi, să zicem, apă simplă, sau chiar cerneală, atunci mai zic şi eu că ar fi fost lucru mare!

După ce gândi astfel trecu la examinarea mânerelor înşirate deasupra chiuvetei. Dar aici dădu peste nişte desene al căror înţeles îl puse într-adevăr într-o mare încurcătură. Sub primul mâner era desenat un pitic cu obrajii roşii, sub al doilea, acelaşi pitic, cu obrajii albăstrii. Desenul celui de al treilea mâner înfăţişa o mână de pitic colorată în roşu aprins, iar desenul celui de al patrulea, aceeaşi mână, dar în albastru. Nepricepând nimic din toate acele desene, Împestriţatu răsuci, la întâmplare, primul mâner care îi căzu sub mână şi, până să se dezmeticească bine, se pomeni năpădit de un potop zgomotos de apă. Îşi spuse atunci că este iarăşi stropit cu colonie şi strânse puternic pleoapele, ca să nu mai lăcrimeze. Dar înţelese numaidecât că de data asta nu este nicidecum vorba de colonie şi deschizând ochii văzu cum stau lucrurile. Fu cât pe ce să-şi mărturisească mirarea, se stăpâni însă la vreme şi-şi zise:

— Linişteşte-te, Împestriţatule! De ce te-ai mira atât? Ai nimerit, pe cât se pare, sub duş şi asta e tot!

Să te trezeşti pe neaşteptate sub duş, ba să ţi se mai întâmple asta când eşti şi îmbrăcat, nu e tocmai plăcut. Împestriţatu se hotărî să oprească apa, dar uită pe care dintre mânere îl răsucise, aşa încât porni a le încerca la rând, când pe unul, când pe celălalt. Pe cea rece nu izbuti s-o oprească, în schimb dădu drumul la apa fierbinte. Potopul care curgea într-una asupra lui se înteţi şi se încălzi simţitor. Pe scurt, când reuşi în sfârşit să oprească apa, era ud leoarcă din creştet până-n tălpi.

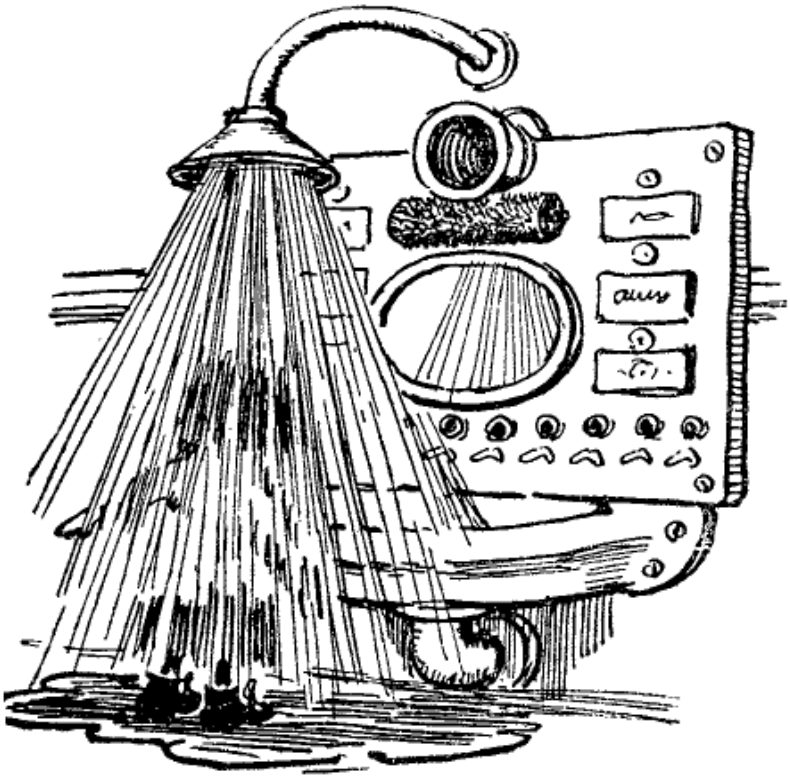

— Ei, cum ţi-a plăcut baia? îl întrebă Bumbiţa de cum îl zări că intră în cameră.

— Mi-a plăcut, răspunse Împestriţatu scurt fără să mai intre în amănunte.

De-abia atunci observă Bumbiţa că din hainele lui se scurgeau şiroaie de apă.

— Cum vine asta? se răsti ea. Nu cumva te-ai scăldat cu hainele pe tine!

— Dar tu cum porunceşti, mă rog, să mă scald? întrebă Împestriţatu. În baie, instalaţiile sunt atât de complicate, încât vrei-nu vrei faci baie cu haine cu tot.

— Instalaţii complicate? se interesă Habarnam. Cum aşa?

— Uite-aşa! Du-te şi-o să vezi! răspunse Împestriţatu.

Habarnam se duse, dar peste câteva minute se întoarse şi el leoarcă din creştet până-n tălpi. Ba, pe

deasupra, din hainele lui noi ieşeau şi aburi, deoarece se nimerise să dea drumul întâi la apa fierbinte.

— Mare pacoste pe mine cu voi amândoi! zise Bumbiţa şi intră în camera de baie ca să înveţe cum se mânuieşte instalaţia.

Habarnam şi Împestriţatu, care o urmară, rămaseră la spatele ei şi se mărginiră să privească.

— Uite, încearcă să ghiceşti! spuse Habarnam. De ce lângă mânerul ăsta este desenat un pitic întreg, iar lângă ăstălalt numai o mână?

— Cât poate de simplu! răspunse Bumbiţa. Dacă răsuceşti mânerul sub care este desenată o mână, apa îţi vine doar pe mână, dar dacă răsuceşti mânerul sub care e desenat nu pitic întreg, te scalzi în întregime sub duş.

— Exact! încuviinţă Împestriţatu. E la mintea oricui. Dar de ce un pitic este roşu, iar celălalt albastru?

— Asta pot să răspund şi eu acum, se grăbi Habarnam. Dacă deschizi robinetul cu piticul roşu, năvăleşte dintr-odată apa fierbinte, iar de-atâta căldură te înroşeşti; dacă însă deschizi dincolo, la piticul cel albastru, apa curge rece de tot şi te faci vânăt din pricina frigului.

— Ei vedeţi – spuse Bumbiţa – acuma, că vă este totul clar, umpleţi-vă cada cu apă şi scăldaţi-vă.

După ce Habarnam şi Împestriţatu se scăldară, camera de baie fu pusă la dispoziţia Bumbiţii; pe urmă se aşezară toţi trei să cineze. Habarnam răsuci bagheta magică şi spuse:

— Masă, întinde-te!

Pe dată apăru masa fermecată, care, cât ai clipi din ochi, se întinse singură. Şi câte bunătăţi nu se iviră pe ea! Puteai să te înfrupţi cu orice doreşti şi oricât pofteşti! Bucatele nu se isprăveau niciodată. Habarnam şi Împestriţatu şedeau la masă înveliţi cu nişte cuverturi, deoarece hainele lor fuseseră spălate de Bumbiţa şi puse la uscat.

Împestriţatu se dădea în vânt mai ales după dulciuri şi de aceea îi păru tare rău că nu are buzunare ca să şi le înfunde eu bomboane. Până la urmă făcu ce făcu şi izbuti să pună deoparte un pumn de bomboane, pe care le ascunse apoi la el în pat, sub pernă.

După ce se săturară, se ridicară cu toţii de la masă. Masa fermecată se răsuci şi dispăru împreună cu toate bunătăţile. Fără să lase nicio firimitură, aşa încât în urma ei nu mai fu nevoie să se mătură. Bumbiţa se uită pe fereastră şi rămase uimită când văzu că afară s-a întunecat de-a binelea. Spuse atunci că a sosit vremea de culcare şi

se retrase la ea în cameră.

Urmându-i exemplul, Habarnam şi Împestriţatu intrară de asemenea în odaia lor. Acolo stinseră lumina electrică şi fiecare se vârî la el în pat. Împestriţatu mai ronţăi o vreme din bomboanele de sub pernă, aruncând poleiala de pe ele drept pe podea, apoi adormi cu o bomboană în gură. Dar Habarnam nu putu multă vreme să doarmă tot gândindu-se la câte s-au petrecut cu el din dimineaţa acelei zile. I se părea că a plecat din Oraşul Florilor nu în ziua aceea, şi nici cu o zi mai înainte, ci de o lună întreagă sau poate chiar de un timp şi mai îndelungat. Asta n-ar trebui să vă mire de loc, fiindcă piticii sunt tare prichindei şi pentru fiinţele mici vremea se scurge mult mai încet decât pentru cele mari.

12. Cum a ajuns Habarnam să stea de vorbă cu conştiinţa lui

Ochii lui Habarnam se deprinseră încetul cu încetul cu întunericul din cameră. Treptat, desluşi contururile şterse ale lucrurilor din jur. Pe peretele din faţa patului, el văzu rama lată şi neagră a unui tablou.

Apoi putu distinge, aproape de pat, un dulăpaş scund, pe care la început îl luase drept o noptieră obişnuită. Dar nu era vorba despre o noptieră obişnuită. În loc de uşiţă, dulăpaşul avea un perete plat, presărat cu multe butonaşe albe. Sub fiecare butonaş scria numele unui basm.

Erau acolo şi „Scufiţa roşie”, şi „Degeţel”, şi „Cocoşul de aur”, şi „Motanul încălţat”, şi altele, care mai de care mai minunate. Sus pe dulăpaş se găsea o oglindă.

„Ce comedie o mai fi şi asta? se întrebă Habarnam şi singur îşi răspunse: Poate că dacă apăs pe unul din butoanele dulăpaşului sare afară o carte cu poveşti! Ei şi, n-ar fi de loc rău să citesc un basm înainte de culcare!”

Fără să stea mult pe gânduri, Habarnam apăsă pe primul buton care-i veni la-ndemână. Cu toate astea, nicio carte nu sări din dulăpaş; în schimb se auzi o melodie lină,

frumoasă şi un glas blând, sfătos, care prinse a istorisi, rar de tot, o poveste:

— A fost odată ca niciodată. Au fost un frate şi o soră. Pe soră o chema Alionuşka, iar pe frate, Ivanuşka. Şi iac-aşa, într-o bună zi au pornit amândoi la drum…

„A! ghici Habarnam. Va să zică dulăpaşul ăsta nu-i decât o maşină de povestit basme. Cu atât mai bine, mai comod chiar decât să citesc singur. Am să stau aşa culcat şi am să ascult până când m-o fura somnul”.

Pe când se gândea el aşa, oglinda de pe dulăpaş se lumină fără veste şi în ea apăru un câmp înverzit. Pe câmpul acela se vedea şerpuind o cărăruie îngustă, iar pe cărăruie. Se iviră, păşind mână-n mină, Alionuşka şi Ivanuska.

Habarnam se sprijini în coate ca să poată privi mai bine, iar glasul urmă mai departe firul povestit:

— Merseră ei ce merseră, când deodată dădură peste un lac pe malul căruia păştea o turmă de vaci. „Mi-e sete – spuse Ivanuşka – şi vreau să beau apă din lac”. „Nu bea, frăţioare – îi răspunse Alionuşka – fiindcă ai să te prefaci într-un viţeluş”.

Habarnam ascultă, ascultă şi nu se mai sătură, până când se sfârşi întreaga poveste. De plăcut îi plăcu mult de tot, dar îi fu tare milă de bietul Ivanuşka, care se prefăcuse într-un viţeluş. Asta îi amintea de prichindelul pe care-l întâlnise în ziua aceea pe stradă şi pe care-l transformase într-un măgar. Uitase cu totul de întâmplarea aceea, dar acuma, iacă, îl năpădiră gândurile şi nu mai voiau, cu niciun chip, să-i iasă din cap. Îşi aduse aminte cum s-a depărtat de el piticul acela prefăcut în măgar, cum tropăia cu copitele pe trotuar, întorcându-şi din mers capul lunguleţ şi aruncându-i priviri mustrătoare din ochii lui blânzi, dar trişti, Basmul îşi depănase de mult firul întâmplărilor, dar Habarnam tot i mai veghea în întuneric, fără să poată adormi. Sta aşa culcat şi se sucea într-una când pe o parte, când pe alta, oftând amar. Se trezi, de la o vreme, discutând, în gând, cu el însuşi şi de aceea i se păru că stă de vorbă cu o voce care vine de undeva

dinlăuntrul lui:

„Singur şi-a făcut-o! se apără Habarnam. Doar m-a lovit. Ce, eram obligat să rabd?”

„Închipuieşte-ţi ce persoană însemnată e dumnealui răspunse vocea. Nici să-l atingi n-ai voie! Şi ce-i dacă te-a lovit? N-aveai decât să-l loveşti şi tu!”

„Cum adică să-l lovesc? întrebă Habarnam. Însemna să-l iau la bătaie, şi asta nu-i frumos!”

„Ia te uită! se revoltă vocea. «Să te baţi nu-i frumos!» Şi ce-ai făcut tu e frumos, nu-i aşa? Ţie ţi-ar fi plăcut să te prefacă altul într-un măgar?”

„Dar de ce m-a lovit?” întreba cu încăpăţânare Habarnam.

„Ce tot o ţii într-una «m-a lovit, m-a lovit!» Ştii bine că n-a făcut-o dinadins”.

„Nu ştiu nimic!”

„Ba ştii, ba ştii! De mine, frate, nu te poţi ascunde!”

„Dar cine eşti tu, mă rog, că nu mă pot ascunde de tine?” întrebă Habarnam.

„Cum cine? râse vocea. Nu mă recunoşti? Sunt conştiinţa ta!”

„Aha făcu Habarnam. Tu erai? Atunci şezi colo şi taci. Doar nimenea nu m-a văzut şi nu poate nimeni să-mi spună nimic”.

„Va să zică, ţie ţi-e frică să nu te mustre cineva pentru purtarea ta urâcioasă, zise conştiinţa. Dar de mustrarea mea nu ţi-e frică! Rău faci. Iaca, am să mă apuc chiar acum să te chinuiesc atâta, încât are să ţi se urască şi viaţa. O să vezi tu, până la urmă, că ai să te simţi mai uşurat dacă are să cunoască şi altcineva fapta ta şi are să te pedepsească pentru asta. Hai, scoală-l chiar în clipa asta pe Împestriţatu şi povesteşte-i tot”.

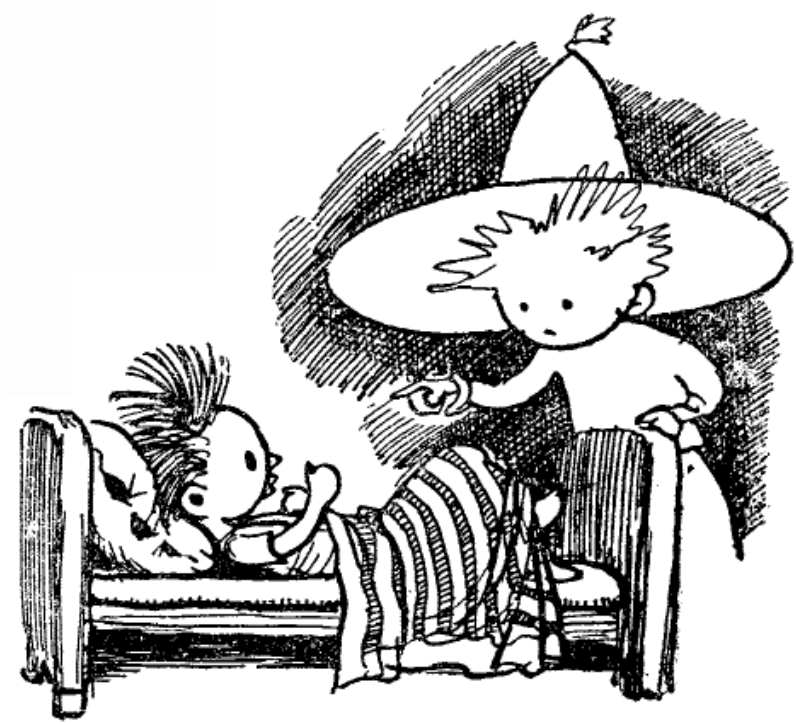

„Ascultă, spuse Habarnam. Unde mi-ai fost până acum? De ce ai tăcut, tot timpul? La toţi piticii, conştiinţa este ca orice conştiinţă, numai la mine e un fel de viperă înveninată! Se piteşte naiba ştie pe unde, stă acolo ascunsă şi aşteaptă până mă port o dată nu tocmai aşa cum trebuie, şi atunci, hop! Sare şi se apucă să mă chinuiască”.

„Nu sunt nici eu chiar atât de vinovată cum ţi se pare, se apără conştiinţa. Toată nenorocirea vine de acolo că eu sunt încă mult prea mică, prea pipernicită, de aceea şi glasul meu e atât de slab. Pe deasupra, se mai întâmplă destul de des să fie zgomot în jur. Asta în special ziua, când se aud ba huruit de autobuze, ba claxoane de automobil, ba discuţii, ba muzică. De aceea îmi place să stau de vorbă cu tine noaptea, când e linişte în jur şi nimeni nu poate să-mi înăbuşe vocea”.

„Aha, bine că am aflat de ce ţi-e frică ţie! Lasă că te înăbuşim noi acuşi!” se bucură Habarnam şi, grăbindu-se

să apese pe unul din butoanele dulăpaşului, ascultă povestea cu Arici Aricilă. Conştiinţa tăcu vreo câteva clipe, dar în cele din urmă glăsui din nou:

„Sigur, tu eşti întins într-un aşternut moale, sub cuvertură, ţie ţi-e cald, plăcut şi bine. Dar te-ai întrebat ce face în timpul ăsta piticul pe care l-ai prefăcut în măgar? Pesemne că stă culcat pe paie, undeva într-un grajd. Fiindcă, vezi tu, măgarii nu dorm prin paturi. S-ar putea chiar să se tăvălească afară, în frig, pe pământul rece. Doar e singur, fără stăpân, şi nu are cine să-i poarte de grijă".

Habarnam scoase un strigăt de ciudă şi se răsuci neliniştit în aşternut.

„Ori poate că-i este foame, urmă vocea. Ştii bine că el nu-i în stare să ceară de mâncare, fiindcă a pierdut darul vorbirii. Ia închipuie-ţi că ai vrea să ceri ceva şi n-ai putea să rosteşti niciun cuvânt, cum ţi-ar fi?"

— Ce poveste idioată! bolborosi Habarnam. Nu-i în stare să înăbuşe nici măcar un glas.

Se apucă atunci să apese pe celelalte butoane şi ascultă alte basme, pe urmă apăsă pe butoanele laterale ale dulăpaşului şi făcu să răsune tot felul de marşuri, de valsuri şi de polci. Cu toate astea, vocea conştiinţei nu înceta nicio clipă, ci o ţinea una şi bună. Desperat, Habarnam apăsă pe butonul sub care scria: „Gimnastica de dimineaţă". Şi iată că în tăcerea nopţii răsună un glas poruncitor:

— Atenţiune! Pregătiţi-vă pentru gimnastica de dimineaţă! Deschideţi întâi ferestruia, pentru aerisirea camerei. Umpleţi-vă apoi pieptul cu aer! Aşa! Cu pas de marş, înainte! Începem… un, doi, trei, patru!

Habarnam mărşălui desculţ prin cameră, pe urmă trecu la sărituri: depărta picioarele, le apropia din nou, iar le depărta, iar le apropia: ajunse apoi la aplecări şi la aşezări. Muzica bătea tactul, comanda răsuna răspicat, iar Habarnam se străduia să execute fiecare figură. Degeaba însă: conştiinţa lui nu voia în ruptul capului să tacă, ci îi zbârnâia într-una la urechi:

„Trezeşte-l pe Împestriţatu! Trezeşte-l pe Împestriţatu!”

Neputând să îndure atâta chin Habarnam se apropie în cele din urmă de patul lui Împestriţatu şi se apucă să-l tragă de umeri.

— Scoală, Împestriţatule! strigă el. Trebuie să-ţi vorbesc ceva!

Aş, de unde! Împestriţatu dormea atât de tare, încât ai fi putut să spargi lemne pe el, fără să se trezească. Habarnam îşi aduse aminte că, mai mult ca de orice pe lume, Împestriţatu se teme de apă rece. Se duse deci la robinet, îşi umplu o cană cu apă şi se apucă să-l stropească pe Împestriţatu drept pe obraz.

Atunci Împestriţatu se trezi şi sări în sus.

— Ce caznă ai mai născocit! scânci el clipind des din ochi. Doar m-am spălat pe ziua de astăzi!

— Auzi, Împestriţatule! începu Habarnam. Vreau să-ţi povestesc ceva, dar promite-mi că n-ai să-i spui nimic Bumbiţei.

— De ce i-aş spune? întrebă Împestriţatu.

— Nu, nu aşa, zise Habarnam. Tu promite mai întâi.

— Bine, promit, dar zi mai repede că mi-e somn! îngână Împestriţatu căscând.

— Pricepi tu, Împestriţatule – vorbi Habarnam – eu am prefăcut astăzi un pitic în măgar.

— Ei, şi ce vezi tu aşa grozav într-asta? întrebă Împestriţatu pe un ton plângăreţ. Pentru un asemenea fleac trebuia să mă scoli pe mine din somn? Dacă l-ai prefăcut, l-ai prefăcut! Ce mai vrei acum?

— Da, dar cred că el nu prea are poftă să fie măgar! zise Habarnam.

— Multe n-o fi având poftă dumnealui! răspunse Împestriţatu. Asta-i acum!

— Nu, Împestriţatule! Cu toate astea e urât din partea mea, vorbi Habarnam. Ceartă-mă, te rog, pentru asta!

— De ce? întrebă Împestriţatu.

— Fiindcă, înţelegi tu – explică Habarnam – mă

mustră conştiinţa şi cred că dacă ai să mă cerţi are să-mi fie mai uşor.

— Dar cum să te cert?

— Ei, găseşti şi tu ceva!

— Nu ştiu ce să găsesc, crede-mă, zise Împestriţatu. Prea puţin mă pricep la certat.

— Ei, spune-mi că sunt un neghiob.

— Eşti un neghiob, repetă Împestriţatu.

— Sunt o vită încălţată!

— Eşti o vită încălţată!

— Ei, mai spune ceva, ceru Habarnam.

— Minte de măgar!

— Foarte bine!

— Ei, acum ţi-e mai uşor? întrebă Împestriţatu.

— Nu, nu prea îmi este, mărturisi Habarnam. Mai bine ştii ce? Loveşte-mă cu pumnul.

— Unde să te lovesc? întrebă Împestriţatu. Pe spinare ori după ceafă?

— Ştiu şi eu, răspunse Habarnam. Hai, loveşte-mă pe spinare. Aşa, minunat. Acum cred că poţi să-mi dai una şi după ceafă. Aşa! mai dă una, şi încă una, dă fără frică. Aoleu! Destul. Opreşte! Ce, ţi-ai luat avânt? Îţi arăt eu ţie! Te bucuri că-i rost de bătaie?

— Păi tu mi-ai cerut, zise Împestriţatu.

— Ei, şi ce-i dacă ţi-am cerut? În toate trebuie să ştii

măsura. Vorbind astfel, Habarnam se duse spre patul lui şi se vârî iarăşi sub pătură.

— Aşteaptă tu, am să te prind eu o dată, îl ameninţă el pe Împestriţatu în timp ce-şi trecea mâna peste ceafa înroşită de lovituri. N-am chef acum să mă pun cu tine.

— Eşti un animal nerecunoscător, asta eşti! se înfurie Împestriţatu.

— Ia te uită! exclamă Habarnam. Zice că nu-i în stare să certe pe cineva, dar pe mine ştie să mă facă animal.

Cu aceasta, discuţia se termină şi, cât ai clipi, căzură amândoi într-un somn adânc.

13. Foicel şi Buchiţa

Prichindelul Foicel, despre care a mai fost vorba în povestea noastră, era un pitic tare cumsecade şi locuia în Oraşul Soarelui po strada Acadelelor. Tot pe aceeaşi stradă, dar într-o altă casă, şedea o prichinduţă care se numea Buchiţa.

Atât despre Foicel, cât şi despre Buchiţa se spunea prin oraş că le place teribil de mult să citească.

Uneori se cufundau atât de adânc în lectura vreunei povestiri, încât renunţau să se ducă la teatru ori la cinematograf, se lipseau chiar de radio şi de televizor, pentru ca să poată urmări până la capăt toate întâmplările din cărţi. La început citiră toate cărţile pe care le aveau prin casă, apoi se apucară să împrumute de pe la prieteni ori să cumpere de la librărie, iar până la urmă se înscriseră la o bibliotecă, înţelegând că de acolo pot căpăta oricând au ei plăcere câte o carte frumoasă.

Multă vreme, Foicel şi Buchiţa nu se cunoscuseră. Dar de când se înscriseseră la bibliotecă, se întâlneau acolo şi se întorceau împreună acasă, discutând între ei despre cărţile citite. Curând, cei doi se împrieteniră, iar Buchiţa, care era foarte cumpănită din fire, găsi că ei amândoi îşi întrebuinţează nechibzuit timpul, fiindcă se duc la bibliotecă împreună, încât fiecăruia dintre ei îi rămâne mai puţină vreme de citit.

Spuse apoi că le-ar fi mult mai convenabil dacă s-ar duce unul din ei şi ar lua cărţi pentru amândoi. Iar ca să nu-i fie nici unuia cu supărare, hotărâră să meargă la bibliotecă cu rândul.

Aşa şi făcură: în timp ce unul se ducea la bibliotecă, celălalt şedea şi citea.

Trecură zile, săptămâni şi luni, iar cei doi se întâlneau tot mai des, încât, pe negândite, sosi timpul când îşi dădură seama că nu mai pot răbda o zi fără să vorbească unul cu altul. Odată, Buchiţa îi mărturisi lui Foicel că se simte fericită fiindcă a găsit un prieten cu care să mai schimbe câte o vorbă despre tot ce citeşte. Foicel zise că nici el nu se simte mai puţin fericit, dar că îl chinuie într-una un gând: de ce oare mai există pitici care n-au răbdare să citească o carte, ci se mărginesc doar să se uite la pozele de prin cărţi sau, mai rău decât atât, îi vezi toată ziulica bătând mingea pe stradă ori jucând ţurca.

— Mie de asemenea pitici mi-e milă – spuse Foicel – fiindcă atâta vreme cât nu pun mâna pe o carte nu-şi pot da seama de ce plăceri se lipsesc. Numai dacă s-ar apuca să citească ar prinde gust.

Ascultând cuvintele lui Foicel, Buchiţa căzu o vreme pe gânduri şi pe urmă spuse:

— Ştii ce, Foicel? Ce-ar fi dacă am deschide amândoi un teatru de cărţi?

— Cum adică un teatru de cărţi? se miră Foicel.

— Ei – răspunse Buchiţa – aşa, un fel de teatru în care nu fie nici actori, nici decoruri, nici scenă, ci numai un public care să şadă şi să asculte o carte interesantă.

— Unde ai mai văzut tu asemenea teatre? întrebă Foicel.

— Nicăieri. Dar m-am gândit că ar fi bine să facem noi unul. Adunăm istorioare, basme ori povestiri dintre cele mai frumoase şi le citim pe rând în faţa publicului.

Pe Foicel îl încântă mult ideea Buchiţei, aşa că se puseră îndată pe lucru. Luară mai întâi câteva poveşti, dar avură grijă să le aleagă aşa ca să se nimerească printre ele şi triste şi vesele, şi duioase şi înfricoşătoare – într-un cuvânt, de tot felul ca să fie pe placul tuturor.

Pentru teatru găsiră un loc cât se poate de potrivit. Lângă casa în care locuia Foicel era o curte, mai bine-zis nu o curte, ci o grădină, adică nici grădină, ci un fel de scuar destul de mititel. De jur-împrejurul scuarului creşteau flori, în mijloc se afla o măsuţă pentru jucat şah ori table, iar mai încolo, câteva bănci pe care se putea aşeza oricine ca să mai respire aer curat.

Scuarul era aşezat între două clădiri, încât toată lumea care trecea pe stradă putea să vadă şi florile, şi băncile, şi măsuţa.

— Uite-aici o să instalăm teatrul nostru de cărţi, hotărâră într-un glas Foicel şi Buchiţa.

Din câteva mişcări traseră măsuţa mai aproape de stradă, aşezară în faţa ei băncile pentru ascultători, şi pentru ei doi aduseră din casă câte un scaun. Pe urmă, Foicel alergă după cărţile cu poveşti, iar Buchiţa îşi făcu rost de un clopoţel de bronz.

Şi iată că pe seară, când toate teatrele din Oraşul Soarelui sunau ca să-şi cheme spectatorii la spectacol, Buchiţa prinse şi ea a suna din clopoţelul ei.

— Atenţiune! strigă Foicel cât putu de tare. Aici se deschide un teatru nou! Veţi vedea un spectacol nemaipomenit! Intraţi şi ocupaţi locuri!

Trecătorii care se nimeriră atunci pe stradă îi auziră strigătele. Unii dintre ei intrară în scuar, se aşezară pe bănci în faţa măsuţei şi aşteptară. După ce văzu că s-au umplut toate băncile, Foicel spuse:

— Acum se va produce în faţa noastră Buchiţa, care vă va citi o poveste.

Buchiţa deschise cartea şi începu să citească. Glasul ei suna cald şi foarte melodios, încât toţi o ascultau cu plăcere, dar, deodată, un oarecare pitic care şedea în rândul întâi strâmbă din nas în semn de dispreţ şi rosti dezamăgit:

— A! Va să zică asta e tot: se citeşte dintr-o carte! Ce mai teatru!

— Nimic interesant! adăugă altul. Un fel de fleac pe tavă!

Într-o clipă se ridicară amândoi de pe bănci şi ieşiră din scuar. După ei plecară şi alţi pitici. La o vreme se auzi soneria teatrului care se afla în clădirea vecină. Mulţi pitici se grăbiră într-acolo. Curând se risipiră toţi spectatorii şi nu mai rămase decât un singur pitic, care, nu se ştie din ce pricină, adormise. Cei doi îl sculară şi se apucară să-i citească mai departe, dar el nu prea îi asculta: se foia într-una pe scaun, căsca cu gura până la urechi şi moţăia. Până la urmă părăsi şi el scuarul.

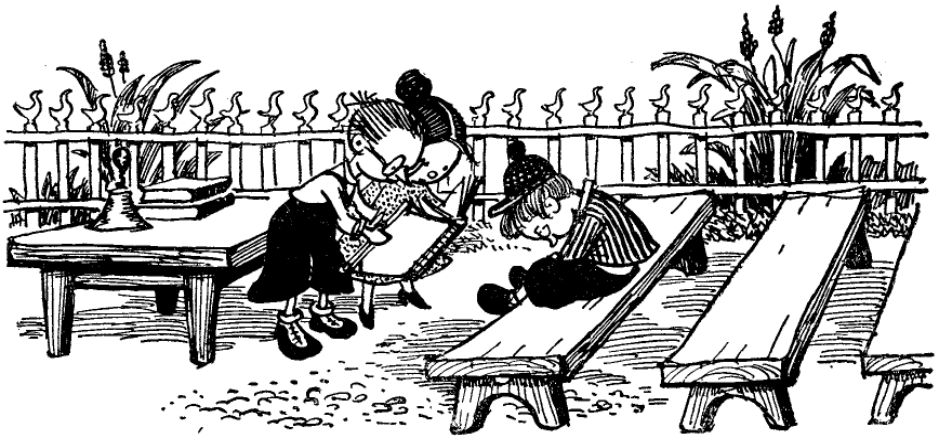

Aşa se întâmplă că prima lor încercare dădu greş, nici în serile următoare însă nu fu mai bine. Se aduna la început destul public, dar cum începea Foicel să citească, fugeau care-încotro. Pe Buchiţa o cuprinse, în cele din urmă, desperarea şi fu cât pe ce să plângă, dar Foicel spuse:

— Cu public sau fără public, teatrul nostru trebuie să funcţioneze. Dacă nu vrea să ne asculte nimeni, o să ne citim noi unul altuia.

O aşează deci pe Buchiţa în locul publicului, iar el se apucă să citească. Câţiva trecători se opriră, ascultară cât ascultară şi pe urmă îşi văzură de drum. Şi tot aşa se întâmplă mereu, până când lui Foicel îi veni ideea să citească întâmplări hazlii. În seara aceea se nimeriră pe acolo, prin faţa scuarului, un prichindel şi o prichinduţă. Auzindu-l pe Foicel, ei stătură o clipă în loc, apoi intrară în scuar şi se aşezară pe bancă.

Le plăcu tare mult cum citea Foicel şi râseră cu poftă. Hohotele lor ajunseră la urechile trecătorilor, care se opriră curioşi.

— Ah! Dar acolo se citeşte ceva comic! spuseră ei şi se grăbiră să intre cu toţii în scuar.

Cât ai clipi din ochi, toate băncile fură ocupate. Piticii ascultau cu gura căscată, silindu-se să nu scape un cuvânt şi prăpădindu-se de râs.

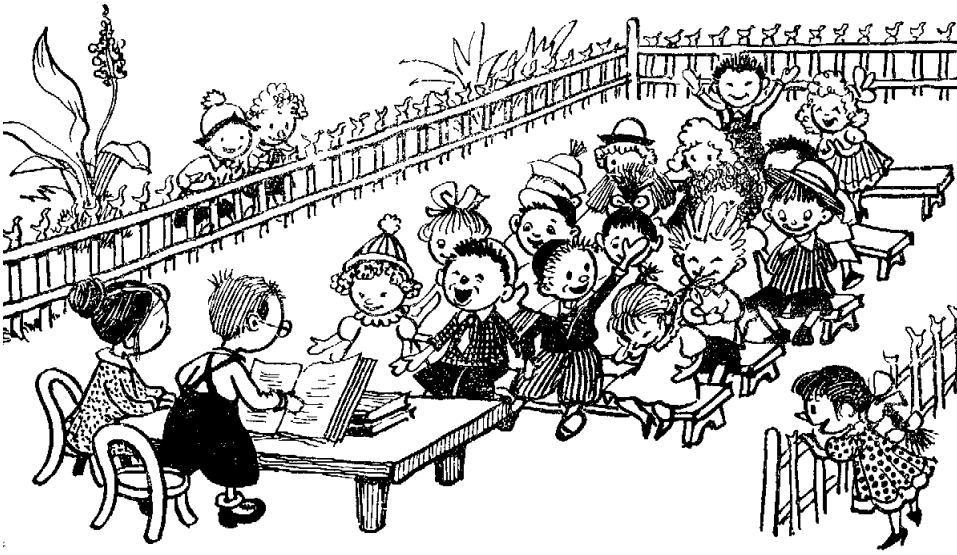

După ce termină povestea, Foicel citi alta, pe urmă încă una şi încă una. Niciunul dintre ascultători nu se gândea să plece, fiindcă tuturor le era plăcut, iar când nu mai avură ce asculta se duseră lângă Foicel şi Buchiţa şi le mulţumiră fiindcă le dăduseră prilejul să petreacă o seară atât de frumoasă.

Un pitic mic cât un vârf de deget îi întrebă dacă or să citească şi mâine, iar când află că vor citi, spuse că el are să vină neapărat să-i asculte. Pe urmă, toţi ascultătorii se răspândiră pe la casele lor; plecă şi piticul cel mic de tot, dar peste o clipă se întoarse ca să-l întrebe pe Foicel dacă mâine seară are să citească aceleaşi poveşti ori altele noi.

Foicel răspunse că altele noi; atunci prichindelul mititel mai spuse o dată că are să vină mâine seară şi se îndură în sfârşit să se ducă la el acasă.

De atunci, Foicel şi Buchiţa se produseră în fiecare seară la teatrul lor de cărţi. Citiră la început basme şi povestiri micuţe, pe urmă aleseră pentru publicul lor câte o poveste mai mărişoară, care ţinea o seară întreagă, şi până la urmă se treziră citind poveşti lungi de tot, ba chiar romane, a căror lectură dura câteva seri de-a rândul. Pe zi ce trecea creştea şi numărul ascultătorilor, aşa încât de la o vreme scuarul primi încă vreo douăzeci de bănci, iar

pentru cei doi se instală o scenă micuţă în felul celor de la teatrul de estradă.

Când sosi iarna, teatrul de cărţi căpătă o sală specială în spatele scuarului.

Piticii din Oraşul Soarelui prinseră mult drag pentru teatrul lor de cărţi. Ba mulţi dintre ei se obişnuiră să citească singuri pe acasă şi îşi aduceau aminte cu recunoştinţă că la teatrul din scuar au cunoscut pentru întâia oară farmecul cărţilor. Iar Foicel şi Buchiţa îşi vedeau din toată inima de treaba începută. Ca şi până atunci se duceau la bibliotecă pe rând şi alegeau de acolo poveştile cele mai frumoase. Cât despre Foicel, el nu mai contenea să declare că se simte mai fericit decât oricând.

— Înainte, când citeam câte o carte care îmi plăcea mult de tot, simţeam parcă nevoia să împărtăşesc cuiva bucuria mea, îşi amintea Foicel. Voiam să citesc cartea aceea şi altor pitici ca să se bucure şi ei ca mine, dar n-aveam cum. Doar nu era să ies în stradă şi să opresc pe rând fiecare trecător ca să-i fac lectură! Acum există teatrul nostru de cărţi, unde pot să-i citesc oricui are poftă să mă asculte. Îmi vine să joc de bucurie!

Zilele treceau în şir şi totul mergea cum nu se poate mai bine, până când se întâmplă o groaznică nenorocire. În acea zi, Foicel se duse ca de obicei la bibliotecă, după ce îi făgădui Buchiţei că la întoarcere are să treacă pe la ea ca să meargă împreună la teatrul de cărţi. Buchiţa aşteptă până la ora fixată, dar curios lucru: Foicel nu se arătă. La început îşi spuse că o mai fi zăbovit puţin pe la bibliotecă, aşa încât nu-şi făcu gânduri negre; până la urmă însă sfârşi prin a se nelinişti şi se hotărî să iasă în întâmpinarea lui Foicel. Tot mergând ea aşa, ajunse până în faţa bibliotecii, fără să-şi întâlnească prietenul. Intră atunci înăuntru şi află de la bibliotecară că Foicel a fost nu de mult pe acolo, că a luat cartea cu nemaipomenitele aventuri ale gânsacului Pană şi a plecat.

Buchiţa îşi spuse că, desigur, Foicel şi-o fi uitat făgăduiala de a trece pe la ea şi, fără să mai stea pe gânduri, se duse spre casa lui. Dar Foicel nu era acasă.

Buchiţa crezu că prietenul ei s-a întâlnit pe stradă cu vreun cunoscut care l-a poftit să-i facă o vizită. Se întoarse deci la ea în cameră şi prinse să aştepte, uitându-se într-una pe fereastră. Degeaba însă, Foicel nici gând să apară.

Pe nesimţite, ziua trecu şi se lăsă seara. Atunci Buchiţa îşi luă cartea şi se îndreptă spre teatrul lor, cu nădejdea că şi Foicel va veni într-acolo. Dar când sosi în scuar nu-l văzu. Băncile erau toate ocupate de pitici care aşteptau. cu nerăbdare să asculte poveşti. Buchiţa ştia bine că publicul îşi cere dreptul lui, de aceea deschise cartea şi încercă să citească; din pricina tulburării însă nu-i ieşi din gură niciun cuvânt.

Se gândea că până atunci Foicel a şezut în fiecare seară lângă ea, la măsuţa din scuar, şi acum se vedea dintr-odată singură. Nu se mai îndoia de fel că se întâmplase o nenorocire. Se simţea cuprinsă de o tristeţe apăsătoare, capul îi căzu neputincios pe pagina cărţii, iar din ochi prinseră a-i picura lacrimi.

Când o văzură plângând, piticii din public se mirară. Într-o clipă o înconjurară cu toţii şi o întrebară ce i s-a întâmplat. Printre lacrimi şi suspine, Buchiţa îi vesti că Foicel s-a pierdut nu se ştie pe unde. Atunci piticii încercară s-o mângâie, spunându-i că probabil până la urmă are să-l găsească. Dar Buchiţa nu se liniştea de loc. Spunea că Foicel este tare distrat din fire, ba pe deasupra mai are şi prostul obicei de a merge pe stradă citind şi de aceea îi este frică ca nu cumva să se fi întors de la bibliotecă cu nasul în vreo carte şi să fi nimerit într-un felinar de care să-şi fi spart capul, ori să fi trecut strada pe roşu şi să fi fost călcat de-un automobil sau de vreunul dintre acele tubulete care aleargă pe străzile oraşului cu o viteză atât de îngrozitoare, încât nu apucă să frâneze la vreme. Piticii fură tare mişcaţi de durerea Buchiţii şi hotărâră s-o ajute într-un fel.

Unii se apucară să colinde pe la toate secţiile de miliţie, alţii se grăbiră să telefoneze la spitale, pentru că se ştie că cineva căruia i s-a întâmplat vreun accident nimereşte neapărat ori la miliţie ori în vreun spital.

Umblară peste tot, telefonară pe oriunde se putu, dar de Foicel nu dădură.

Fiecare secţie de miliţie a oraşului trimise câţiva miliţieni ca să-l găsească pe cel pierdut. Îl căutară toată noaptea, până-n zori, dar toate străduinţele lor fură zadarnice. Atunci îi veni cuiva în minte să scrie despre întâmplarea asta la ziar. Iată că în dimineaţa următoare apăru şi ziarul în care se putea citi întreaga poveste cu Foicel şi Buchiţa. Iar în josul la capătul povestirii, se cerea ca acela care bănuieşte pe unde s-ar putea afla Foicel să facă bine şi să anunţe numaidecât redacţia.

14. Habarnam citeşte ziarul şi află unde poate fi găsit Foicel

Dimineaţa, Habarnam fu trezit din somn de un zgomot ciudat.

Până să se dezmeticească bine i se păru că zumzăie o albină prin apropiere ori s-a pus în funcţiune dulapul aspirator. Dar când deschise ochii văzu jos pe podea, în apropierea patului, o maşinuţă curioasă, care se tot plimba de la un perete la altul şi zbârnâia. La înfăţişare arăta întocmai ca o broască ţestoasă: bombată pe deasupra şi plată pe dedesubt. Habarnam sări din pat, îşi încovoie spinarea până la pământ şi porni după maşinuţă, căznindu-se să o cerceteze cât mai amănunţit. Văzu atunci că e vopsită într-un verde închis, că are sus, pe crusta bombată, mai multe găurele mărunte – cum sunt cele de la strecurătoare – iar jos, de jur-împrejur, un coordonaş de metal strălucitor, presărat cu un fel de găuri mai mari, ca nişte ochi. Pe botul maşinuţei era scris cu litere argintii: Cibernetica.

„Cibernetica? Ce cuvânt o mai fi şi ăsta?” se întrebă Habarnam. Pe semne că aşa se numeşte maşina, îşi răspunse el singur.

În timpul acesta, Cibernetica se îndreptă spre patul lui Împestriţatu, în jurul căruia se tăvăleau mai multe hârtiuţe de bomboane, se învârti apoi încolo şi-ncoace

deasupra fiecărei hârtiuţe, făcându-le să dispară pe rând, de parcă le-ar fi înghiţit pământul. După aceea se vârî sub pat, de unde, o bucată de vreme, răsună într-una zbârnâitul ei. Auzind zgomot prin somn, Împestriţatu se deşteptă şi-şi lăsă picioarele pe podea, dar zărind maşinuţa care tocmai atunci ieşea de sub pat se trânti înspăimântat înapoi pe pernă.

— Ce-i cu asta? întrebă el tremurând de frică.

— Cibernetica, răspunse Habarnam.

— Ce cio-cibernetică? se bâlbâi Împestriţatu.

— Nicio cio-cibernetică – zise Habarnam – Cibernetica: maşina de măturat podeaua.

— Dar de ce s-a vârât sub patul meu? protestă Împestriţatu.

— Ciudat mai eşti! rosti Habarnam. Parcă pe sub pat n-ar fi nevoie să se mănture.

În clipa aceea, maşinuţa ajunse în dreptul uşii şi scoase o şuierătură.

Ca la comandă, uşa se deschise larg, lăsând-o să treacă în camera vecină.

Acolo Cibernetica mătură podeaua de la un capăt la altul, ba se băgă chiar pe sub masă, încât până la urmă nu mai rămase pe nicăieri niciun firicel de praf.

De-abia atunci se trezi din somn şi Bumbiţa. Auzind atâta zgomot, deschise uşa să vadă ce s-a întâmplat.

— Cine face gălăgie? întrebă ea.

— Cibernetica, răspunse Habarnam arătând maşinuţa cu degetul. Mătură singură podeaua!

— Ia te uită ce minunăţie! exclamă Bumbiţa.

— Nu-i nicio minunăţie! zise Împestriţatu dând din mână dispreţuitor. Minune ar fi fost dacă ar fi murdărit podeaua, dar de vreme ce o mătură nu văd de ce te-ai mira atât.

Terminând de măturat, maşinuţa înaintă în mijlocul camerei, se învârti de câteva ori pe loc de parcă ar fi vrut să cuprindă cu privirea toată odaia, apoi se retrase într-un colţ şi dispăru după o uşiţă care se afla în partea de jos a zidului, lângă podea.

Drumeţii noştri luară masa de dimineaţă (bineînţeles că mai înainte se scăldară, se îmbrăcară şi se spălară pe dinţi). După aceea hotărâră să se mai plimbe oleacă pe străzi, fiindcă până atunci nu admiraseră oraşul decât în treacăt. Coborâră deci scările hotelului, iar când ieşiră în stradă văzură că trotuarele sau şi umplut de trecători. Aproape fiecare ţinea în mână câte o gazetă şi citea de zor.

Unii se aşezaseră pe câte o băncuţă ca să citească, alţii rămăseseră, drept în mijlocul trotuarului, cu nasul în ziar. Mai erau dintre aceia care citeau din mers, adică mergeau şi citeau, din care pricină se ciocneau între ei la fiecare pas. Dar nimeni nu băgă în seamă întâmplările astea, fiindcă toată lumea era ocupată cu cititul. Cei care nu-şi cumpăraseră încă ziarul se grăbeau care mai de care spre chioşcul din colţul străzii.

— Trebuie să scrie ceva tare important în ziarul de azi, zise Bumbiţa şi fiindcă tocmai atunci trecea pe lângă o prichinduţă care şedea pe un scăunel cu ziarul în mână şi citea absorbită o întrebă: Ce s-a întâmplat, vă rog? De ce citeşte toată lumea ziarul?

— A dispărut Foicel, răspunse prichinduţă.

— Care Foicel?

— Un pitic care se numea aşa.

— Şi de ce-o fi dispărut? întrebă iar Bumbiţa.

— Tocmai asta n-am aflat încă. Lăsaţi-mă să citesc până la capăt şi pe urmă am să vă povestesc şi vouă.

Bumbiţa nu avu răbdare şi fu cât pe-aci să fugă până la chioşcul de ziare; în clipa aceea însă văzu un prichindel care fugea prin mijlocul străzii cu un pachet de jurnale sub braţ şi împărţea din ele oricui dorea să citească. Când ajunse în dreptul ei, prichindelul îi întinse un ziar.

Aşezându-se pe o bancă alături de Habarnam şi de împestriţatu, Bumbiţa se apucă să citească cu glas tare rândurile scrise în ziar despre Foicel şi Buchiţa şi află de acolo toată povestea celor doi, întocmai cum v-am istorisit-o şi eu vouă în capitolul trecut. Cum auzi Habarnam că lui Foicel îi plăcea să citească din mers înţelese că acel Foicel nu putea fi altul decât însuşi piticul pe care-l întâlnise pe stradă în ajun şi-l prefăcuse în măgar. Atunci conştiinţa prinse a-l mustra iarăşi.

Dar el tăcu chitic şi nu suflă nicio vorbă Bumbiţei despre chinurile lui.

Pe Bumbiţa, care era tare simţitoare, o mişcă atât de mult povestea din ziar, încât îi dădură şi lacrimile.

— Ţii minte, Habarnam – spuse ea – şi noi ne-am dat scama într-o bună zi cât de mult ne-am împrietenit unul cu altul, şi noi doi citeam împreună basme, la fel ca Foicel şi Buchiţa. Ce m-aş fi făcut dacă te-aş fi pierdut şi eu pe tine?

— Uite că bâzâie, proasta! râse Împestriţatu. Habarnam n-a pierit încă! Deocamdată e aici, lângă tine!

Între timp, Habarnam luă ziarul din mâna Bumbiţei şi se apucă să citească alte noutăţi. Deodată ochii îi căzură asupra unui anunţ care îl interesă deosebit de mult.

— Ascultaţi ce scrie aici, spuse el, şi se apucă să citească anunţul cu voce tare:

„Ieri seară a fost găsit pe strada Biscuiţilor un măgar aparţinând nu se ştie cui. Animalul se învârtea încolo şi-ncoace pe trotuar, ivindu-se pe neaşteptate în calea trecătorilor şi înspăimântându-i cu privirea lui stranie. Uneori o apuca prin mijlocul drumului, pe unde trec maşini, punându-şi astfel viaţa în pericol. Toate încercările de a se afla cine este stăpânul măgarului s-au irosit în van. Măgarul a fost ridicat de câţiva miliţieni şi dus la grădina zoologică”.

— Ei, au luat animalul şi l-au dus la grădina zoologică. Nu văd nimic deosebit într-asta, zise Bumbiţa.

— De, dar asta înseamnă… „că era piticul pe care l-am prefăcut ieri în măgar”, fu cât pe-aci să rostească Habarnam, dar îşi dădu seama la vreme şi tăcu.

— Ei, ce-nseamnă? întrebă Bumbiţa.

— Înseamnă, înseamnă – Se bâlbâi Habarnam – înseamnă că în Oraşul Soarelui există o grădină zoologică şi noi putem să ne ducem s-o vizităm.

— Foarte exact! se bucură Împestriţatu. De când visez eu să mă duc într-o grădină zoologică şi să mă uit la fiare.

Trebuie să vă spun că în ţara piticilor se găsesc, ca şi pe meleagurile noastre, tot soiul de animale sălbatice: lei,

tigri, lupi, urşi, crocodili, ba chiar şi elefanţi. Numai că toate fiarele de pe acolo nu sunt aşa mari ca cele de pe la noi, ci mici de tot, pitice. Lupul e cât un şoricel, ursul cât şobolanul, până şi cel mai uriaş animal, elefantul, de-abia atinge mărimea unui pisoi de-al nostru.

Dar cu toată micimea lor, animalele astea le par piticilor tare înfricoşătoare, fiindcă, după cum bine ştiţi, niciunul dintre pitici nu este mai înalt ca degetul unui om. În ciuda staturii lor mărunţele, piticii sunt teribil de curajoşi, aşa încât prind fiarele sălbatice fără niciun fel de teamă şi le închid în cuştile grădinii zoologice, ca să le poată vedea acolo oricine pofteşte.

Auzind că e rost de vizitat grădina zoologică, Împestriţatu se ridică în picioare, gata de drum.

— Dar nici nu ştim unde vine grădina asta, rosti el. Ce ne facem?

— Fleacuri – îl linişti Habarnam – aflăm noi îndată, şi, apropiindu-se de un pitic care sta la marginea trotuarului citind ziarul, îl întrebă: Nu ştiţi, vă rog, cum putem ajunge la grădina zoologică?

— Cum să nu – răspunse piticul – luaţi autobuzul nouă. Are staţia puţin mai încolo, în faţa hotelului.

Habarnam mulţumi, şi drumeţii noştri se îndreptară spre staţie. Nu avură mult de aşteptat. Peste două minute, sau poate nici atât, autobuzul îşi făcu apariţia. Uşile lui se deschiseră primitoare, şi după ce îi lăsă pe cei trei să urce, porni iar mai departe. Avea mersul atât de lin, încât nu se simţea nici cea mai mică zguduitură. Asta pentru că arcurile şi cauciucurile îi erau lucrate cu o măiestrie rară.

De altfel şi pe dinăuntru autobuzul arăta într-un chip neobişnuit.

În dreptul fiecărei ferestre vedeai câte o măsuţă, cu câte un divănaş moale de o parte şi de alta. Pe fiecare divan încăpeau doi pasageri. Măsuţele erau încărcate cu ziare, reviste, cutii de şah, loto, domino şi cu multe alte jocuri de soiul ăsta. Pereţii dintre ferestre erau împodobiţi cu picturi viu colorate, iar pe sub tavan atârnau steguleţe multicolore, care dădeau întregului autobuz o înfăţişare

veselă.

În faţă, lângă coborâre, era un televizor, pe al cărui ecran puteai urmări filme, meciuri de fotbal şi toate câte se transmiteau de la televiziune. Iar în fund, aproape de intrare, se afla un tir pentru tragere la ţintă.

Descrierea noastră ar fi incompletă dacă n-am arăta că în autobuz nu exista taxator şi că, în lipsa acestuia, se anunţau prin difuzor denumirile opririlor.

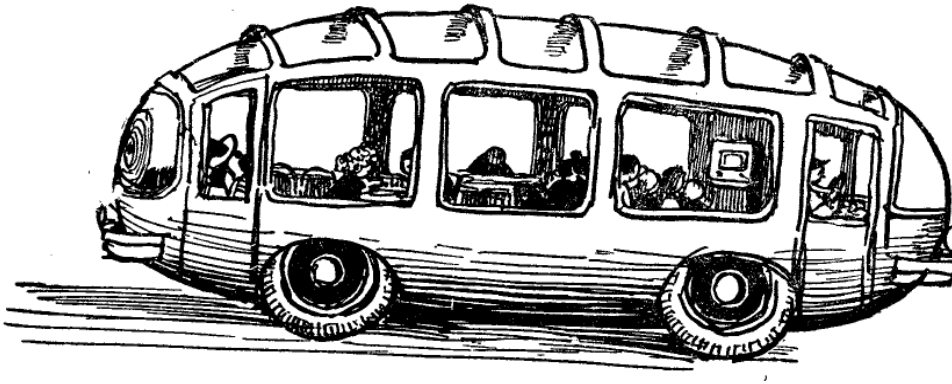

Când Habarnam şi tovarăşii lui de drum intrară în autobuz, câţiva pasageri stăteau aplecaţi deasupra unei măsuţe şi citeau ziare. Un prichindel şi o prichinduţă jucau loto, iar alte două perechi făceau câte o partidă de şah. În faţă, trei pitici şedeau la televizor şi urmăreau un film, pe când în fund, alţi doi trăgeau la ţintă cu puşca. Ceea ce, în treacăt fie spus, nu stingherea pe nimeni.

Prichindeii lângă care se aşezaseră drumeţii noştri discutau cu aprindere cele povestite în ziar despre dispariţia lui Foicel. Pornind de la asta, unul dintre ei prinse a istorisi ce i s-a întâmplat piticului Zurgălău, o veche cunoştinţă de-a lui, care s-a rătăcit într-o noapte prin oraş şi n-a fost în stare nici în ruptul capului să găsească drumul spre casă.

Întâmplarea îl interesa tare mult pe Habarnam, dar, din păcate, de-abia apucă să-i asculte începutul, că autobuzul se şi opri la grădina zoologică, şi el fu nevoit să coboare fără să mai afle ce s-a făcut, până la urmă, cu bietul Zurgălău.

15. La grădina zoologică

Piticii din Oraşul Florilor nu-şi făcuseră încă grădina lor zoologică, aşa că nici Habarnam, nici tovarăşii lui de drum nu avuseseră prilejul să vadă o asemenea grădină. Îşi închipuiseră întotdeauna cuştile fiarelor ca pe nişte cufere uriaşe şi posomorâte cu toţi pereţii din sârmă. În locul unor astfel de cuşti găsiră însă nişte căsuţe plăcute la înfăţişare, înconjurate de verdeaţă şi flori. Acoperişurile lor erau vopsite în culori vesele, iar dintre cei patru pereţi, cel din faţă era de sârmă, pentru ca piticii vizitatori să poată vedea bine fiarele dinăuntru. Pe lângă cuşti, mai întâlneai prin grădina zoologică lacuri şi bazine în care trăiau tot soiul de păsări înotătoare, ba chiar asemenea animale de apă ca balenele şi hipopotamii. Pentru păsările zburătoare erau agăţate din loc în loc colivii spaţioase din plase de sârmă. Iar păunii şi curcile, care nu se pricep nici să zboare, nici să înoate, se plimbau în voie prin grădină, încotro aveau plăcere. Drept în mijlocul grădinii zoologice se înălţa un munte artificial, pe stâncile căruia oile şi caprele se căţărau toată ziua.

Cum se văzu în grădina zoologică, Habarnam începu să fie cu ochii în patru la animale, căutând să-l descopere printre ele pe Foicel cu chip de măgar. De-abia aştepta să-l găsească şi să-l prefacă iarăşi în pitic ca să-i dea odată pace conştiinţa, să nu-l mai mustre atâta. Nici Bumbiţa nu-şi putea lua ochii de la animalele sălbatice şi nu mai înceta să îi admire. Inima ei era tare bună, de aceea ofta la tot pasul şi spunea:

— Vai de voi, sărăcuţele! De ce oare v-au închis în cuşti? V-o fi şi vouă poftă să vă mai plimbaţi o lecuţă.

În schimb Împestriţatu nu se minuna de nimic, după cum ştiţi că îi era obiceiul, ci doar căuta să se ţină cât mai departe de cuşti.

— Uite lupul! rosti el când trecură pe lângă lup. Închipuieşte-ţi, ce mare grozăvie! Nu-i decât un căţel mai mare.

Iar când fură în dreptul tigrului zise:

— Şi ăsta parcă ce-i decât un pisoi mai lung? Nu văd de ce mi-ar fi frică de el.

— Atunci apropie-te de cuşcă, dacă te lauzi că ai atâta curaj, râse Habarnam.

— Păi, de aproape nu prea văd bine. Sunt prezbit, răspunse Împestriţatu.

Nu departe de cuşca tigrului era un chioşc cu răcoritoare. Chioşcul nu avea vânzător, dar oricine dorea să se răcorească se ducea acolo, apăsa pe un buton şi îşi umplea automat paharul. Observând asta, Împestriţatu zise că şi lui i s-a făcut tare cald şi că are poftă să bea nişte sirop.

— Foarte bine, îl aprobă Habarnam. Am putea să încercăm cu toţii.

Fără să mai stea pe gânduri, se apropiară toţi trei de chioşc; şi de-abia atunci băgară de seamă că pe tejghea era înşirat un rând întreg de robinete, cu câte un butonaş.

— Pe care dintre butonaşe să apăs? întrebă Împestriţatu nedumerit.

— Ei, apasă şi tu la vişina aceea, îl sfătui Habarnam.

Împestriţatu apăsă pe butonul sub care era desenată

o vişină coaptă şi dintr-odată, prin deschizătura rotundă din josul robinetului, ieşi un pahar care, cât ai clipi, se umplu cu licoarea trandafirie a siropului de vişine. După ce bău cu poftă până la fund, Împestriţatu puse înapoi paharul, care dispăru ca prin farmec, alunecând în deschizătura de sub robinet.

— Poftim – se supără Împestriţatu – şi eu voiam să beau încă un păhărel.

— N-ai decât să mai apeşi o dată, zise Bumbiţa.

Atunci, Împestriţatu apăsă pe butonul sub care era desenată o portocală, şi paharul apăru din nou pe tejghea, umplându-se cu o băutură parfumată care nu era altceva decât sirop din zeamă de portocală. Împestriţatu dădu pe gât şi acest pahar.

— Dacă-i pe-aşa – zise el – hai să mai apăs şi pe butonul sub care se vede o lămâie.

— Atunci, eu apăs colo, la coacăză, zise Habarnam.

— Şi eu dincolo, la fragi, se hotărî Bumbiţa.

Se apucară cu toţii să apese pe toate butoanele şi băură câteşitrei pe săturate. În cele din urmă, Împestriţatu, căruia siropul începu să-i bolborosească prin burticică şi sifonul să-l gâdile pe la nas, spuse că deocamdată lui nu-i mai este sete, aşa încât prietenii noştri o porniră mai departe.

Nu făcură decât câţiva paşi şi se pomeniră în faţa cuştilor cu maimuţe, pe care le găsiră cele mai zglobii, mai vioaie şi mai amuzante dintre toate animalele pe care le văzuseră. Cuştile lor erau pline de scări, de prăjini, de leagăne şi de trapeze. Maimuţele se căţărau toată vremea pe prăjini, se dădeau în leagăn ori se urcau pe scări, prinzându-se sprinten cu cele patru labe şi chiar cu coada. Una dintre maimuţe găsise pe undeva prin cuşcă o oglinjoară şi se tot sucea cu ea încolo şi-ncoace, fără s-o mai lase nicio clipă din mână. Unde mai pui că, oglindindu-se, se schimonosea aşa de tare, încât oricine ar fi privit-o nu şi-ar fi putut stăpâni râsul.

Habarnam făcu mare haz şi spuse că maimuţa

seamănă leit cu Împestriţatu.

— Ba nu seamănă de loc, se supără Împestriţatu. Ce, eu am coadă?

Atunci se luară amândoi la ceartă, până când Împestriţatu îşi ieşi din fire.

— Am să-i spun chiar acum Bumbiţei că tu ai prefăcut un pitic în măgar, zise el.

— Atâta-ţi trebuie! Mi-ai promis că ai să taci, şopti Habarnam ameninţându-l pe Împestriţatu cu Pumnul.

— Mai încet, mai încet! Mă mir că nu vă e ruşine! se revoltă Bumbiţa. Or să râdă şi maimuţele de voi. Să plecăm mai bine.

— Iaca, eu nu mă mişc din locul ăsta, zise Împestriţatu supărat.

— Ai de gând să rămâi aici până seara şi să admiri maimuţele? întrebă Bumbiţa. Nu uita că trebuie să mai vedem elefantul.

Peste câteva clipe, prietenii noştri mergeau pe cărarea care îi ducea spre cuşca elefantului.

Deodată dădură peste un ţarc de lemn în spatele căruia stătea un măgar cenuşiu, cu urechile lungi ca toţi măgarii şi cu ochii mari, parcă nespus de trişti. Animalul dădea din cap a jale, părând că se gândeşte la ceva. De cum îl zări, Împestriţatu pufni în râs şi îl trase pe Habarnam de mânecă.

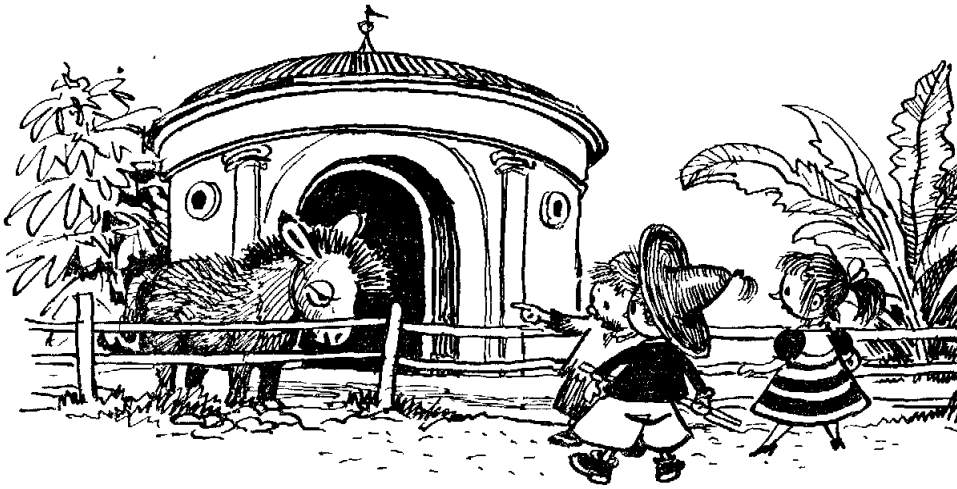

— Uite-l pe măgarul tău, şopti el.

— Sst! Taci odată! răspunse Habarnam tot pe şoptite. Ţine-ţi gura! Ai înţeles?

— Ce v-aţi apucat iar să sâsâiţi acolo ca doi gânsaci? întrebă Bumbiţa.

— Nu sâsâim, răspunse Împestriţatu. Am spus numai că ăsta o fi, pesemne, măgarul despre care au scris toate ziarele.

După ce se uitară la măgar, drumeţii noştri porniră mai departe şi peste câteva clipe fură aproape de ţarcul elefanţilor. Ca să ajungă în faţa cuştii, se arătă a nu fi tocmai uşor, pentru că se adunase acolo o grămadă de pitici.

Bumbiţa nu stătu mult pe gânduri şi-şi făcu drum prin mulţime, iar Împestriţatu o urmă.

De cum rămase singur, Habarnam se grăbi să dea o fugă înapoi, până la locul unde văzuse măgarul.

Îl găsi pe urecheat aşa cum îl lăsase; în clipa aceea, tocmai se apropia de portiţă.

Habarnam se uită în jurul lui, ca să se încredinţeze că nu-l vede nimeni, apoi scoase din sân bagheta magică, o răsuci şi zise:

— Doresc ca acest măgar să se transforme în pitic!

Nici nu apucă să-şi termine bine vorba, că măgarul se şi ridică pe picioarele dinapoi, îşi îndreptă spatele ce să vezi? După portiţă nu se mai afla nici urmă de măgar. În locul lui apăruse un pitic ca toţi piticii. Prichindelul purta un veston verde, fără coadă, cu mâneci înguste, bine strânse pe mână, şi pantaloni largi, galbeni-verzui. Avea pe cap o beretă frumoasă, de un albastru închis, cu picăţele portocalii, pe vârful căreia se ridica un ciucuraş tot de culoarea portocalelor. De sub beretă îi aluneca pe frunte un moţ care îi ajungea până spre sprâncene.

Noul pitic privi spre Habarnam, cu gândul, parcă, în altă parte.

Apoi strănută, strâmbă din nas şi-şi trecu pumnul peste el. Pumnii îi avea destul de mari, dar nasul lui stropit cu pistrui era mititel cât un năsturaş.

După toate astea, prichindelul deschise portiţa cu piciorul şi ieşi din ţarc, apoi se întoarse ca să-l mai privească o dată pe Habarnam. Atunci ochii lui mititei sclipiră ca nişte mărgeluşe, iar gura, şi aşa mult prea mare, se lungi într-un zâmbet până la urechi. Răsplătindu-l pe Habarnam cu un asemenea zâmbet, fostul măgar îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi îşi văzu de drum. Habarnam îl urmări multă vreme cu privirea. Parcă i se luase o piatră de pe inimă. Până şi glasul conştiinţei, care nu-l slăbise până atunci toată vremea, îi dădu pace. Fugi deci fericit să-şi caute prietenii.

În lipsa lui Habarnam, Bumbiţa izbutise să ajungă foarte aproape de cuşca elefantului, de aceea putu să se uite la el bine. Mare îi fu mirarea când văzu cât de uriaş este. Mai mult decât orice însă o minună trompa lui lungă, cu care putea să apuce tot ce i se dădea, de parcă ar fi apucat cu mâna. În schimb Împestriţatul, căruia îi era frică să se apropie prea tare de cuşcă, rămase mai pe la spate, uitându-se la elefant peste umerii altora. Aşa se face că nu apucă să zărească decât ceafa animalului, cu urechile late atârnând de o parte şi de alta a capului. Încredinţat că

văzuse tot ce se putea vedea, Împestriţatu ieşi din mulţimea adunată în faţa cuştii.

Tocmai atunci sosi şi Habarnam.

— Ei, ai văzut elefantul? întrebă el.

— L-am văzut. Ce mare lucru? răspunse Împestriţatu, făcând un gest de dispreţ. Toată lumea spune că elefantul aşa, că elefantul pe dincolo, dar când ai căuta, n-ai ce să vezi! Doar urechile sunt de el!

— Pe unde mi-ai fost, Habarnam? se răsti Bumbiţa, care se ivi din gloată. De ce n-ai venit şi tu să vezi elefantul?

— Ce era să văd, nişte urechi? zise Habarnam. Mai bine ne-am duce să mai bem câte un sirop.

— Bună idee! se bucură Împestriţatu. Şi mie, nu ştiu de ce, mi s-a făcut iar sete.

Dar Bumbiţa nu primi invitaţia.

— Puteţi să vă duceţi singuri, eu vă aştept aici pe bancă, zise ea şi, ajungând în dreptul unei bănci care se afla la marginea cărării, se aşeză.

Habarnam şi Împestriţatu porniră înapoi spre chioşcul cu răcoritoare.

— Ştii, Împestriţatule, că am şi prefăcut măgarul în pitic, se lăudă Habarnam pe drum.

— O! exclamă Împestriţatu. Aşa vasăzică! Am băgat eu de seamă că ai fugit de lângă noi, dar nu bănuiam încotro ai luat-o.

Tot vorbind aşa, se pomeniră iarăşi lângă ţarcul cu pricina, iar Împestriţatu zări în spatele portiţei un măgar.

— Bine l-ai mai prefăcut, n-am ce spune – râse el, văd că s-a şi întors.

— Cine s-a întors? se miră Habarnam.

— Nimeni altul decât măgarul tău! îl lămuri Împestriţatu.

— Ah! Cum ai ajuns aici? îi strigă Habarnam măgarului, care stătea cu capul plecat şi se mărginea să clipească leneş din ochi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. „Nu se poate ca piticul acela să se fi prefăcut iar în măgar”. Ascultă, Împestriţatule! Dacă ăsta e altul?

— Exact! pricepu Împestriţatu. Ăsta trebuie să fie alt măgar. Pe semne că de-abia acum a ieşit din şopron.

— Bine că l-am văzut, spuse Habarnam. Poate că tocmai ăsta e măgarul care ne trebuie, şi nu celălalt.

— Ai dreptate! aprobă Împestriţatu. S-ar putea ca ăsta să fie ăla, şi ălălalt să nu fie ăla, sau invers: ălălalt să fie ăla, şi ăsta să nu fie ăla.

— Stai puţin – îl întrerupse Habarnam – că eu încep să mă încurc cu atâţia măgari. Mai bine îl prefac şi pe ăsta în pitic.

— Minunat! spuse Împestriţatu, care de-abia aştepta să vadă cum se poate preface un măgar în pitic.

Fără să mai stea pe gânduri, Habarnam răsuci bagheta şi zise:

— Doresc ca şi acest măgar să se prefacă în pitic!

Nici nu apucară Habarnam şi Împestriţatu să clipească din ochi, că şi văzură în locul măgarului un pitic. Acest al doilea pitic purta, întocmai ca şi primul, un veston scurt, cu mânecile strâmte, şi o beretă cu ciucuraş în vârf; dar haina nu era verde, ci de un roşu aprins, iar bereta în culoarea cerului şi cu picăţele albe. Numai pantalonii îi avea la fel de largi ca şi ai primului şi tot galbeni-verzui.

Până şi la faţă semănau: aceiaşi ochi mici şi negri,

acelaşi moţ căzut pe frunte, aceeaşi gură cu buza de sus nepotrivit de mare, acelaşi năsuc pistruiat. O singură deosebire era între ei: la primul, doar năsucul era pistruiat, pe când la al doilea – şi obrazul.

Privind nedumerit în jur, piticul îşi încreţi o clipă nasul lui pistruiat şi, fără să strănute ori să se strâmbe, dădu din cap. Nu se uită nici la Habarnam, nici la Împestriţatu, deschise doar portiţa, ieşi şi pe-aci ţi-e drumul!

Această ciudată prefacere îl înmărmuri pe Împestriţatu în aşa măsură încât îi pieri graiul şi abia după ce piticul nu se mai văzu izbuti să întrebe:

— Ăsta e?

— Cine să fie? se miră Habarnam, neînţelegând întrebarea.

— Ei, cine! exclamă Împestriţatu. Piticul pe care l-ai prefăcut tu în măgar.

— Da, naiba îl ştie! rosti Habarnam ridicând mâinile în sus. Parcă mai ţin minte cum arăta? Lasă, nu-i nimic, unul din doi trebuie să fie. Ia stai! strigă el deodată. Asta ce-o mai fi?

— Nemaipomenit, încă un măgar! se minună Împestriţatu văzând capul prelung care se ivi în uşa deschisă a şopronului.

— Nu mi-au fost de-ajuns doi! se plânse Habarnam. Acum sunt nevoit să mai prefac unul.

— Aşteaptă puţin, spuse Împestriţatu. Cred că ăsta e cal, nu măgar.

— Aş, de unde! făcu Habarnam. Caii sunt mult mai mari.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, aprobă Împestriţatu. Pe de o parte pare a fi cal, pe de alta măgar. Trebuie să fie un măgar mare: atâta tot.

— Ei, dă-i încolo! N-am timp să-mi pierd vremea cu ei! zise Habarnam. Îl prefac – şi gata. La urma urmelor are să fie pe lumea asta un pitic în plus!

Pe când vorbeau ei aşa, măgarul părăsi şopronul şi veni drept spre portiţă. Atunci Habarnam scoase bagheta

magică şi se grăbi s-o răsucească chiar sub nasul măgarului.

— Doresc ca şi acest măgar să se prefacă în pitic! zise el închizând ochii şi, cum îi deschise, văzu în locul măgarului un pitic. Al treilea fost măgar semăna leit cu ceilalţi doi: avea şi el buza de sus la fel de mare, dar era oleacă mai înalt, iar la el, pistruii nu se găseau numai pe nas şi pe obraz, ci peste tot, întinzându-se până şi pe frunte şi pe mâini. De cum ajunse în faţa ţarcului, acesta se uită ţintă la Habarnam şi-l întrebă aspru:

— Unde sunt Bălţatu şi Zvăpăiatu?

— Care Bălţatu şi care Zvăpăiatu? se sperie Habarnam.

— Ei, cei doi măgari, zise noul pitic. Nu cumva vrei să spui că nu i-ai văzut?

— Sigur, nu i-am văzut, îngână Habarnam zăpăcindu-se cu totul.

— De ce minţi? ţipă piticul cât putu de tare. Vrei una după ceafă?

— Cum după ceafă? întrebă Habarnam, fără să priceapă ameninţarea.

— Uite-aşa! glăsui piticul şi, întinzând deasupra ţarcului mâna lui pistruiată, îl lovi pe Habarnam atât de zdravăn peste ceafă, încât prietenul nostru fu cât pe-aci să cadă din picioare.

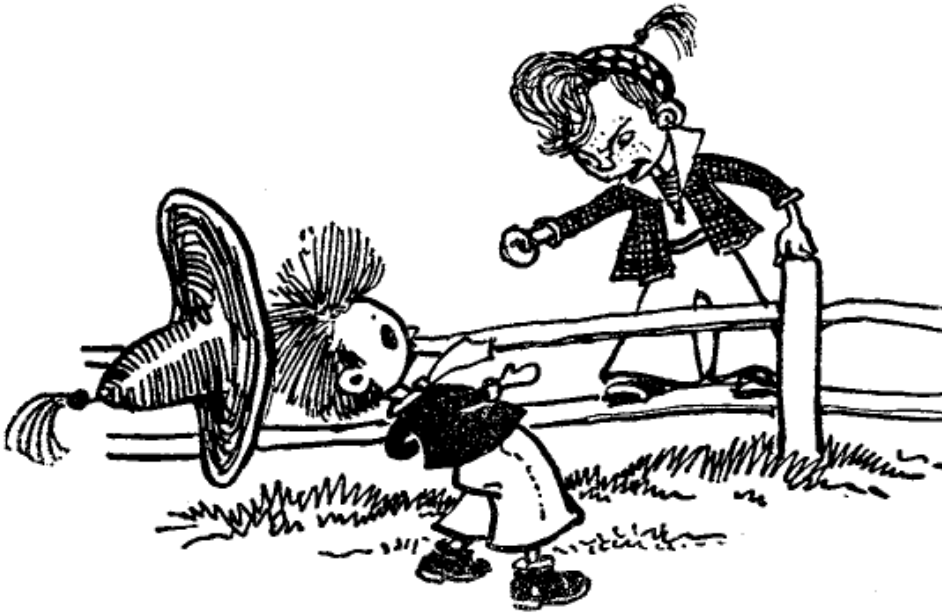

— Aha! strigă Habarnam. Asta este! Cauţi pricină de bătaie! Lasă că te potolesc eu!

— Ce-ai spus? întrebă piticul. Să vedem care pe care, şi ieşi după portiţă.

Fără să mai aştepte răfuiala, Habarnam o luă la picior. Împestriţatu după el. Fugeau amândoi printre cuştile animalelor cu iuţeala unor meteori, iar în urma lor gonea noul pitic, bocănind zgomotos şi tropăind ca un cal. Nu se ştie cu ce s-ar fi terminat toate astea dacă nu s-ar fi întâmplat ca, în toiul vitezei, piticul să se împiedice de o rădăcină şi să se rostogolească. Odată ridicat în picioare nu mai avu chef să fugă; se lăsă păgubaş, fiindcă văzu că Habarnam şi Împestriţatu se îndepărtaseră prea mult ca să-i mai poată ajunge.

— Îţi arăt eu ţie! se mărgini el să zbiere cât putu de tare. Ne mai întâlnim noi şi altă dată! Să vezi tu ce păţeşti!

Pe urmă mai ameninţă odată cu pumnul, apoi îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor lui largi, galbeni-verzui, şi o porni înainte pe cărare.

Văzând că pericolul a trecut, Habarnam şi Împestriţatu o luară înapoi spre Bumbiţa.

— Pe unde mi-aţi umblat atât? îi întâmpină ea supărată. Mă pregăteam să pornesc în căutarea voastră.

— Păi, să vezi ce s-a întâmplat, începu Habarnam. Ne-a fugărit un măgar nebun.

— Un măgar nebun?! se miră Bumbiţa. Şi cum a ajuns să vă fugărească?

— Îţi povestesc eu altă dată, răspunse Habarnam.

— Ei asta-i! De ce altă dată? se supără Bumbiţa. Mie acum să-mi povesteşti.

Habarnam nu mai avu ce face şi trebui să mărturisească totul: cum l-a prefăcut pe Foicel în măgar şi ce i s-a mai întâmplat pe urmă din pricina asta.

— Vezi, Habarnam, ce rău eşti? spuse Bumbiţa după ce ascultă până la capăt. De asta ai căpătat tu bagheta magică, pentru ca să prefaci piticii în măgari?

— Zău că nu sunt rău, rosti Habarnam. Dacă ai şti cât de mult m-a mustrat conştiinţa pentru Foicel şi Buchiţa! Zi şi noapte m-am perpelit.

Crede-mă. Acuma n-ai de ce să mai fi supărată! Totul

s-a terminat cu bine! Sunt sigur că în clipa asta Foicel se şi află lângă prietena lui.

— Bine cel puţin că am apucat să citim prin ziare unde poate fi găsit Foicel, mai zise Bumbiţa.

16. *Cum s-au întâlnit Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu cu Pistrui şi ce-a ieşit din întâlnirea lor*

Sfârşitul acelei zile, drumeţii noştri şi-l petrecură la grădina zoologică, fiindcă mai întâlniră acolo destule fiare pe care nu le văzuseră niciodată până atunci. De-abia spre seară se întoarseră la hotel şi se culcară, după ce mai întâi mâncară. De data asta, conştiinţa îl lăsă în pace pe Habarnam, de aceea el adormi foarte repede.

Desigur, somnul nu i-ar fi venit atât de uşor dacă s-ar fi găsit cineva care să-i spună că niciunul din cei trei măgari prefăcuţi în pitici nu este Foicel. Într-adevăr, în gazetă se strecurase o greşeală: în loc să scrie că măgarul găsit a fost luat la circ, scria că a fost dus la grădina zoologică.

Aşa s-a făcut că Foicel a rămas mai departe la circ, iar în locul celor trei măgari de la grădina zoologică au apărut trei pitici. Primul se numea Bălţatu, al doilea Zvăpăiatu şi al treilea Pistrui. Deşi la grădina zoologică Pistrui era socotit un măgar obişnuit, el nu era de fapt un măgar, ci catâr. După cum bine ştiţi, catârii sunt jumătate cai, jumătate măgari: arată mai mari decât măgarii şi mai scunzi decât caii. Dacă Bălţatu şi Zvăpăiatu au ieşit la fel de prichindei ca toţi piticii, în schimb Pistrui s-a nimerit destul de înalt. Oricine l-ar fi măsurat ar fi găsit că înălţimea sa era de nouă unghii şi jumătate. Trebuie să vă spun că unghia este un fel de unitate de măsură cu care se socoteşte lungimea în ţara piticilor. Dacă ar fi să asemănăm cumva unghia cu măsurătorile noastre, am putea zice că o unghie este egală un centimetru şi un sfert. N-aveţi decât să înmulţiţi acum un centimetru şi un sfert cu nouă şi jumătate, ca să căpătaţi întocmai înălţimea lui Pistrui.

Şi Bălţatu, şi Zvăpăiatu, şi Pistrui nu mai încetau să se minuneze de întâmplarea care-i prefăcuse pe toţi trei în pitici. Mai curios decât orice li se părea lor faptul că nu mai merg în patru picioare, ci doar în două, că au învăţat pe neaşteptate să vorbească şi că în loc de copite aveau degete. Asta socoteau ei peste măsură de hazliu. Era de ajuns să-şi privească mâna sau vreunul dintre degete, ca să se prăpădească de râs.

Dar luaţi din scurt, desigur, nici Bălţatu, nici Zvăpăiatu, nici Pistrui n-ar fi putut să lămurească ce găsesc atât de caraghios în toată păţania lor. De altfel, piticii care ieşiseră din ei nu prea aveau răbdare să-şi frământe mintea pentru orice fleac: preferau să facă totul pe negândite.

Că aşa stăteau lucrurile se va convinge şi cititorul, fiindcă va mai avea prilejul să-i întâlnească până la capătul povestirii.

A doua zi, după ce se treziră din somn, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu se întrebară pe unde să se mai plimbe şi dacă nu cumva ar fi bine să se ducă iarăşi la grădina zoologică, dar Bumbiţa găsi cel mai nimerit s-o pornească toţi trei pe străzi, ca să cunoască oraşul, fiindcă până atunci nu-l văzuseră decât pe alocuri.

Cum isprăviră dejunul, coborâră scările hotelului şi ieşiră în stradă.

Trotuarul larg se şi umpluse de trecători, care mişunau într-o parte şi-n alta. Vântul proaspăt de dimineaţă aducea cu el mireasma nenumăratelor flori care creşteau în voie de-a lungul trotuarelor. De-abia ivit deasupra acoperişurilor, soarele se şi grăbi să trimită în jos un val de căldură, care îi cuprindea pe trecători din creştet până-n tălpi. Poate de aceea feţele tuturor erau vesele şi mulţumite.

La marginea trotuarului, Habarnam şi tovarăşii lui de drum zăriră un pitic cu un şorţ alb şi cu nişte cizme negre de cauciuc care luceau în soare. Moţ, fiindcă aşa se numea piticul, ţinea în mână un furtun cu care stropea florile. Apa ţâşnea puternic din ţeavă, dar Moţ ştia să îndrepte cu

dibăcie furtunul spre flori, aşa ca să nu ude cumva trecătorii nici măcar cu un strop.

Oprindu-se pe undeva prin apropiere, drumeţii noştri priviră plini de admiraţie cât de frumos lucrează Moţ. Între timp apăru la capătul străzii un prichindel care purta o haină verde, scurtă, cu mâneci înguste, pantaloni galbeni-verzui şi o beretă albastră cu ciucure portocaliu. Habarnam recunoscu îndată în el pe unul din cei trei măgari prefăcuţi cu o zi înainte în pitici. Într-adevăr, prichindelul nu era altul decât Pistrui, care de dimineaţă cutreiera străzile, uitându-se mereu într-o parte şi-n alta, fără să găsească ceva cu care să-şi omoare vremea. Văzând că Moţ udă florile, se opri şi el să privească şi deodată, cine ştie din ce pricină, îi veni şi lui chef să stropească.

— Lasă-mă să ţin şi eu an pic furtunul – zise el – vreau să ud florile.

Moţ îi zâmbi binevoitor şi, dându-i furtunul, îi spuse:

— Poftim.

Pistrui se bucură şi, apucând ţeava cu amândouă mâinile, o îndreptă spre flori.

— Ridică furtunul mai mult – îl sfătui Moţ – ca apa să cadă de sus peste flori: dacă le stropeşti prea de aproape, ele se strică.

Pistrui îl ascultă şi făcu întocmai.

— Acum e bine – zise atunci Moţ – ai chiar talent la aşa ceva, după câte văd. Matale mai continuă, şi între timp eu am să mă reped niţeluş până acasă. Dacă nu ţi-e greu, bineînţeles, adăugă el.

— Nu, nu, răspunse Pistrui. Auzi colo! De ce să-mi fie greu?

Moţ plecă şi Pistrui rămase singur să ude florile. Fiindcă apa avea presiune, ţeava îi tremura în mâini, de parcă era vie. Se simţea tare mândru că face o treabă atât de însemnată. Deodată însă îi zări la marginea trotuarului pe drumeţii noştri şi chiar în aceeaşi clipă îi trecu prin minte un gând năstruşnic.

„Ce-ar fi să-i stropesc cu apă?”

Nici nu apucă să-şi ducă bine gândul la capăt, că mâinile lui îndreptară singure furtunul spre Habarnam, care se şi pomeni ud leoarcă din creştet până-n tălpi.

— Ei! strigă Habarnam. De ce ne stropeşti?

Făcându-se că nu a auzit nimic, Pistrui îndreptă furtunul în altă parte, pe urmă însă îl întoarse iar şi, ca din întâmplare, îl udă din nou pe Habarnam, care, înfuriat la culme, ar fi sărit desigur să-l pedepsească pe vinovat, dacă n-ar fi fost împiedicat de Bumbiţa.

— Hai să plecăm de-aici, îi zise ea trăgându-l de mânecă. Numai asta mai lipseşte, să iasă cu bătaie.

Toţi trei se întoarseră, vrând să plece, dar între timp Pistrui îndreptă furtunul drept spre ceafa Bumbiţei.

— Vai! urlă ea simţind şuvoiul de apă rece ca gheaţa alunecându-i pe după guler, de-a lungul spatelui.

— Aşa va să zică! Îndrăzneşti să te agăţi şi de Bumbiţa. Ei, lasă că-ţi arăt eu ţie, strigă Habarnam furios şi se repezi să-i smulgă furtunul din mână.

Dar Pistrui îndreptă ţeava în altă direcţie, încât curentul de apă porni să ţâşnească spre trotuar, udându-i pe trecători. Habarnam se apropie de Pistrui dintr-o parte, încercând să apuce furtunul, Pistrui însă îi întoarse spatele şi se sili să-l împingă înapoi cu piciorul.

— Aha! bombăni Habarnam. Ai început să şi zvârli! În cele din urmă izbuti să pună mâna pe ţeavă şi se apucă să tragă de ea, dar degeaba: Pistrui nu voia să-i dea drumul

nici în ruptul capului. Torentul de apă ţâşnea cu putere, stropind când într-o parte, când într-alta. Ferindu-se de picăturile reci de apă, trecătorii fugeau mâncând pământul; de la o vreme, undeva mai la distanţă se strânsese o grămadă de pitici, niciunul dintre ei neputând pricepe pentru ce a fost stropit. Se găsiră câţiva care să strige la Habarnam şi Pistrui, povăţuindu-i să nu-şi mai facă de cap.

Strigă şi Bumbiţa, dar degeaba: Habarnam şi Pistrui nu se prea sinchiseau de strigăte, ci continuau să-şi tragă mai departe unul altuia ţeava din mână.

— Ar fi bine să li se ia furtunul, spuse un pitic.

— Chiar aşa! încuviinţară alţii din mulţime. Ar trebui să sărim cu toţii pe ei şi să le luăm furtunul. Atunci n-ar mai putea să stropească.

Într-o clipă se şi găsi un comandant de oaste. Acesta fu piticul numit Periuţă, care purta un costum sport, cafeniu deschis, şi o pălărie cu borul mare.

— Haideţi, fraţilor! După mine! strigă Periuţă şi se avântă înainte.

Când văzu asta, Pistrui îndreptă torentul de apă drept peste faţa comandantului. Într-o clipă, pălăria lui Periuţă căzu din cap şi prinse a se rostogoli de-a lungul trotuarului.

— Stai! Hei! strigă el fugind după pălărie.

Între timp, Habarnam, cu o mişcare dibace, îi smulse lui Pistrui furtunul din mână. Dar Pistrui nu-şi pierdu cumpătul.

Apucă ţeava în pumni şi trase de ea cu atâta putere, încât o scoase din furtun.

Habarnam vru să-i dea peste cap cu furtunul din care mai curgea apă, dar într-o clipă piticii fură în jurul lui şi îl înşfăcară de mâini. Văzând cât de rău s-au încurcat lucrurile, Pistrui nu mai stătu mult pe gânduri, aruncă ţeava la pământ şi fugi cât îl ţinură călcâiele.

În jurul lui Habarnam se strânse îndată o gloată mare de pitici. Mulţimea se întindea acum de la un trotuar la altul. Automobilele se opriseră din mers şi pe toată strada se făcuse o îmbulzeală nemaipomenită. Ca din pământ se ivi un miliţian.

— Rog toată lumea se împrăştie, spuse el. Încurcaţi circulaţia!

— Uite – strigă Periuţă arătând cu degetul spre Habarnam – ăsta a stropit cu apă.

— Nu-i adevărat! urlă Habarnam. Eu am fost stropit!

— Ha, ha, râse Periuţă. la priviţi-l îl El, săracul, a fost stropit!

La locul întâmplării soseau mereu alţi pitici. Mulţimea creştea din ce în ce mai mult. Automobilele se înşiruiseră într-un rând lung, care ajungea până la răscruce. Nemaiştiind ce să facă, bietul miliţian se apucă cu mâinile de cap.

— Circulaţi, vă rog! striga el întruna. Dar nimeni nu se urnea din loc. Cei care văzuseră câte ceva din cele întâmplate nu se îndurau să plece fiindcă doreau să le povestească cele văzute acelora care nu fuseseră de faţă la început, iar cei care nu văzuseră nimic nu plecau pentru că ţineau neapărat să-l vadă pe Habarnam.

Dându-şi seama că niciun pitic n-are să se mişte din stradă atâta vreme cât Habarnam are să fie acolo, miliţianul îşi spuse că ar fi cazul ca prietenul nostru să fie arestat.

Îl apucă deci de mână şi îl duse spre automobilul care se afla după colţ, la răscruce. Văzând că miliţianul îl vârâ pe Habarnam în maşină, Bumbiţa şi Împestriţatu fugiră şi ei într-acolo.

— Luaţi-ne şi pe noi! Luaţi-ne şi pe noi! se rugară ei.

Maşina însă se şi urni din loc şi o porni în goană. Bumbiţa şi Împestriţatu fugiră după ea cât îi ţinură puterile. Dar degeaba. Cine putea s-o ajungă? Curând, distanţa dintre ei şi maşină se mări mult. Din fericire, postul de miliţie se afla destul de aproape. Maşina o luă după colţ şi peste vreo două minute se opri în faţa unei case scunde, fără etaj, cu un acoperiş rotund, în formă de cupolă, sclipind în soare din pricina culorii argintii în care era vopsit. Bumbiţa izbuti observe că miliţianul şi Habarnam coborâră din maşină şi se îndreptară spre poarta acelei case.

Trecând pragul însoţit de miliţian, Habarnam se pomeni într-o cameră mare luminoasă. Acolo găsi un alt miliţian, care şedea pe un scaun rotund, turnant, în faţa unui fel de pupitru cu tot soiul de butoane, parabutoane, megafoane, microfoane, telefoane, întrerupătoare.

Deasupra pupitrului erau instalate pe patru rânduri cincizeci şi două de televizoare cu ecran rotund, în care. ca într-o oglindă sferică. se puteau urmări cele cincizeci două de răscruci ale oraşului, cu maşini mişunând într-o parte şi într-alta, cu case, pietoni şi toate câte pot vedea pe o stradă. În mijlocul camerei se mai afla încă un ecran sferic. Dar mult mai voluminos decât celelalte.

Amândoi miliţienii, şi cel care îl adusese pe Habarnam, şi celălalt care şedea în faţa pupitrului, nu se deosebeau prin, îmbrăcăminte de ceilalţi pitici din oraş: dar că se vadă totuşi că ei sunt miliţieni şi că toată lumea trebuie să le dea deci ascultare, purtau pe cap nişte caschete lucitoare de metal, în felul celor ale pompierilor. Primul, cel care venise cu Habarnam, subţire şi înalt ca o trestie, se numea Fluieraş, iar al doilea, cel care şedea la pupitru, scund şi rotofei, era poreclit Păzilă.

De cum văzu că miliţianul Fluieraş îl aduce pe Habarnam, Păzilă îl luă la rost.

— Aha! A sosit stropitorul, spuse el. Ce ţi-o fi venit, prietene, să stropeşti lumea pe stradă?

— N-am stropit eu! bolborosi Habarnam pierzându-şi cumpătul.

— Cum n-ai stropit mata? se minună Păzilă. Crezi că nouă ne scapă ceva? Noi, aici la miliţie, vedem totul. Vino, te rog, mai încoace!

Miliţianul Fluieraş îl împinse uşurel de la spate pe Habarnam, făcându-l să se apropie de pupitrul cu ecran sferic.

— Sub supravegherea sectorului nostru de miliţie se află nici mai mult, nici mai puţin decât cincizeci şi două de răscruci, spuse Păzilă. E de-ajuns să aruncăm o singură privire asupra celor cincizeci şi două de globuri ca să vedem tot ce se petrece în fiecare stradă. Dacă la globurile mici nu se vede totul în amănunt, putem deschide globul cel mare.

Zicând acestea, miliţianul Păzilă întoarse întrerupătorul. Pe dată înăuntrul oglinzii sferice care atârna în mijlocul camerei se aprinse o lumină tainică, albăstrie, şi pe ecran apăru o răscruce, cu maşinile oprite în mijlocul străzii.

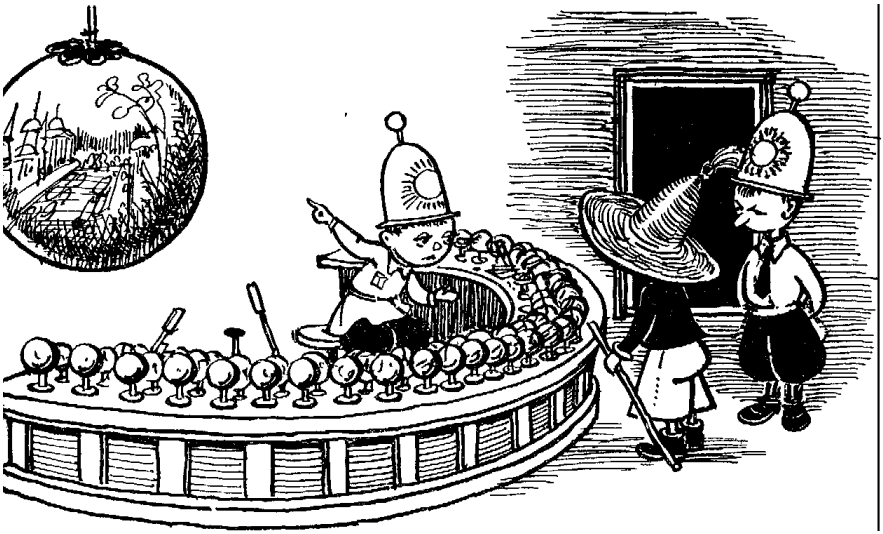

— Uite, aici, la colţul străzii Turtă-dulce cu strada Stafidelor, ce îmbulzeală. Toată circulaţia este oprită, spuse Păzilă nemulţumit, arătând cu degetul pe glob.

Pe urmă întoarse un al doilea întrerupător şi pe ecran apăru altă răscruce.

— Şi la colţul dintre strada Zahărului şi strada Chiftelelor este îmbulzeală, zise el apoi. Acum trebuie să treacă multă vreme până când circulaţia se va restabili. Când te gândeşti că fiecare maşină trebuie să ajungă la vreme într-un loc anumit. Din Pricina acestei întârzieri, toată viaţa oraşului se tulbură.

Între timp, miliţianul Fluieraş se uită pe ecranul unuia dintre globuleţele cele mici.

— Pe strada Răsăritului, mulţimea nu s-a răspândit încă, spuse el.

— Hai deschidem la strada Răsăritului, zise Păzilă, şi întorcând încă un buton, făcu să apară pe globul mare chiar locul unde Habarnam bătuse cu Pistrui din pricina furtunului.

Atunci Habarnam se apropie de ecran şi văzu că toată strada Răsăritului era împânzită de lume. La mijloc sta Periuţă, care povestea mulţimii ce s-a întâmplat.

— Ce mai norod avem şi noi în oraş, mormăi Păzilă. Te pomeneşti că or să se înghesuie acolo cine ştie câtă

vreme. Trebuie să te duci înapoi, Fluieraş, ca să-i risipeşti. N-au decât să-şi găsească alt loc de discuţie, dar acolo să nu adune lume în jurul lor. Încurcă circulaţia.

— Am înţeles, mă duc îndată, încuviinţă Fluieraş.

Apoi îl conduse pe Habarnam în camera alăturată, unde se găseau o masă şi câteva scaune.

— Vă rog să aşteptaţi puţin aici, spuse el. Mă întorc îndată.

Închizând uşa cu putere, Fluieraş plecă, iar miliţianul Păzilă urmări mai departe mişcarea la răscrucile oglindite în cele cincizeci şi două de globuleţe. Când Păzilă îşi aruncă ochii pe ecranul cel mare văzu că Fluieraş, ajuns la locul cu pricina, a izbutit să trimită piticii pe la casele lor şi că gloata începe să se micşoreze. Mulţumit de reuşită, Fluieraş se urcă în maşină şi o porni înapoi spre miliţie.

— Ce să facem acum cu arestatul nostru? întrebă el odată sosit la post.

— Chiar că nu ştiu, răspunse Păzilă ridicând din umeri.

— Nici eu, zise Fluieraş. De atâţia ani de când lucrez în miliţie, niciodată nu s-a întâmplat ca trecătorii să fie udaţi cu apă. Poate că ar fi bine să-l mustrăm niţeluş şi pe urmă să-l trimitem acasă: altfel te pomeneşti că se supără pe noi.

— Şi mie mi-e tare teamă să nu se supere cumva, spuse Păzilă. Dă-i drumui, te rog, Fluieraş. Fă-l să înţeleagă mai întâi, cu vorbe cât mai politicoase, că nu-i frumos să ude lumea pe stradă şi cere-i respectuos te ierte că l-ai arestat. Spune-i că ai fost nevoit să faci asta ca să risipeşti mulţimea şi să restabileşti circulaţia vehiculelor.

— Bine, aprobă Fluieraş.

— Stai – urmă Păzilă – să-l aduci puţin pe aici. Trebuie să-i cer şi eu iertare pentru că i-am vorbit cam aspru.

O asemenea discuţie între miliţieni poate să pară unora ciudată şi chiar de necrezut. Toată lumea ştie că orice miliţian poate găsi pentru arestatul lui, care a tulburat ordinea, o pedeapsă fie ea cât de mică în niciun

caz nu ajunge să-i ceară scuze.

Dar trebuie să ţineţi seama că în Oraşul Soarelui lucrurile se petreceau cu totul altfel. Cândva, în vremurile îndepărtate, în acest oraş, ca şi în alte oraşe, mai întâlneai pitici care nu se purtau aşa cum trebuie, se certau între ei, îşi aruncau cu pietre sau cu noroi, se udau cu apă, ba unii dintre ei mai puneau câteodată mâna pe un lucru străin sau îşi făceau tot felul de rele unul altuia. Pentru lupta împotriva piticilor ce tulburau liniştea se făurise miliţia, care avea dreptul să-i pedepsească pe vinovaţi.

Dacă vreunul din pitici bătea pe careva, scotea limba, nu respecta regulile de circulaţie, mergea cu automobilul pe unde nu era voie, uda lumea cu apă, scuipa sau întărâta vreun câine, se alegea cu o mustrare sau o morală de la miliţian, care dura între cinci şi cincizeci de minute. Cu cât mai mare se dovedea vina, cu atât mai lungă era morala primită. Pentru greşeli grave se dădeau pedepse mult mai aspre. Aşa, de pildă, pentru o lovitură cu pumnul în piept, pe spinare, într-o coastă sau după ceafă se căpăta o zi şi o noapte de arest; pentru o lovitură în obraz sau în cap, două zile şi două nopţi de arest; pentru aruncare cu pietre sau lovire cu băţul, trei zile şi trei nopţi. Dacă în urma loviturii victima căpăta o vânătaie, o jupuitură sau o zgârietură, vinovatul primea cinci zile cinci nopţi, iar dacă celui lovit îi curgea sânge, încă o dată pe atât. În cazul când careva îşi însuşea un lucru străin se prevedea cea mai aspră pedeapsă: un arest de cincisprezece zile şi cincisprezece nopţi.

S-ar putea găsi printre cititori unii care să-şi spună că un arest de cincisprezece zile şi cincisprezece nopţi trece foarte repede şi că această pedeapsă e prea mică pentru o asemenea vină ca furtul. Dar pentru piticii cei mărunţei, la care timpul trece mult mai încet decât la noi, atâtea zile şi nopţi se scurg destul de încet şi oricum ajung pentru ca vinovatul să se căiască.

Trebuie să vă spun că toate măsurile acestea împotriva celor care tulburau liniştea nu prea dăduseră rezultate până când piticii din oraş nu s-au făcut mai

înţelepţi. Dar încetul cu încetul deveniseră toţi atât de deştepţi, încât nu-i mai vedeai bătându-se între ei, lovindu-se, făcându-şi necazuri sau furând câte ceva. Fiecare începuse să înţeleagă că trebuie să te porţi cu altul aşa cum ţi-ar plăcea să se poarte toată lumea cu tine.

Numărul celor ce tulburau liniştea se micşora tot mai mult şi veni un timp când miliţienii nu-şi mai aminteau de zilele când foloseau pedepse atât de îngrozitoare ca arestul. Cu vremea, cuvântul „arest” fusese uitat şi nimeni nu mai ştia ce înţeles are.

Singura pedeapsă rămasă din timpurile de demult era mustrarea, adică morala pe care miliţianul le-o făcea acelor pitici care încălcau regulile de circulaţie făcând greutăţi mai ales şoferilor. Pe scurt, miliţienilor nu le mai rămăsese în grijă decât să supravegheze circulaţia, să treacă strada pe acei prichindei şi prichinduţe cărora le era teamă să traverseze singuri şi să le arate cum sau pe unde să meargă pe jos sau cu vreo maşină celor care întrebau. Şi aşa miliţienilor le rămăseseră destule pe cap, fiindcă deşi nu mai trebuiau să se ocupe de educaţia piticilor, aveau mult de furcă cu circulaţia automobilelor, al căror număr creştea din ce în ce mai mult.

17. Întâlnirea cu Cubuleţ

În timp ce Păzilă şi Fluieraş stăteau de vorbă, Habarnam şedea singur în camera cea pustie.

De cum se pomenise acolo se speriase foarte tare.

Primul lui gând fu să fugă; vru să deschidă uşa, însă văzu că era încuiată; încercă să deschidă fereastra, dar şi aceea era ferecată. Atunci îşi spuse că ar fi cazul să spargă geamul şi se apucă să lovească în el cu pumnii; sticla se dovedi însă groasă şi rezistentă, încât nu se sfărâmă.

Sleit de puteri, Habarnam se aşeză pe pervazul ferestrei. Prin geam se vedea doar o bucăţică de curte şi zidul cenuşiu, trist, al casei vecine.

Habarnam se uită la zidul acela, se tot uită până când simţi că îl cuprinde o plictiseală îngrozitoare. Niciodată în viaţă nu i se mai întâmplase să fie închis undeva. Întotdeauna putuse să facă ce vrea, să se ducă unde-i place, să se înconjoare de prieteni cu care să vorbească, să râdă şi să glumească; şi acuma, dintr-odată, se trezi singur cuc. Fără să-şi dea bine seama, îi veni să plângă, ba chiar lacrimile prinseră a-i picura din ochi.

Dar chiar în clipa aceea observă că în curte se ivesc Bumbiţa şi Împestriţatu. Amândoi se uitau zăpăciţi în jur, până când îl zăriră pe Habarnam la fereastră. Atunci începură să strige ceva. Habarnam se sili din toate puterile să audă, dar nu putu desluşi nici măcar un cuvânt din pricina geamului care era atât de gros, încât nu lăsa să pătrundă niciun sunet.

Bumbiţa îşi agita într-una mâinile şi făcea cu degetele nişte semne, pe când Habarnam se mărginea să dea din cap, silindu-se să arate că nu pricepe nimic. În cele din urmă, Bumbiţa ridică un beţişor care zăcea pe jos şi

prinse a-l răsuci în mână.

„Ce meştereşte ea acolo? se întrebă Habarnam uimit. Proastă mai el a găsit un băţ şi s-a apucat să-l învârtească”.

Deodată însă îşi dădu cu palma peste frunte.

— Ah! Eu sunt prost, nu ea! îşi spuse. Am uitat cu totul că am bagheta magică.

Şi se grăbi să vâre mina în sân ca să scoată bagheta, dar tocmai atunci uşa fu descuiată şi în prag se ivi miliţianul Fluieraş, care îi întinse mâna lui Habarnam şi vru să spună ceva.

Speriat, Habarnam sări într-o parte şi scoase bagheta cât putu de repede.

— Doresc ca pereţii miliţiei să se dărâme, şi eu să scap nevătămat, porunci el.

Totul se cutremură, bubui, gemu asurzitor. Pereţii camerei se prăvăliră, iar tavanul căzu, ridicând în jur nori de praf. Peste Habarnam curse ceva de sus, în timp ce miliţianul se pomeni lovit puternic cu o cărămidă drept în caschetă, încât îi vâjâră urechile şi căzu la pământ.

Fără să mai stea mult pe gânduri, Habarnam sări în curte. Bumbiţa şi Împestriţatu îl luară de mână şi îl traseră repede spre poartă. Cu mare trudă izbuti miliţianul Fluieraş să iasă de sub dărâmături: cascheta îi zburase cât colo, dar fără să-i mai pese de ea, o luă la goană după fugari.

Fugea şi gâfâia din greu. Capul lovit de cărămidă îl durea rău, ba îi dădea chiar ameţeli. Din pricina asta nici nu alerga drept înainte ci în zigzag. Simţind în cap dureri şi vârtejuri din ce în ce mai mari.

Fluieraş făcu spre Habarnam un gest de ameninţare şi se opri.

Un timp, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu mai străbătură în goană strada, fără să se uite înapoi. Curând băgară însă de seamă că nu-i mai urmăreşte nimeni îşi potoliră pasul. Chiar în aceeaşi clipă, Bumbiţa se apucă să-l certe pe Habarnam.

— Ah, tu, călătorule! rosti ea cu mustrare în glas. Ei, spune singur, pentru asta ne-am pornit la drum până aici, ca să te baţi, să stropeşti cu apă trecătorii? Ai plecat să

admiri oraşul şi până la urmă te-ai luat la bătaie pentru un maţ de cauciuc.

— Nu fi supărată pe mine, Bumbiţo, zise Habarnam. Altă dată n-am să mai fac. O să merg de acum încolo cu voi pe stradă doar ca să văd oraşul, ca orice călător.

Cei trei prieteni o luară încet pe trotuar, privind vitrinele magazinelor. La un colţ de stradă dădură peste un chioşc cu limonadă la fel cu acela pe care îl întâlniseră în grădina zoologică. Cum zări tejgheaua cu butoane şi robinete, Împestriţatu spuse:

— N-ar strica, după o asemenea încercare, să bem nişte sirop cu sifon.

Zis şi făcut: prietenii se apropiară de chioşc, apăsară pe butoane şi băură sifon cu tot felul de siropuri. Împestriţatu dădu peste cap vreo cinci sau şase pahare şi tot nu-i mai venea să se dezlipească de chioşc, deşi n-ar mai fi fost în stare să bea nicio picătură. Deodată Habarnam zări în apropiere o bancă.

— Haideţi să ne aşezăm acolo, ca să ne mai odihnim – zise el – şi dacă îi mai vine cuiva din noi pofta să bea, poate să dea o fugă până la chioşc.

Se aşezară toţi trei pe bancă. În faţa lor, pe trotuarul de peste drum, se înălţa o clădire cu patru etaje. Sub acoperiş, pe zidurile casei se întindea un tablou care o înfăţişa pe Scufiţa Roşie întâlnindu-se în pădure cu lupul cel cenuşiu. Atunci Bumbiţa prinse a povesti basmul cu Scufiţa Roşie. Era tare plăcut, pentru că puteai să auzi povestea şi să vezi în acelaşi timp tabloul. Cu toate acestea, Habarnam şi Împestriţatu nu prea aveau chef de ascultat, ba chiar fugeau la fiecare minut până la chioşc, ca să bea limonadă. Purtarea lor o supărase, fireşte, pe Bumbiţa, fiindcă ce poate fi mai rău decât să povesteşti ceva şi să fii întrerupt întruna.

Din pricina întreruperilor, povestea dură o jumătate de oră, însă până la urmă tot se sfârşi. Habarnam sări de pe bancă, să mai dea o fugă până la chioşc, dar deodată se clătină şi se prinse cu amândouă mâinile de Bumbiţa şi de împestriţatu.

— Ce-i cu tine? întrebă Bumbiţa speriată.

— Mi se învârte capul, îngână Habarnam, mai, mai să cadă.

Bumbiţa şi Împestriţatu îl sprijiniră pe sub braţe şi îl aşezară pe bancă.

— Cred că ai băut prea mult sifon, spuse Împestriţatu.

— Ei, cum te simţi acum? se nelinişti Bumbiţa.

— Parcă mi-e mai bine, zise Habarnam. Dar adineauri mi se părea că până şi casa se învârteşte.

— Care casă?

— Cea de peste drum.

După ce aruncară o privire într-acolo, Bumbiţa şi Împestriţatu se apucară şi ei de mână unul pe altul. Amândurora li se părea că toată clădirea, care fusese mai înainte întoarsă cu faţa la ei, se sucise acum într-o parte. Din tablou se mai vedea doar un colţ, în care cu greu mai puteai deosebi ceva din Scufiţa Roşie şi din lupul cel cenuşiu. De aşa întâmplare neaşteptată, pe Împestriţatu îl cuprinse un tremur şi căzu pe bancă alături de Habarnam. În clipa aceea veni spre ei un pitic localnic.

— Ce vi s-a întâmplat? întrebă el.

— Avem ameţeli, răspunse Bumbiţa. Nu ştiu de ce, dar ni se pare că se învârteşte casa aceea.

— Nu sunteţi, pesemne, din locurile astea, spuse piticul aşezându-se pe bancă alături de cei trei.

— Nu, nu suntem, zise Bumbiţa. Cum aţi ghicit?

— Foarte uşor! Oricine din oraşul nostru ştie că într-adevăr casa aceea învârteşte, rosti piticul.

— Cum se învârteşte? izbucniră într-un glas Habarnam şi Împestriţatu.

— În chipul cel mai obişnuit, răspunse piticul. E drept că nu se mişcă atât de repede ca să bagi de seamă de la prima vedere, dar dacă te uiţi atent, mişcarea se poate vedea.

Încetul cu încetul, drumeţii noştri îşi veniră în fire şi prinseră a se uita din nou la casa cu pricina, care începea să întoarcă spre ei peretele din spate. Acum tabloul cu

Scufiţa Roşie nici nu se mai zărea.

— Poftim minune! exclamă Împestriţatu. Adică… phii! Ce spun eu? Nu-i nicio minune, se înţelege! Este cea mai obişnuită casă învârtitoare.

— Nu învârtitoare, ci turnantă, îl corectă piticul.

— Cu toate astea, eu tot nu pot să pricep cum se învârteşte, spuse Habarnam.

— Nu mi-e greu să vă lămuresc – zise piticul – fiindcă sunt arhitect şi ştiu cum se construieşte o astfel de casă.

— Explicaţi-ne, vă rog, îl rugă Bumbiţa. Trebuie să fie foarte interesant.

— Aţi văzut vreodată cum se mută din loc casele cu multe etaje? începu arhitectul. Ei bine, urmă el după ce află că drumeţii noştri nu văzuseră niciodată aşa ceva. Sub fundamentul acelor case se instalează un fel de şine anume aduse, şi casele sunt mutate ca pe roate la locul cel nou. Construcţia caselor turnante este cu atât mai uşoară, fiindcă sub ele se pun de la început nişte şine circulare. Pentru ca să se învârtească clădirea este neapărat nevoie de un electromotor mult mai slab ca cel folosit la mutatul caselor.

— Totul e clar, spuse Habarnam. Dar pentru ce trebuie să se învârtească casa? Ce, e rău să stea liniştită, la locul ei?

— Nu e rău, fireşte, încuviinţă arhitectul. Însă casa turnantă are unele avantaje. Se ştie că ferestrele unei case pot da spre toate cele patru puncte cardinale: spre nord, sud, est sau vest. În camerele care au ferestre spre sud, soarele pătrunde toată ziua, în schimb în cele cu ferestre spre nord nu răzbate nicio rază. Viaţa într-o asemenea cameră este tare plicticoasă, pentru că oricine vrea se bucure de lumina soarelui. De asemenea neplăceri scapă toţi cei care locuiesc în clădiri turnante. Uitaţi-vă, casa de peste drum face într-o oră o învârtire completă; din această pricină, ferestrele, în orice parte s-ar afla ele, trec prin faţa soarelui în fiecare ceas. Aşa se face că locuinţele din clădirile turnante sunt luminoase şi vesele.

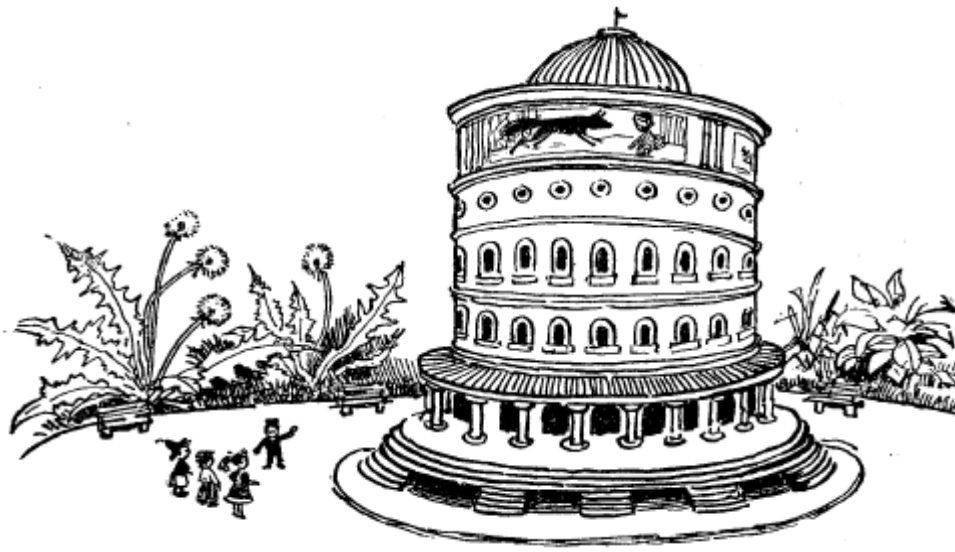

— Mie mi se pare că am început să înţeleg câte ceva, spuse Habarnam. Interesant de ştiut cui i-a trecut prima oară prin minte să clădească case turnante.

— Primul proiect de casă turnantă a fost făcut de arhitectul Clondirsucit, spuse piticul. Asta s-a întâmplat acum câţiva ani. De atunci s-au găsit mai mulţi arhitecţi care să-i urmeze ideea, aşa încât în ziua de azi se găsesc pe la noi destule clădiri de felul acesta. Sunt case care fac o învârtire nu într-un ceas, ci în două sau chiar în trei-patru. Dacă vă face plăcere, putem să facem împreună o mică excursie, ca să cunoaşteţi arhitectura oraşului.

— Ar fi interesant – se înflăcără Bumbiţa – dar nu vă e totuşi greu?

— De ce să-i fie greu, spuse Împestriţatu. Pentru atâta lucru nu se face gaură în cer.

— Tu, Împestriţatule, mai bine ai tăcea din gură decât să vorbeşti nepoliticos, se supără Bumbiţa.

— Împestriţatu are dreptate, rosti piticul binevoitor. Într-adevăr, gaură în cer nu se face şi în afară de asta mie mi-e foarte plăcut să cunosc nişte călători dornici să afle cât mai multe. Pe mine mă chemă Cubuleţ. Arhitectul Cubuleţ.

— Pe mine Habarnam – spuse Habarnam – şi pe ea

Bumbiţa.

— Îmi pare bine, zise Cubuleţ strângând mâinile noilor lui cunoştinţe. Iată că prezentările s-au făcut. Şi acum vă rog să mă urmaţi.

Cubuleţ o luă înainte pe trotuar, iar Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu se grăbiră, să-l urmeze. Mai întâi, Cubuleţ le arătă drumeţilor noştri o altă casă, cu terase, care, după cum spunea el, făcea parte din aşa-zisele case terasate. Casa aceasta nu avea escalator, ci era prevăzută cu benzi rulante, cu ajutorul cărora locatarii puteau să urce ori să coboare. Pe urmă vizitară o stradă în care toate clădirile erau turnante şi rotunde ca nişte turnuri. Casele acestea aveau nişte pante în spirală, pe care se putea coborî cu covoraşul. Pe strada următoare, Cubuleţ le arătă drumeţilor încă două case frumoase. Una dintre ele era alcătuită din jumătăţi de sferă de piatră, lipite între ele. Fiecare jumătate de sferă avea uşi şi ferestre semicirculare. După câte se părea şi camerele acestei case erau toate semirotunde. Cealaltă clădire părea formată dintr-un fel de butoiaşe puse unul peste altul. Niciun butoiaş nu era mai scund de două etaje şi niciun etaj nu era lipsit de ferestre. Amândouă aceste case fuseseră

construite, după cum spunea Cubuleţ, pentru iubitorii de camere rotunde.

Cotind apoi strada, drumeţii noştri se pomeniră în stradela Muzicii, unde toate casele aveau forma diferitelor instrumente muzicale. Una era în formă de pian cu coadă, alta de pianină, o a treia de harfă, a patra de acordeon şi a cincea în formă de tobă. Numai ultima, din colţ, semăna, cine ştie din ce pricină, cu o oală de lut. Pe altă stradă întâlniră o casă cu totul neobişnuită, care nici măcar nu stătea pe pământ, ci atârna în aer, agăţată de un balon enorm.

— Nu cumva se găsesc pitici doritori să locuiască într-o asemenea casă aeriană? întrebă Bumbiţa mirată.

— Nici nu mai ştim ce să facem cu atâţia doritori! răspunse Cubuleţ. Ca să-i împăcăm pe toţi, am hotărât să mai construim case de acest fel. Piticilor din oraşul nostru le place să înfrunte zilnic greutăţile şi primejdiile: să se caţăre pe scări de frânghie, să se arunce cu paraşuta sau să alunece pe sârmă.

— Nici eu n-aş refuza să locuiesc într-o casă ca asta, spuse Habarnam.

— Aşa, spuse Cubuleţ. Acum aveţi, vă rog, puţină răbdare şi o să vă prezint arhitectura noastră veche. Peste câteva minute vom intra în aşa-numita rezervaţie a arhitecturii vechi.

Într-adevăr, după ce făcură câţiva paşi se pomeniră într-un cartier în care toate casele aveau coloane. Coloanele erau diferite: şi drepte, şi strâmbe, şi sucite, şi răsucite, spiralate, şi aplecate, şi turtite, şi ascuţite, şi rotunjite, şi din cele cărora nu le puteai spune în niciun fel. Cornişele caselor erau şi ele când drepte, când întoarse, când frânte, când strâmbe, când în zigzag. Unele case nu aveau coloanele jos, aşa cum se obişnuieşte, ci sus, pe acoperiş; altele le aveau jos, în schimb toată clădirea era sus, deasupra coloanelor. Mai erau şi case la care coloanele atârnau de cornişe şi se bălăbăneau într-una deasupra capetelor trecătorilor. La una din clădiri, cornişa era jos şi coloanele erau deasupra, cu picioarele în sus; ba,

după toate astea, mai erau şi aplecate într-o parte. La alta văzură nişte coloane drepte ca toate coloanele, în schimb casa însăşi sta aplecată, gata parcă să se prăbuşească peste capetele celor care treceau pe acolo. În sfârşit, mai dădură peste o casă cu zidurile aplecate într-o parte şi cu coloanele în cealaltă parte, încât ai fi zis că iaca, iaca se răstoarnă toată comedia aceea şi se fărâmă în bucăţi.

— La clădirile astea strâmbe, vă rog să nu vă uitaţi, spuse Cubuleţ. Cândva se răspândise la noi moda să te distrezi construind case care să nu semene cu nimic. Şi aşa au apărut pociturile astea la care ţi-e şi ruşine să-ţi arunci ochii. Uitaţi-vă, de pildă, la casa aceea împinsă parcă de o forţă nevăzută şi aplecată într-o parte. Acolo înăuntru, totul e strâmb, şi uşile, şi ferestrele, tavanul, pereţii camerelor. Încercaţi să locuiţi nu mai mult de o săptămână în asemenea clădire şi o să vedeţi ce repede are să vi se schimbe firea; o să deveniţi curioşi, cusurgii, gata de harţă. Tot timpul are să vi se pară că azi-mâine vă aşteaptă ceva rău, îngrozitor, că trebuie să vi se întâmple curând o nenorocire de nereparat. Şi asta numai pentru că pereţii camerei vă vor ameninţa într-una cu prăbuşirea. Din fericire, casele strâmbe nu mai sunt astăzi locuite de nimeni. Într-o vreme a fost chiar vorba să le dărâmăm, dar pe urmă, ne-am spus că e mai bine să le lăsăm totuşi ca un exemplu pentru viitor, pentru ca nimănui să nu-i mai treacă prin minte să construiască asemenea absurdităţi…

— Şi asta a folosit? întrebă Habarnam.

— A folosit – răspunse Cubuleţ – dar nu pentru multă vreme. Unii arhitecţi n-au putut să rupă dintr-odată cu vechile obiceiuri. Se stăpâneau cât se stăpâneau şi dintr-odată unul din ei turna câte o casă pe care dac-o priveai îţi venea rău. Ei, dar până la urmă vestitul arhitect Pepenaş a

găsit mijlocul de a clădi case minunate, fără niciun hocus-pocus. Tot el a mai născocit fel de fel de materiale noi pentru construcţii, ca de pildă: penocauciucul presat, din care se fac clădiri portative pliante; cartonul hidrofob, care nu se teme nici de frig, nici de căldură, nici de ploaie, nici de vânt; plastilina sintetică, pentru obiectele decorative, şi penomaterialul plastic pentru construcţii, care în apă nu arde şi în foc nu se topeşte, adică – phii! Am vrut să spun că în foc nu arde şi în apă nu se topeşte. Ei, şi pe urmă penomazărea fosforescentă şi multicoloră, preparată din păstăi obişnuite de mazăre, presate, care de asemenea nu se teme de nimic, e foarte uşoară şi totodată are rezistenţa oţelului. Acum am să vă arăt casele construite de arhitectul Pepenaş din penomaterial plastic şi din penomazăre. Sunt foarte aproape de aici, pe strada Creaţiei.

Cu aceste cuvinte, Cubuleţ o luă din nou înainte. Trebuie să vă spun că în Oraşul Soarelui se află la fiecare colţ de stradă câte un chioşc cu răcoritoare. Habarnam şi Împestriţatu socoteau de datoria lor să se oprească în faţa fiecăruia dintre ele ca să bea câte un pahar cu sirop. Asta îi mai amuza puţin, încât cunoaşterea arhitecturii oraşului li se părea mai puţin plictisitoare. Deodată, Cubuleţ se opri din mers, şi uitându-se la ceasul lui de mână, se bătu peste frunte:

— Măiculiţă! exclamă el. Îmi ieşise cu totul din cap. Astăzi avem consiliu la Comitetul pentru arhitectură. Trebuie să discutăm despre construcţia caselor turnante.

Nu vreţi să mergeţi cu mine? După aceea am să vă vorbesc mai departe despre arhitectura noastră şi o să mergem să vedem casele lui Pepenaş.

— Eu primesc, răspunse Habarnam. N-am avut niciodată prilejul să nimeresc la un consiliu al unui Comitet pentru arhitectură.

— Şi eu primesc bucuroasă, încuviinţă Bumbiţa.

— Ei, şi eu tot atât de bucuros, vorbi şi Împestriţatu. Numai dacă, bineînţeles, nu vă e greu.

— Nu, de ce să-mi fie greu? zâmbi Cubuleţ. Pentru asta nu se face gaura în cer.

18. La comitetul pentru arhitectură

Încă de mult observase Habarnam că în Oraşul Soarelui întâlneşti aproape la fiecare colţ câte un stâlp nu prea înalt, prevăzut cu butoane şi vopsit în dungi albe şi negre, din care pricină putea fi văzut de la o distanţă destul de mare.

Apropiindu-se, împreună cu cei trei însoţitori ai săi, de unul din aceşti stâlpi dungaţi, Cubuleţ se opri, apăsă pe butonul aflat în vârful stâlpului.

— Pentru ce e butonul ăsta? întrebă Habarnam.

— Pentru chemarea taxiurilor, explică Cubuleţ. De câte ori vă trebuie un taxi, apropiaţi-vă de un stâlp ca acesta şi apăsaţi pe buton. Peste un minut aveţi maşina.

Într-adevăr, nici nu trecu bine un minut, şi în colţul străzii se ivi un automobil care, întocmai ca stâlpii, era vopsit în dungi albe şi negre. Cât ai clipi din ochi, automobilul se opri la marginea trotuarului şi îşi deschise portierele.

— Dar unde o fi şoferul? se minună Habarnam, băgând de seamă că la volan nu e nimeni.

— Nu are nevoie de şofer, răspunse Cubuleţ. Este o maşină automată, cu butoane. După cum vedeţi, în locul şoferului sunt tot felul de butoane, cu numele diverselor străzi şi opriri. Apăsaţi pe care vreţi, şi maşina vă duce singură acolo unde trebuie.

Când toţi fură instalaţi în maşină, Cubuleţ vorbi iar.

— Uitaţi-vă – spuse el – acum apăs pe butonul pe care scrie „Strada Arhitecturii” după ce apăsă pe butonul arătat, maşina se urni din loc.

— Opriţi, vă rog! Ce vreţi să faceţi? strigă Împestriţatu apucându-l pe Cubuleţ de mână. Dacă dăm cu maşina peste cineva?

— Maşina asta nu poate călca pe nimeni – spuse Cubuleţ – pentru că înăuntrul ei se găseşte o instalaţie de locatori cu ultrasunete, mulţumită căreia se înlătură orice pericol de accident. Observaţi, vă rog, cele două aparate aşezate în faţă. Unul dintre ele emite tot timpul înainte semnale prin ultrasunete. Cum apare în cale un obstacol, semnalele încep să se oglindească, adică se întorc şi ajung în celălalt aparat. Acolo, energia ultrasunetelor se transformă în energie electrică şi aceasta frânează sau sileşte maşina să vireze. Dacă obstacolul este mic, maşina îl ocoleşte, fiindcă se pune în funcţiune dispozitivul pentru viraj, dar dacă este prea mare, maşina se opreşte pentru că acţionează frâna… Atât în spatele maşinii, cât şi în ambele părţi ale ei se găsesc asemenea aparate, pentru ca semnalele prin ultrasunete să poată fi trimise în toate

direcţiile.

— Dar eu tot nu pricep – spuse Habarnam – ce sunt semnalele prin ultrasunete?

— Cum să vă fac eu să înţelegeţi mai bine – începu Cubuleţ – sunt nişte sunete atât de slabe, încât noi nici nu le-am putea auzi. Cu toate astea, ele posedă energie ca şi sunetele puternice pe care le auzim.

Între timp, maşina ajunse la o răscruce şi se opri în faţa semnalizatorului.

— Vedeţi – spuse Cubuleţ – automobilul nostru mai are şi o instalaţie optică, care frânează motorul de câte ori la semnalizator se aprinde lumina roşie.

Într-adevăr, maşina stătu în faţa răscrucii până când ochiul semnalizatorului se coloră în verde.

— Ei şi, zise Împestriţatu. Nu văd în asta nimic de mirare. Mă uimeşte totuşi de unde ştie maşina încotro s-o apuce?

— Maşina nu ştie, bineînţeles, nimic, răspunse Cubuleţ. Cu toate astea vă duce acolo unde trebuie, după ce apăsaţi pe buton, pentru că are în mecanismul ei o aşa-numită instalaţie electronică cu memorie.

Se numeşte aşa pentru că după felul cum lucrează se pare că ţine minte drumul pe care trebuie să-l urmeze. Când este nou, orice automobil cu asemenea instalaţie merge o vreme condus de şofer; ai zice că în tot acest timp îşi face şcoala. Începând aşa-zisele curse de şcoală, şoferul apasă de obicei pe butonul sub care scrie numele unei anumite străzi şi conduce maşina până la acea stradă, apoi apasă pe un alt buton, care poartă numele unei alte străzi şi duce maşina într-acolo. Motorul care conduce automobilul este în legătură cu această memorie electronică. De aceea când se apasă a doua oară pe buton, instalaţia electronică conduce singură maşina pe drumul dorit, fără să mai fie nevoie de şofer.

— Dacă-i aşa, chiar că nu-i nicio minune, spuse Împestriţatu. Minune ar fi fost dacă maşina n-ar fi avut nicio instalaţie şi ar fi mers singură acolo unde trebuie.

— E interesant de ştiut cu ce lucrează instalaţia de

electroni, cu ajutorul lămpilor electrice? întrebă Habarnam.

— Nu cu lămpi, ci cu semiconductori, spuse Cubuleţ. Însă exact cum funcţionează, cu de-amănuntul, nu pot să vă spun, pentru că nici eu nu mă pricep.

— Dar dacă maşina merge singură, la ce-i mai trebuie volanul? întrebă Împestriţatu.

— De volan e nevoie pentru drumuri lungi, răspunse Cubuleţ. În afara oraşului, instalaţia de butoane nu funcţionează, deoarece pentru distanţe lungi ar trebui o instalaţie cu memorie prea complicată. Atunci te aşezi la volan şi-ţi conduci cum îţi place automobilul. În clipa când iei volanul în mână, instalaţia cu memorie se închide automat şi te afli într-o maşină ca toate maşinile.

Peste puţină vreme, automobilul coti după un colţ şi se opri în faţa unei case frumoase, cu trei etaje. În casa asta toate erau diferite: pereţii nu semănau unul cu altul, coloanele de asemenea, erau făcute în fel şi chip, uşi nu găseai două la fel, balcoanele erau felurite; până şi ferestrele se deosebeau între ele; şi rotunde, şi semirotunde, şi triunghiulare, şi dreptunghiulare, şi alungite, şi pătrate, şi rombice, şi ovale. Era de ajuns să înconjuri casă, ca să-ţi dai seama câte feluri de ferestre, de uşi, de balcoane, de coloane şi de alte detalii arhitectonice se găsesc pe lume. Pe acoperişul clădirii se ridicau nenumărate turnuleţe şi foişoare de cărămidă, unele cu vârful ascuţit, altele fără. Erau îngrămădite unele într-altele, ca ciupercile în jurul unei buturugi bătrâne. Ai fi zis că acolo, pe acoperiş, se înalţă un întreg orăşel de turnuri. Dacă vreun pitic se pregătea să-şi clădească o casă nouă şi dorea s-o împodobească cu turnuri, n-avea decât să-şi aleagă de aici forma de turn care îi plăcea mai mult.

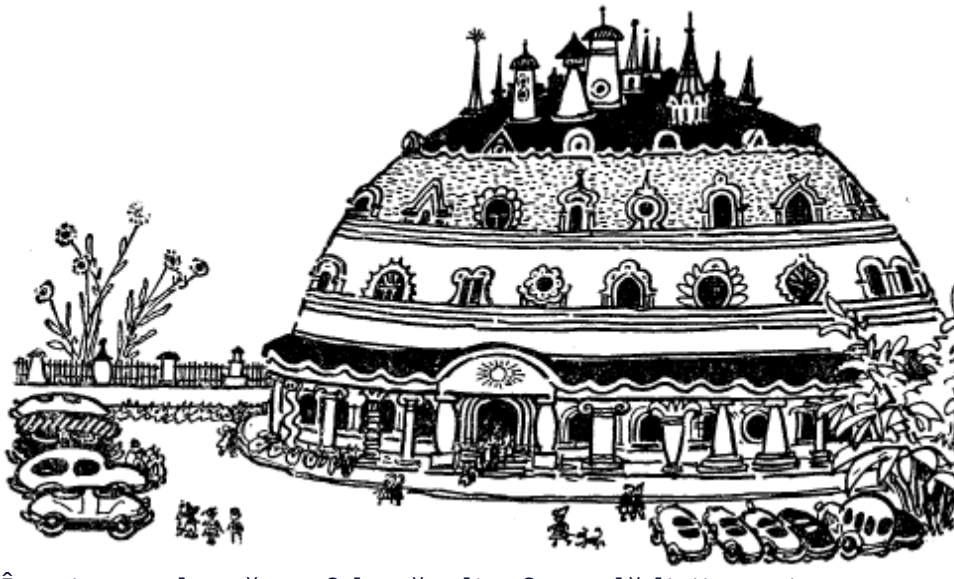

În piaţeta largă, asfaltată, din faţa clădirii staţionau nenumărate automobile şi motociclete, de toate tipurile, iar mai încolo, chiar în faţa intrării, se aflau înghesuite numeroase biciclete.

— Se pare că s-au şi adunat cu toţii. Noi am cam întârziat, dar nu-i nimic, spuse Cubuleţ.

Drumeţii noştri coborâră din automobil şi, conduşi de Cubuleţ, se îndreptară spre clădire.

Urcând treptele largi şi trecând pragul unei uşi, se pomeniră într-o sală mare, spaţioasă, plină cu pitici care şedeau pe scaune ca la teatru.

În faţa lor, la o masă, se afla preşedintele, iar în dreapta lui, la catedră, un pitic care sta în picioare şi îşi ţinea raportul. Pe catedră se ridica un vraf de proiecte făcute sul, pe care piticul le desfăcea şi le arăta ascultătorilor. În timpul cuvântării uita mereu ce trebuia să spună, de aceea îşi arunca într-una ochii pe un caiet în care-şi scrisese tot. Fiindcă avea vederea cam slabă era nevoit să-şi pună pe nas ochelarii pe care îi scotea într-una şi îi vâra mereu în altă parte, încât de fiecare dată îi căuta multă vreme prin buzunare, fără să dea de ei nicicum.

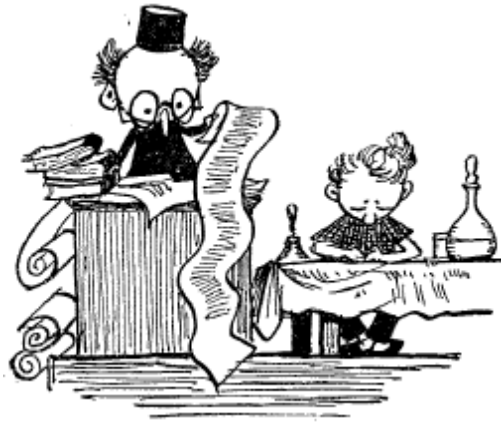

— E arhitectul Clondirsucit, le şopti Cubuleţ însoţitorilor lui. Am picat după ce şi-a început raportul, dar nu-i nicio nenorocire.

O să ascultăm atent şi o să înţelegem tot.

Găsind trei locuri libere într-unul din ultimele rânduri, Cubuleţ le spuse lui Habarnam, Bumbiţei şi lui Împestriţatu să se aşeze acolo, iar el se instală într-un loc liber din alt rând.

Habarnam şi Bumbiţa începură să asculte cât se poate de atent, dar nu fu chip să priceapă ceva, deoarece Clondirsucit vorbea cu cuvinte prea savante. Şi Împestriţatu se sili să înţeleagă cât de cât; pentru asta îşi încordă creierul aşa tare încât peste câteva clipe capul i se lăsă pe o parte şi adormi. Fiindcă Bumbiţa începu să-l înghiontească, se trezi, dar îndată capul îi alunecă în partea cealaltă şi aţipi din nou. Căznindu-se din toate puterile să nu închidă ochii, Habarnam simţea şi el că iaca, iaca are să-l învingă somnul.

Din fericire, cuvântarea lui Clondirsucit se termină curând.

— Acum – spuse preşedintele – haideţi să discutăm dacă trebuie sau nu să clădim case turnante.

Atunci veni la masa din faţă un pitic care purta un costum albastru cu dungi albe şi o cravată tot în dungi.

— Clondirsucit a prezentat un raport foarte interesant, începu el. Într-adevăr, construirea caselor turnante este posibilă, de aşa ceva nimeni nu se mai îndoieşte. Dar avem nevoie oare de asemenea case? Asta e întrebarea. Marea nenorocire vine de acolo că piticii care locuiesc în case turnante ajung să nu mai deosebească cum trebuie cele ce se petrec în lumea înconjurătoare. În această privinţă ştiu bine ce spun, pentru că eu însumi stau într-o casă turnantă. Ascultaţi numai ce mi se întâmplă mie. În fiecare zi, soarele apare la fereastra apartamentului unde locuiesc, de zece, douăsprezece ori şi tot de atâtea ori dispare. Când văd lumina lui, sunt gata să cred că a sosit dimineaţa, când n-o mai văd, mi se pare că seara s-a lăsat şi că e timpul să mă duc la culcare. La amiază, încep să nu mai ştiu dacă azi e azi sau te pomeneşti că e ieri, ori cine ştie dacă nu-i mâine, iar spre sfârşitul zilei îmi zic că n-a trecut o singură zi, ci cel puţin douăsprezece. Ajung chiar să fiu încredinţat că o zi şi o noapte trec într-o oră şi nu în douăzeci şi patru. Din această pricină, veşnic mă grăbesc şi nu ajung niciodată să fac ceva ca lumea. Începe să mi se pară că soarele nu se mai mişcă pe cer cu mersul lui încet, ci zboară repede ca o muscă.

Toţi râseră. La masa din faţă se ivi acum o prichinduţă cu rochie albă.

— Tot ce ne-aţi spus aici – vorbi ea către piticul în albastru – nu e chiar atât de îngrozitor, pentru că locuiţi

într-o casă care se învârteşte de la dreapta spre stânga, de aceea când vă uitaţi pe fereastră vi se pare că şi soarele merge tot de la dreapta spre stânga, adică de la răsărit la apus, cum se şi întâmplă. Dar am eu o prietenă căreia i se pare că soarele merge de-a-ndoaselea, deoarece casa ei nu se învârteşte ca a dumneavoastră, ci exact invers. Ea, adică prietena mea, nu mai poate să spună ce vine mai întâi: seara sau dimineaţa, nu-şi mai dă bine seama unde e răsăritul şi unde apusul. În capul ei, toate s-au răvăşit, ba în ultima vreme îşi încurcă şi mâinile, nu mai ştie care e dreapta şi care e stânga.

Din nou râseră toţi. Apoi veni să vorbească un alt prichindel arhitect. Prichindelul ăsta era scund şi slab, cu capul ca un castravete şi vorbea repede, repede, de parcă l-ar fi zorit cineva. În loc de „s” spunea „z” şi în loc de „d”, „t”.

— Aztea zânt fleacuri! rosti el. Zoarele nu e muzcăză zboare pe cer. Ştiinţa a ztabilit că Zoarele ztă pe loc şi pământul ze învârteşte. Fiinţea ze învârteşte pământul, ne învârtim şi noi cu el, te aceea ni ze pare că zoarele ze mişcă pe cer. Şi te vreme ce ni ze pare numai, nu e oare totuna cum merge el: încet zău repete, te ia treapta la ztânga sau te ia ztânga la treapta, te ia răzărit la apuz, zău te ia apuz la răzărit?

În clipa aceea sări de undeva un alt orator.

— Cum să fie totuna? strigă el. Trebuie ca toată lumea să ştie cum se petrec lucrurile în realitate. Asta ar mai lipsi, să nu mai ştim la un moment dat care e dreapta şi care e stânga. Atunci să nu zicem nimic dacă o să ne trezim într-o bună zi că mergem de-a-ndărătelea.

— Ei, până acolo mai avem! strigă careva.

Discuţia se însufleţea tot mai mult. Acum Habarnam era curios să afle la rezultat ajung arhitecţii. Somnul îi trecuse cu totul. În schimb, Împestriţatu dormea aşa de adânc, că Bumbiţa nu putea nicicum să-l trezească.

Atunci îşi spuse că ar fi cazul să-l lase în pace. O vreme, totul merse destul de bine, dar iată că Împestriţatu începu să alunece de pe scaun, şi Bumbiţa se văzu nevoită să-l ţină puternic de guler, ca nu cumva să cadă pe jos. Pe urmă lucrurile se înrăutăţiră, fiindcă Împestriţatu prinse a sforăi tare şi oricât îl înghiontea Habarnam, tot nu se

liniştea. Până la urmă, Habarnam şi Bumbiţa nu mai avură ce face; îl apucară pe sub braţe şi-l traseră afară.

Împestriţatu îşi mai mişca de bine de rău picioarele pe podea, în schimb capul i se legăna într-o parte şi-ntr-alta ca un spic de grâu în furtună.

— Ia te uită cum l-au mai moleşit cuvântările, spuse Habarnam. Ei, nu-i nimic, îndată o să ieşim cu el în stradă. Poate că aerul proaspăt, are să-l învioreze.

19. La teatru

Văzându-se în stradă, Habarnam şi Bumbiţa îl duseră pe Împestriţatu în scuarul de lângă clădire. În mijlocul scuarului era o fântână arteziană, înconjurată de mese şi de scaune, care fuseseră instalate pesemne acolo anume pentru ca arhitecţii să se poată aşeza puţin şi să respire aer curat în pauzele dintre consilii.

După ce îl traseră pe Împestriţatu până la fântână, Habarnam şi Bumbiţa îl stropiră cu apă. Împestriţatu se trezi şi sări în sus.

— Ce-i asta? întrebă el. De ce mă spălaţi? Trebuie să luăm masa?

— Bună idee! Spală-te şi o să luăm masa, zise Habarnam scoţând bagheta magică.

Cei trei se spălară cu apă de la fântână şi se aşezară la o masă pe care se întinse, cu ajutorul baghetei magice, faţa de masă fermecată, cu toate bunătăţile.

După ce mâncară pe săturate, drumeţii noştri vrură să se întoarcă înapoi la şedinţa Comitetului pentru arhitectură, dar între timp din stradă răzbătu un zvon de muzică. Atunci, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu fugiră din grădiniţă şi zăriră doi pitici care, păşind pe trotuar, cântau la nişte instrumente muzicale cu totul neobişnuite. Unul dintre pitici avea atârnat de un şiret petrecut pe după gât un fel de boloboc, cu ambele capace pline de butonaşe albe.

Piticul apăsa cu degetele pe butoane, iar acestea scoteau nişte sunete întocmai ca armonica sau acordeonul. Celălalt muzicant ţinea în mână ceva ca un bastonaş cu clape. Numai ce-l vedeai că-şi trece degetele peste clape şi bastonaşul cânta parcă singur. Sunetele care ieşeau din el se auzeau curate şi gingaşe ca cele de fluier, iar melodia răsuna atât de vesel, încât nu te mai săturai s-o asculţi.

Toţi trei, şi Habarnam şi Bumbiţa, şi Împestriţatu,

fără să-şi spună unul altuia niciun cuvânt, se luară după muzicanţi. Iar muzicanţii păşeau înainte pe stradă şi cântau întruna. Nici nu apucau să termine bine o melodie, că şi începeau alta. Trecătorii le aruncau priviri prietenoase şi se dădeau la o parte din calea lor, ca să le facă loc. Se vedea bine că piticilor din Oraşul Soarelui le place muzica frumoasă şi o ascultă cu plăcere.

Nu trecu mult şi muzicanţii se opriră din mers.

— Stai, frate – spuse cel cu butoiaşul – mi-a scăzut presiunea!

Trebuie s-o ridic din nou. Şi scoţând din buzunar o pompă de bicicletă, o puse la butoiaş şi se apucă să-i pompeze aer. Habarnam ardea de nerăbdare să afle cum stau lucrurile cu instrumentul cel curios.

— Spuneţi-mi, vă rog – începu el – ce fel de butoiaş e acesta la care cântaţi?

— Nu-i niciun fel de butoiaş, răspunse muzicantul. Este o armonică pneumatică.

— Dar de ce îi pompaţi aer? întrebă Habarnam.

— Păi cum altfel? Fără aer nu poate să cânte.

Zicând acestea, muzicantul se şi grăbi să scoată un capac al butoiaşului, ca să le arate celor trei despărţiturile dinăuntru, în care se găseau doar câteva plăci subţirele de metal.

— Vedeţi – spuse el – aerul intră prin aceste despărţituri şi face să vibreze plăcile de metal, care scot sunete. Ca să cânţi la o armonică obişnuită trebuie să-i întinzi într-una burduful. La armonica pneumatică n-ai nevoie să tragi de nimic, fiindcă aerul este pompat dinainte într-un rezervor special. Iată rezervorul!

— Iar acesta este un flaut pneumatic, care cântă numai cu ajutorul aerului comprimat, spuse celălalt muzicant arătându-şi bastonaşul cu clape. Cine cântă la un flaut obişnuit trebuie să sufle întruna, până când începe să-l doară capul de atâta suflat. Dar la flautul pneumatic poţi cânta o zi întreagă fără nicio durere de cap. Înainte, de mult, se foloseau şi pe la noi numai flaute simple, dar acum ele au ieşit din uz.

Muzicanţii prinseră din nou a cânta şi porniră mai departe. Habarnam, împreună cu tovarăşii lui de drum, o luară şi ei încetişor de-a lungul trotuarului. Ascultau muzica şi în acelaşi timp observau viaţa oraşului în plină stradă. Era vremea prânzului, de aceea mulţi prichindei şi prichinduţe şedeau pe la mese şi mâncau. Unii dintre ei, deşi isprăviseră de mâncat, nu se urneau din loc, ci rămâneau acolo şi se apucau să joace şah, table ori alte jocuri. Alţii citeau ziare, reviste sau se uitau la cărţi cu poze.

Trebuie să vă spun că piticii din Oraşul Soarelui erau foarte comunicativi din fire. Dacă vreunul dădea peste ceva comic într-o carte râdea mai întâi singur, dar pe urmă se ducea şi la ceilalţi pitici să le citească ceea ce-l făcuse să râdă, ca să se amuze şi ei. Tot aşa, dacă se întâmpla să găsească careva într-o revistă o poză hazlie şi râdea tare, toţi din jur se apropiau de el; fără să se simtă câtuşi de puţin stingheriţi, se uitau la poză şi făceau haz.

Seara se lăsa cu încetul. Soarele îşi trimitea ultimele raze, iar strada se umplea tot mai mult de pitici. Aproape la tot pasul întâlneai prichindei şi prichinduţe cântând la tot soiul de instrumente. Prichindeii cântau mai ales la armonicile pneumatice, din flaute şi din tromboane, iar prichinduţele la tamburina muzicală. Tamburina este un fel de instrument rotund, care seamănă cu o sită de cernut făină. Într-o parte are un zurgălău şi în cealaltă o strună întinsă ca la harfă.

De jur-împrejur îi atârnă o mulţime de clopoţei, care pot suna pe diferite tonuri.

Acum, muzica se auzea din toate colţurile şi era tare plăcut, pentru că te puteai opri în orice loc să asculţi cât vrei.

Ajunşi în faţa unei case cu o boltă semirotundă ca un arc, închisă cu o cortină frumoasă, Habarnam şi tovarăşii lui de drum văzură câţiva prichindei şi prichinduţe care aduceau scaune din clădire şi le înşirau pe stradă, în faţa cortinei.

— De ce se pun scaune? întrebă Habarnam. Ce are să fie aici?

— Teatru de estradă, răspunse un pitic. Aşezaţi-vă şi o să vedeţi.

— Ne aşezăm? îi întrebă Habarnam pe Bumbiţa şi pe Împestriţatu.

— Ne aşezăm, încuviinţară ei.

Câteşitrei luară loc în primul rând, chiar în faţa cortinei. Treptat, toate locurile fură ocupate. Pe stradă se lăsă curând întunericul.

Soneria zbârnâi. Pe marginea arcului se aprinsese un şir întreg de beculeţe, şi în faţa cortinei viu luminate apăru un pitic cu un costum negru, nou, foarte îngrijit şi cu o cravată albă în formă de fluturaş. Artiştilor din Oraşul Soarelui le plăcea tare mult să-şi pună asemenea cravate, ca să se deosebească de piticii obişnuiţi. Părul lui negru era pieptănat lins şi strălucea în lumina nenumăratelor beculeţe.

— Bună seara! strigă piticul cel negricios. Începem concertul nostru de estradă! Daţi-mi voie să mă recomand. Sunt prezentatorul. Mă numesc Fănticel. Rolul meu este să anunţ artiştii care vor juca. Acum se va produce în faţa dumneavoastră artistul-transformist Clătită.

Habarnam şi Împestriţatu pufniră dintr-odată în râs la auzul unui nume atât de caraghios. Cortina se ridică şi pe scenă apăru, ieşind din culise, un artist purtând un costum alb şi ţinând un flaut în mână. Artistul era gras, rotofei, cu faţa rotundă şi rumenă ca o foaie de clătită.

— Ia te uită, şopti Împestriţatu la urechea lui Habarnam. Curat clătită!

Amândoi izbucniră într-un râs cu hohote. Între timp, artistul se înclină în faţa publicului şi prinse a cânta din flaut. Habarnam şi Împestriţatu nu mai râseră. Le plăcu grozav de mult cum cântă Clătită, de aceea căpătară respect pentru el.

După ce termină de cântat, Clătită ieşi din scenă, dar nici nu apucă să dispară bine, că din culise apăru un artist care purta un costum albastru închis şi ţinea în mână o trompetă din alamă strălucitoare.

— De ce o fi plecat Clătită atât de repede? întrebă Habarnam.

— Nostim eşti! spuse Bumbiţa. Păi ăsta e Clătită.

— Ce vorbeşti! zise Habarnam dând neîncrezător din mână. Clătită avea costum alb.

— Şi acum l-a schimbat cu unul albastru, zise Bumbiţa.

— Fleacuri! protestă Habarnam. N-a avut când să se schimbe atât de repede.

Pe când discutau ei aşa, artistul isprăvi de cântat din trompetă şi dispăru în culise, dar în aceeaşi clipă apăru iar, într-un costum verde şi având în locul trompetei o armonică.

— Dar ăsta cine-o mai fi? întrebă mirat Habarnam. Nu cumva tot Clătită?

— Ba da – răspunse Bumbiţa – chiar el, Clătită. Înţelegi tu, artistul ăsta e învăţat să se schimbe repede. Ai auzit cum i-a spus Fănticel: „artist-transformist”. Ce crezi tu că e un transformist?

— Un transformist? făcu Habarnam. Nu ştiu. Eu atât ştiu, că atât de repede nu se poate îmbrăca nimeni. Dacă şi-ar fi schimbat numai haina, mai treacă-meargă. Dar vezi că avea şi alţi pantaloni.

— Dă-i încolo de pantaloni, spuse Bumbiţa. Mai bine uită-te la faţa lui şi ai să te convingi că tot Clătită este.

Habarnam se uită cu băgare de seamă şi văzu că într-adevăr artistul are faţa rotundă şi rumenă ca a lui Clătită.

— Ai dreptate, Clătită este! rosti el. Vezi, Împestriţatule, e chiar Clătită!

— Care Clătită? se minună Împestriţatu. Atunci, Habarnam se apucă să-i explice lui Împestriţatu că pe scenă a apărut de trei ori la rând acelaşi artist. Mai întâi, Împestriţatu nu înţelese de fel cum stau lucrurile, pe urmă, când pricepu, începu să râdă în hohote. Între timp, Clătită se schimba mereu şi cânta la tot soiul de instrumente. De la o vreme, prinse a-şi schimba nu numai costumul, ci şi faţa.

Prima oară apăru fără mustaţă, a doua oară cu nişte mustăţi lungi, apoi cu o barbă neagră, iar la sfârşit cu o perucă din păr roşcat în inele. Pe urmă barba îi dispăru şi în locul perucii se ivi o chelie enormă. Nasul îi devenise lung, roşu la vârf şi răsucit într-o parte într-un chip caraghios.

Habarnam făcea atâta haz de toate schimbările astea, încât nici nu observă când reprezentaţia artistului-transformist luă sfârşit şi când, Fănticel anunţă că în numărul următor se va produce cântăreaţa pe nume Steluţa.

Şi iată că pe scenă apăru cântăreaţa Steluţa, într-o rochie albă, lungă până la pământ, cu mânecile lungi, dintr-o ţesătură pe jumătate străvezie şi cu un guler alb, pufos.

Cum o zări Habarnam se puse pe râs.

— Ce mai mâneci, ia te uită ce mâneci! îi şopti el lui Împestriţatu. Închipuieşte-ţi! Acuma şi-a pus şi rochie!

— Cine şi-a pus rochie? întrebă Împestriţatu.

— Cum cine? Clătită! spuse Habarnam.

— Dar ce, ăsta e Clătită?

— Sigur! Cine vrei tu să fie?

— Eu ziceam că e cântăreaţa Steluţa, spuse Împestriţatu.

— Ce steluţă visezi, făcu Habarnam. Ascultă-mă pe mine, este transformistul.

— A! se minună Împestriţatu râzând tare. Mă miram

eu de unde a mai răsărit şi cântăreaţa asta, când colo tot Clătită este. Straşnic număr, n-am ce zice!

Între timp, cântăreaţa începu să cânte acompaniată de orchestră Habarnam şi Împestriţatu râdeau într-una în hohote. N-ar fi zis de loc că transformistul Clătită poate cânta cu o voce atât de subţirică. Toţi cei din jur se supărară de râsetele lor şi îi rugară să se mai potolească.

— Curioşi mai sunt, îi şopti el lui Împestriţatu Prăpădindu-se de râs. Ei cred că ascultă o cântăreaţă.

După ce cântecul se isprăvi, toată lumea prinse a aplauda puternic. Atunci, Habarnam începu să strige cât îl ţinea gura:

— Bravo, Clătită!

— Ajunge, nu mai vorbi prostii, îl certă Bumbiţa. Vezi doar că nu-i Clătită!

— Dar cine este, după părerea ta? întrebă Habarnam.

— Cântăreaţa Steluţa! Nu l-ai auzit pe Fănticel când anunţa?

— Tffu! suflă Habarnam cu ciudă. Vedeam că are cu totul altă faţă decât Clătită. Ei, Împestriţatule, ascultă. Se pare că ăsta nu-i Clătită.

— Ce tot vorbeşti? Cum nu-i Clătită? se minună Împestriţatu.

— Uite aşa, simplu ca bună ziua – răspunse Habarnam – ce mai încoace şi-ncolo.

— Dar cine-i atunci?

— Da, naiba-i mai ştie! O cântăreaţă care se numeşte Steluţa.

— Ia te uită, mormăi Împestriţatu supărat. Când e Clătită, când nu-i Clătită. Doar aşa, ca să zăpăcească publicul. Şi capul şi-l poate pierde cineva din pricina lor!

Acum Steluţa cânta altceva, dar Habarnam n-o mai asculta. De când aflase că are înaintea lui o cântăreaţă adevărată şi că nu-i vorba de niciun hocus-pocus cu schimbarea costumelor, îi pierise tot cheful. De plictiseală, începu a se suci pe scaun încolo şi-ncoace, căscând într-una de-i trosneau fălcile; în cele din urmă găsi un mijloc ca să se distreze singur: îşi lipea palmele de urechi, le dezlipea, şi le lipea iar, din care pricină în loc de cântec auzea ceva ca un orăcăit de broască. Cântăreaţa Steluţa arunca spre Habarnam priviri pline de nelinişte, pentru că, după cum ştiţi, el şedea în primul rând, în faţă de tot. Totuşi, Steluţa se căzni cum putu să cânte până la capăt şi, cum termină de cântat, plecă fără să se mai întoarcă. Habarnam, se bucură, dar în clipa următoare Fănticel anunţă un alt cântăreţ.

— Acum – spuse el – se va produce în faţa dumneavoastră preferatul publicului, al cărui nume este cunoscut în tot oraşul, cântăreţul Bănuţ.

Şi pe scenă apăru renumitul cântăreţ, într-un costum frumos de culoare cafenie. Din buzunarul de sus al hainei atârna colţişorul dantelat al unei batiste. La gât avea, ca şi Fănticel, o cravată albă în formă de fluture.

Bănuţ se înclină respectuos în faţa publicului şi

prinse a cânta cu o voce caldă, plăcută. Toţi ascultară în extaz şi izbucniră la urmă într-o furtună de aplauze. Unii băteau din palme cât puteau de tare sau loveau cu piciorul în pământ, alţii strigau „bravo”. Şi Bumbiţa aplauda din toată inima şi striga „bravo”.

Zgomotul nu încetă până când cântăreţul nu începu să cânte din nou.

— Ei poftim, mormăi Habarnam supărat. Adevărată pacoste! mai întâi Steluţa nu mai termina cu piţigăiala ei, şi acum Bănuţ ăsta cine ştie câtă vreme are de gând să ne plictisească!

— Tu, Habarnam, eşti tare ciudat, spuse Bumbiţa. Tuturor le place să asculte muzica, numai ţie nu ştiu de ce nu ţi-o fi plăcând.

— E! făcu Habarnam dând dispreţuitor din mină. Toţi vor să arate că înţeleg muzica şi de aceea se prefac că le place.

— Uite că nu-i adevărat! protestă Bumbiţa. Eu, de pildă, nu mă prefac de loc. Îmi place într-adevăr cum cântă Bănuţ.

— „Bănuţ, Bănuţ!” se strâmbă Habarnam făcând o grimasă. Spune mai bine că te-ai îndrăgostit de Bănuţ ăsta.

— Eu? sări Bumbiţa.

— Tu! mormăi Habarnam aspru.

— M-am îndrăgostit?

— Da, te-ai îndrăgostit.

— Nu ţi-e… nu ţi-e…

De supărare, Bumbiţa nu-şi mai găsea cuvintele şi ridică chiar mâna, gata să-i dea lui Habarnam un pumn în cap, dar se stăpâni la vreme şi, întorcându-i spatele, rosti dispreţuitoare:

— Dacă îndrăzneşti să-mi mai spui un singur cuvânt despre dragoste, o să fie rău de tine! Şi să ştii că de azi înainte nici nu mai vorbesc cu tine!

Între timp concertul continua. După Bănuţ începură să se producă jonglerii, acrobaţii, dansatorii şi clovnii. Numerele cu care se produceau aceştia erau foarte hazlii, dar Bumbiţa nici nu zâmbea urmărindu-le.

Era tare supărată pe Habarnam. Să-ţi stea mintea-n loc, nu altceva!

Cum de-a îndrăznit el să spună că ea s-a îndrăgostit de nu ştiu cine! Asta-i stricase toată buna dispoziţie, şi jocul artiştilor nu-i mai făcea nicio bucurie. În schimb, Habarnam şi Împestriţatu se prăpădeau de râs; ba chiar spre sfârşitul reprezentaţiei, de atâta râs alunecară jos de pe scaune, iar Împestriţatu, care se lovi cu capul de piciorul scaunului, se împodobi cu un cucui de toată frumuseţea.

După asta reprezentaţia s-a terminat şi peste câteva minute prietenii noştri se aflau într-o maşină cu instalaţie de radiolocatori care-i ducea în goană înapoi spre hotel. Niciodată până atunci nu merseseră noaptea prin oraş şi de aceea nu-şi puteau lua ochii de la tabloul uimitor care li se desfăşura în faţa ochilor. Deasupra lor, cerul nopţii era întunecat, iar în jurul lor totul era luminat ca ziua. La început li s-a părut că lumina se cerne de undeva de sus, apoi începu să li se pară că vine de undeva de jos. De fapt însă, lumina pătrundea din toate părţile, pentru că totul, şi casele, şi chioşcurile de ziare, şi gheretele de apă minerală, ba chiar şi băncile de pe marginea trotuarelor erau vopsite în culori fosforescente.

Pentru vopsitul pereţilor, locuitorii din Oraşul Soarelui întrebuinţau vopsele galbene, albastre ca cerul, verde deschis şi trandafiriul cel mai delicat. Acoperişurile,

cornişele, balcoanele şi tocurile ferestrelor le vopseau în culori tari, ca roşu-rubiniu, verde de smarald, albastru închis, violet şi cafeniu. Coloanele caselor erau date cu o vopsea sclipitor de albă, iar alteori cu un alb bătând în galben. Ziua, culorile acestea nu se deosebeau câtuşi de puţin de vopselele obişnuite, nefosforescente, dar aveau proprietatea de a absorbi razele soarelui şi de a acumula energia solară. De îndată ce se întuneca, ele începeau să răspândească raze, lumini de diferite culori. Razele acestea se contopeau unele cu altele şi, ca un rezultat al îmbinării de culori a pereţilor, coloanelor, cornişelor şi a celorlalte obiecte vopsite, peste tot se răspândea o lumină blândă, liniştită, plăcută ochiului, din care pricină nu era nevoie de niciun fel de felinare.

În Oraşul Soarelui erau vopsite în culori fosforescente nu numai casele, ci chiar şi autobuzele, maşinile, dintre care cele mai multe mergeau pe bulevarde. Dacă mai ţinem seama de faptul că şi tablourile de pe pereţii multor case erau pictate tot în culori fosforescente, ne putem închipui ce înfăţişare uluitoare avea Oraşul Soarelui în timpul nopţii.

20. Cum s-au întâlnit Habarnam şi prietenii lui eu inginerul Doagă

A doua zi dimineaţă, Bumbiţa se sculă cea dintâi. În timp ce Habarnam şi Împestriţatu mai dormeau încă, ea dădu o fugă până în stradă, ca să cumpere ziarul, apoi se întoarse şi se apucă să citească. La început o puteai vedea urmărind rândurile cu o privire liniştită, dar deodată pe chipul ei se ivi spaima. Se ridică şi într-o clipă fu în camera unde dormeau Habarnam şi Împestriţatu.

— Hai, sculaţi-vă degrabă, le strigă ea. În ziarul de astăzi scrie despre noi.

— Ce vorbeşti! se minună Habarnam. Nu-mi amintesc să fi făcut ceva atât de grozav ca să ne laude.

— Dar nu ne laudă de loc. Poftim, citeşte! spuse Bumbiţa.

Habarnam luă ziarul din mâna Bumbiţei şi se apucă să citească anunţul cu pricina, care suna cam în felul următor:

„În strada Răsăritului, nu departe de stradela Peltelii, doi pitici necunoscuţi, punând stăpânire pe un furtun de grădină şi dându-i o altă întrebuinţare decât cea cuvenită, n-au stropit cu el florile, ci s-au apucat să ude toţi trecătorii. Sosit în grabă la locul întâmplării, miliţianul Fluieraş a poftit pe unul din cei doi pitici care tulburaseră liniştea să-l urmeze la miliţie. Nu mult după aceea, în clădirea miliţiei s-a petrecut o catastrofă. Tavanul şi pereţii camerei în care se aflau miliţianul Fluieraş şi arestatul său s-au prăbuşit. Niciunul, nici celălalt n-a fost găsit sub dărâmături, aşa că dispariţia lor a rămas până în prezent un mister.

Pentru ca să se poată da de urmele miliţianului Fluieraş şi ale arestatului, al cărui nume ne este deocamdată necunoscut, s-au făcut nenumărate cercetări, dar toate au fost zadarnice. Până în clipa de faţă, dispariţia celor doi constituie o adevărată enigmă. Miliţianul Păzilă nu poate da lămuriri despre prăbuşire, fiindcă tocmai atunci s-a nimerit să fie într-o altă aripă a clădirii. Miliţia a luat toate măsurile pentru găsirea celor doi. Se pare că motivul prăbuşirii e pe cale de a se lămuri”.

— Vezi, se lămureşte că numai din vina baghetei tale magice s-a întâmplat toată catastrofa. Ei bine, să ştii că pentru aşa ceva n-are să te laude nimeni, poţi să fii sigur, spuse Bumbiţa.

— N-avem decât să tăcem chitic şi să nu spunem nimănui că am bagheta magică, zise Habarnam.

— Dar ce te faci că miliţianul acela a şi văzut-o la tine, răspunse Bumbiţa.

Chiar în clipa aceea, cineva ciocăni în uşă. Habarnam îşi spuse că trebuie să fie vreun miliţian care îl caută pe el şi fu cât pe-aci să se vâre sub masă. Uşa se deschise însă şi în prag apăru Cubuleţ.

— Bună dimineaţa, dragii mei, strigă el zâmbind larg. Sunt tare bucuros că v-am găsit. Pe unde v-aţi pierdut ieri?

— Nu ne-am pierdut, răspunse Habarnam. Dar împestriţatu a aţipit la consiliu şi a trebuit să-l scoatem în stradă, ca să se mai aerisească.

— Aşa va să zică! zise Cubuleţ. Şi eu care mi-am pierdut capul de spaimă. V-am promis doar că am să vă vorbesc despre arhitectură şi că am să vă arăt casele lui Pepenaş, dar n-am apucat să mă ţin de promisiune.

— Ei, fleacuri! spuse Habarnam făcând un gest de nepăsare.

— Nu, nu, astea nu-s fleacuri! protestă Cubuleţ. Pe la noi, toţi piticii se ţin de cuvânt. Atâta m-am frământat azi-noapte din pricina asta, că multă vreme n-am închis ochii. Pe urmă mi-am zis că orice s-ar întâmpla trebuie să mă scol cu noaptea-n cap şi să vă caut. Abia după aceea am adormit liniştit.

— Şi cum aţi reuşit să ne găsiţi? întrebă Bumbiţa.

— Am ştiut că cei veniţi din alte oraşe locuiesc la hotel – răspunse Cubuleţ – aşa că m-am hotărât să telefonez la toate hotelurile pe rând şi să întreb dacă nu cumva se află acolo Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu. De la acest hotel mi s-a răspuns că Bumbiţa poate fi găsită aici.

— Sunteţi foarte descurcăreţ, spuse Bumbiţa cu admiraţie.

— Mare scofală! făcu Împestriţatu. Orice viţel s-ar fi descurcat.

— Mai bine te-ai strădui să te descurci şi tu cumva cu politeţea, zise Bumbiţa.

— Împestriţatu are dreptate, râse Cubuleţ. Desigur, oricine s-ar fi descurcat. Şi acum cred că e timpul să ne îndreptăm spre strada Creaţiei, ca să vedem casele arhitectului Pepenaş.

Ieşiră cu toţii din cameră, dar pe coridor, Împestriţatu îl opri puţin pe Habarnam.

— Cum vine asta? îi şopti el. Nu cumva renunţăm la masa de dimineaţă?

— Mai aşteaptă şi tu cu masa! îi răspunse Habarnam supărat. Doar n-am să m-apuc să comand mâncare în faţa

lui Cubuleţ. Nimeni nu trebuie să ştie că am bagheta magică. Ai înţeles?

Drumeţii noştri coborâră apoi scările şi ieşind din hotel se treziră în stradă. Habarnam arunca priviri speriate în jur. Îi era tare teamă ca nu cumva să se întâlnească cu miliţianul Fluieraş. După ce se încredinţă însă că prin apropiere nu se vedea nici picior de miliţian, răsuflă uşurat. Dar, deodată, la marginea trotuarului se opri o maşină din care coborî în grabă un pitic îmbrăcat ca un sportiv, cu pantaloni scurţi cenuşii şi haină de aceeaşi culoare. Pe cap purta un fel de caschetă cu urechi, rotundă şi lucioasă, care îţi amintea fie un coif, fie casca unui motociclist, deşi nu era niciuna, nici alta.

Habarnam crezu că este un miliţian şi de frică îl străbătu un fior rece. Piticul însă nici nu-l băgă în seamă, ci se duse drept spre Cubuleţ.

— Noroc bun, Cubuleţ! îi strigă el. Ha! Ha! Ha! Ce întâlnire plăcută! Încotro?

— A! Noroc, amice! răspunse Cubuleţ vesel. Uite, am ieşit la plimbare cu nişte prieteni. Vrem să ajungem pe strada Creaţiei. Să ţi-i prezint şi ţie. Ea este Bumbiţa, iar ei doi, Habarnam şi Împestriţatu.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, se grăbi să strige piticul, râzând zgomotos.

Se văzu limpede că era într-adevăr bucuros de cunoştinţa cu drumeţii noştri. Se repezi întâi spre Bumbiţa şi îi strânse mâna cu atâta putere, încât bietei prichinduţe îi dădură lacrimile. Pe urmă, cu aceeaşi, grabă, le strânse mâna şi celorlalţi doi.

— Eu mă numesc Doagă, inginerul Doagă, spuse piticul.

La auzul unui nume atât de curios, Împestriţatu pufni în râs.

— Doagă? se minună el. Ce nume o mai fi şi ăsta? Poate vreţi să spuneţi Hodoroagă.

— Ha! Hal Ha! râse Doagă în hohote şi îl bătu prietenos pe Împestriţatu pe umăr.

— Tu, Împestriţatule, ai face mai bine să te gândeşti înainte de a vorbi, zise Bumbiţa. Cred că ţie nu ţi-ar conveni de loc dacă cineva ar vrea să te convingă că te numeşti Împestriţoagă!

— Împestriţoagă? Cum o să existe un astfel de nume! zise Împestriţatu.

— Ei, află că nici numele de Hodoroagă nu există, rosti Bumbiţa aspru.

— Vă înşelaţi, spuse Doagă râzând întruna. Cunosc un pitic care se numeşte într-adevăr Hodoroagă. Dar el este el şi eu sunt eu, nu putem fi confundaţi unul cu altul. Există pe lumea asta tot felul de nume, vă rog să mă credeţi, ba unele dintre ele sunt chiar tare caraghioase. Ha! Hal Ha! Pe mine însă – adăugă el vorbind cu Împestriţatu – nu mă cheamă altfel decât Doagă. Dar dacă vă face plăcere puteţi să-mi spuneţi şi Hodoroagă.

— Asta ar mai lipsi! se revoltă Bumbiţa. Ba are să vă spună Doagă, aşa cum trebuie. N-aveţi de ce să-l răsfăţaţi.

— Prietenii mei se găsesc pentru prima oară la noi în oraş, spuse Cubuleţ. Au venit din Oraşul Florilor.

— Aşa va să zică! rosti Doagă. Sunt oaspeţi, cu alte cuvinte! Dar de ce îi ţinem aici, în mijlocul drumului? Pe strada Creaţiei vreţi să ajungeţi, nu-i aşa? Urcaţi, vă rog, în maşină. Merg eu cu voi şi, dacă doriţi, în drum ne putem opri puţin să vizităm fabrica de îmbrăcăminte. Toţi meşterii de acolo îmi sunt cunoscuţi.

Dintr-o săritură, Doagă fu în automobil şi se instală la volan. Maşina lui avea o formă aerodinamică. Pe dinafară aducea cu un ou puţin turtit la unul din capete, stând pe patru roate, cu partea mai turtită în faţă şi cu cea ascuţită

în spate. În interiorul maşinii existau două deschizături ovale, în care erau instalate două banchete, prima pentru şofer, a doua pentru pasageri.

Deasupra banchetelor se afla capota rotundă ca o umbrelă. Iar în faţa fiecărei roţi atârnau un fel de tampoane, care semănau cu nişte cizme.

Printr-o simplă apăsare de buton, Doagă deschise toate cele patru portiere ale automobilului şi îi pofti pe drumeţii noştri să se aşeze. Fără să se lase prea mult rugat, Împestriţatu se instală în faţă, lângă volan, pe când Habarnam, Cubuleţ şi Bumbiţa se aşezară la spate.

Îndată ce urcară cu toţii, cele patru portiere se închiseră în urma lor. Doagă apăsă pe un fel de pedală, motorul scrâşni şi maşina porni cu atâta viteză, încât Împestriţatu, luat pe neaşteptate, fu cât pe-aci să zboare afară. Apucă să se prindă însă la vreme de mânerul din faţa lui şi se alese doar cu spaima. Maşina gonea cu o viteză atât de grozavă încât întrecea pe rând toate automobilele din cale, ba chiar sărea peste unele şi asta fiindcă avea un dispozitiv anume făcut pentru salturi.

Dispozitivul pentru salt avea o construcţie cât se poate de simplă.

Pe osii, în dreptul celor patru roţi, se găseau, cum v-am mai spus, nişte arcuri metalice în formă de cizme. În stare de repaus, cizmele acestea stăteau cu tocurile înainte, întocmai ca nişte tampoane, servind la amortizare, adică la micşorarea izbiturii în caz de ciocnire. De cum intra însă în funcţiune dispozitivul pentru salt, toate cele patru cizme începeau să se învârtă în jurul osiei odată cu roţile. La fiecare întorsătură, ele se propteau în pământ şi făceau maşina să zboare deasupra oricărei piedici ivite în cale. Nici semnalele roşii de la răscruci nu erau pentru ea un obstacol, fiindcă sălta deasupra lor plutind în voie peste capetele trecătorilor şi şuvoiul de automobile.

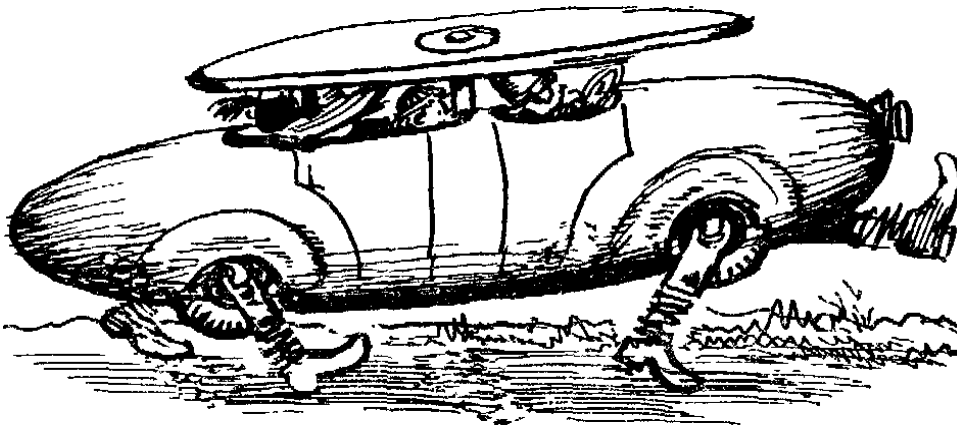

Ridicat în aer de saltul neobişnuit al maşinii, Împestriţatu vru să-şi arate mirarea, dar îşi aminti de regula lui şi se abţinu la vreme. Totuşi fiindcă apucase să deschidă gura se văzu nevoit să zică ceva.

— Spune-mi, te rog, Doagă – începu el – de ce porţi pantaloni scurţi? Din ceilalţi n-ai?

— Ba am – răspunse Doagă – dar în pantaloni scurţi ţi-e mai răcoare.

— Atunci de ce ţi-ai pus căciulă cu urechi? Doar n-oi fi vrând să spui că şi asta tot pentru ca să-ţi ţie răcoare!

— Se vede că n-ai habar de automobilism, spuse Doagă. Ce vezi tu pe capul meu nu-i căciulă, ci o cască de protecţie din metal, căptuşită pe dinăuntru cu vată. Dacă mi se-ntâmplă vreun accident şi mă lovesc la cap, nu păţesc nimic atâta vreme cât am cască, dar dacă n-aş avea-o... Ha! Ha! Ha!

Şi de-atâta râs, Doagă nici nu fu în stare să-şi termine vorba.

— Atunci poate, din întâmplare, mai ai o cască? întrebă Împestriţatu îngrijorat.

— Nu, încă una nu mai am, răspunse Doagă.

Plin de teamă, Împestriţatu întoarse capul şi se uită spre banca dinapoi. Acum îi părea rău că s-a aşezat lângă volan. Îşi spunea că, în caz de accident, cel mai periculos este să stai în faţă.

Între timp, automobilul ajunse aproape de râul care curgea prin oraş şi, în loc s-o apuce de-a lungul malului,

sări peste grilaj şi pleoscăi drept în apă. Tremurând de spaimă, Împestriţatu deschise portiera ca să sară afară, dar Doagă izbuti să-l apuce de guler.

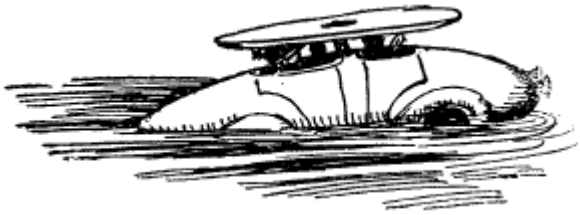

— Dă-mi drumui – începu să urle Împestriţatu, căznindu-se să scape din mâna lui Doagă – vrei să ne înecăm?

— Dar nu ne înecăm de loc, plutim, îl linişti Doagă. Automobilele de acest fel călătoresc tot atât de bine şi pe uscat ca şi pe apă. Acum plutim.

— Ei, făcu Împestriţatu revenindu-şi puţin în fire. Orice pluteşte se poate îneca.

— Asta cam aşa e, râse Doagă. Dar nu-ţi fie teamă. Sub băncile automobilului se găseşte pentru fiecare câte un colac de salvare.

Fără să mai aştepte, Împestriţatu ridică banca pe care şedea, scoase de acolo un colac de salvare şi şi-l prinse.

— Încă nu văd că ne înecăm, zise Habarnam.

— Nu-i nimic, când ai să vezi că te îneci are să fie prea târziu, răspunse Împestriţatu.

— Aflaţi că mai am o surpriză, spuse Doagă. Maşina mea poate nu numai să salte ca mai-nainte, ci să şi zboare.

Cum rosti aceste cuvinte, apăsă pe unul din butoanele de lângă volan. Deodată se auzi un vâjâit puternic. Habarnam şi Bumbiţa se uitară în sus şi văzură că acoperişul rotund pe care până atunci îl luaseră drept umbrelă s-a prefăcut într-o elice. Iar în timp ce elicea se învârtea cu o viteză ameţitoare, automobilul se ridică lin în aer şi, făcând un viraj brusc, prinse a zbura deasupra apei.

— Ai şi câte o paparaşută sub fiecare bancă? întrebă Împestriţatu bâlbâindu-se de frică.

— Nu, paraşute n-am pe nicăieri, pentru că nici nu-i

nevoie de ele, răspunse Doagă.

— De ce? rosti Împestriţatu îngrijorat.

— Foarte simplu – zise Doagă – paraşuta se poate încurca uşor în aripa elicei şi atunci se face bucăţele cu tine cu tot. Nu, îţi spun eu, în caz de accident e mai bine să te arunci fără niciun fel de paraşută.

— Dar fără paraşută te poţi izbi de pământ, observă Împestriţatu.

— De ce de pământ? întrebă Doagă. Doar noi zburăm deasupra apei şi în apă chiar dacă te loveşti tot nu te doare.

— Ei, aşa mai merge, se linişti Împestriţatu. Să cazi în apă nu-i chiar atât de îngrozitor.

— Bineînţeles, aprobă Habarnam. Dar nu uita să te speli dacă nimereşti acolo. Ţi-ar prinde tare bine.

Toţi râseră, fiindcă privindu-l pe Împestriţatu văzură că într-adevăr nu i-ar fi stricat de loc să se spele.

Automobilul plutea acum sus de tot, încât tot oraşul se vedea ca-n palmă. Era o privelişte minunată. Sclipind în lumina soarelui, acoperişurile caselor păreau o îngrămădire de solzişori sidefii în care se oglindeau toate culorile curcubeului.

— Dar ce, la voi acoperişurile se fac din solzi de peşte? întrebă Habarnam.

— Nu, spuse Doagă. Tot ce luaţi voi drept solzi sunt de fapt baterii solare, adică fotoelemente instalate pe case. Fotoelementele transformă întâi energia solară în energie electrică, apoi o trimit în nişte acumulatori speciali, care servesc fie pentru încălzire, fie pentru luminatul clădirilor, pun în mişcare orice lift, orice escalator, fac să funcţioneze motoarele ventilatoarelor ori alte feluri de maşinării. Prisosul de energie electrică este îndreptat spre fabrici şi uzine, ba chiar la centrala electrică, unde se preface în energie radiomagnetică, care poate fi transmisă fără fire încotro ai poftă.

— Dar pentru ce bateriile solare sunt instalate tocmai pe acoperiş? mai întrebă Habarnam.

— Un loc mai bun nici zău s-ar putea găsi, răspunse

Doagă. În primul rând, acoperişurile sunt întotdeauna pustii, pe acolo nu umblă nimeni aşa încât oricum nu pot fi folosite la altceva; în al doilea rând, sunt veşnic expuse la soare, aşa că peste ele cad cele mai multe raze.

După ce mai roti o dată automobilul deasupra apei, Doagă hotărî coboare. Maşina se lăsă în picaj brusc şi cu un pleoscăit se izbi de apă, ridicând în jur nenumăraţi stropi. Ca să arate capacitatea de manevrare a automobilului său, Doagă mai descrise cu el câteva rotogoale şi zigzaguri pe suprafaţa apei, apoi se grăbi să-l îndrepte spre mal. Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu nu ştiau dacă trebuie să se bucure sau se întristeze din pricina asta, pentru că nu puteau să-şi dea seamă în ce chip este mai periculos să călătorească cu automobilul lui Doagă: plutind pe apă, zburând prin văzduh sau mergând pe uscat.

21. Habarnam şi prietenii săi vizitează fabrica de îmbrăcăminte

Ajunşi iarăşi pe pământ, automobilul străbătu din nou străzile şi peste câteva minute se opri în faţa unei clădiri rotunde, cu nouă etaje, ale cărei ziduri erau vopsite frumos în culoarea pielii.

— După mine! strigă Doagă. Am ajuns!

Cu aceste cuvinte sări fulgerător din maşină şi, întocmai ca la asalt, se repezi spre uşă. Cât timp Cubuleţ, Habarnam şi Bumbiţa coborâră din automobil şi îi ajutară lui Împestriţatu să-şi scoată colacul de salvare, Doagă izbuti să facă de câteva ori, în mare goană, drumul până la uşă, dus şi-ntors.

— Ce v-aţi împotmolit acolo? ţipă el rotindu-şi mâinile ca o moară de vânt. După mine!

Cu chiu, cu vai, drumeţii noştri se depărtară de maşină şi păşiră spre uşă.

— Curaj! comandă Doagă. Dacă sunteţi cu mine, să nu vă fie teamă de nimic. Toţi meşterii de pe aici îmi sunt cunoscuţi.

Trecură cu toţii pragul uşii şi se pomeniră într-o sală mare, rotundă, toată numai din faianţă. De peste tot se auzea vâjâitul înăbuşit al maşinilor şi fâşâitul moale al ţesăturilor proaspăt terminate. Nici nu se dezmeticiră bine, că şi veni spre ei un pitic foarte îngrijit, îmbrăcat într-o salopetă albastră bine călcată, sclipitor de curată, care se încheia cu nasturi albi de la piept până peste pântec. Salopeta avea reverele desfăcute şi lăsa să se vadă o cravată albă. Piticul era rotofei şi solid, dar îngust în umeri, de aceea la mijloc parcă se lăţea, iar spre cap spre picioare se îngusta, aşa încât prin toată înfăţişarea lui îţi amintea de un peşte.

— Noroc bun, Caracudă! îi spuse Doagă piticului. Am venit în vizită cu prietenii mei. Arată-le cum ştiţi voi să faceţi îmbrăcăminte pentru noi.

În loc de răspuns, Caracudă luă o poză teatrală şi, scuturând din pumni, prinse a declama:

— Poftiţi, vă rog, după mine! Eu am să vă dezvălui, dragii mei, tainele acestor locuri.

Pe urmă ridică poruncitor o mână şi figura îi deveni cât se poate de gravă.

— Înainte, prieteni, lăsaţi la o parte teama şi-ndoiala, tună el.

La auzul unui asemenea urlet, Împestriţatu se cutremură şi se ascunse în spatele lui Cubuleţ.

— Ce, nu e-n toate minţile? întrebă el cu teamă.

Dar lui Caracudă nu-i lipsea niciun dram de minte. Totul venea de acolo că el nu era numai maistru la fabrica de îmbrăcăminte, ci şi actor de teatru. Meditând la vreunul din rolurile sale şi neizbutind întotdeauna să se smulgă din

gânduri atunci când îl întreba cineva ceva, răspundea de multe ori într-o manieră actoricească, ca şi cum s-ar fi aflat pe scenă.

Văzând ce înrâurire a putut avea asupra lui Împestriţatu talentul său de actor, Caracudă zâmbi cu vădită mulţumire de sine şi îi conduse pe drumeţii, noştri în mijlocul unei săli, unde se ridica un cilindru înalt, ascuţit la vârf, turnat în oţel brumat, cu reflexe albăstrii. În jurul cilindrului se răsucea o scară spiralată, care se termina sus, în vârf, cu un fel de platformă. Peste tot pe cilindru atârnau reţele electrice, cutii metalice cu manometre, termometre, voltmetre ori alte soiuri de aparate pentru măsurat.

De cum se opriră în faţa cilindrului, Caracudă lăsă la o parte tonul teatral şi începu să vorbească cu glasul lui obişnuit, presărându-şi cuvintele cu asemenea expresii fără rost ca: „dacă pot să mă exprim aşa”, „care va să zică” şi „iertaţi-mi expresia”.

— În faţa voastră, dragii mei, se află, dacă pot să mă exprim aşa, cazanul principal textil, construit după sistemul inginerului Cilindrel, începu Caracudă. Înăuntrul cazanului se pune, care va să zică, materia primă, care nu e altceva decât vrejuri fărâmiţate de păpădie. Aici, sub acţiunea unei temperaturi înalte, vrejurile se topesc, dacă pot să mă exprim aşa, şi se prefac, printr-o reacţie chimică, în tot felul de materii din care apare, iertaţi-mi expresia, masa gelatinoasă fluidă, care are proprietatea de a se închega imediat când vine în contact cu aerul. Această masă gelatinoasă alunecă în nişte ţevi şi apoi, iertaţi-mi expresia, se scurge cu ajutorul unor compresoare prin nişte găurele microscopice aflate la capetele ţevilor. Odată ieşită la aer prin găurelele microscopice, masa aceasta, care va să zică, se încheagă şi se preface în mii de fire subţiri. Ele ajung în războaiele de ţesut aşezate în jurul cazanului. Aşa cum observaţi şi dumneavoastră, războiul de ţesut preface firele într-o ţesătură care, iertaţi-mi expresia, iese apoi de acolo în valuri nesfârşite; după aceea ajung la maşina de ştanţat. Aici, după cum vedeţi,

materialul e întâi croit în bucăţi şi apoi lipit cu o anumită compoziţie, devenind, dacă pot să mă exprim aşa, cămăşi de gata. La celelalte maşini de ştanţat de aci din jur se croieşte, iertaţi-mi expresia, lenjerie de diferite măsuri.

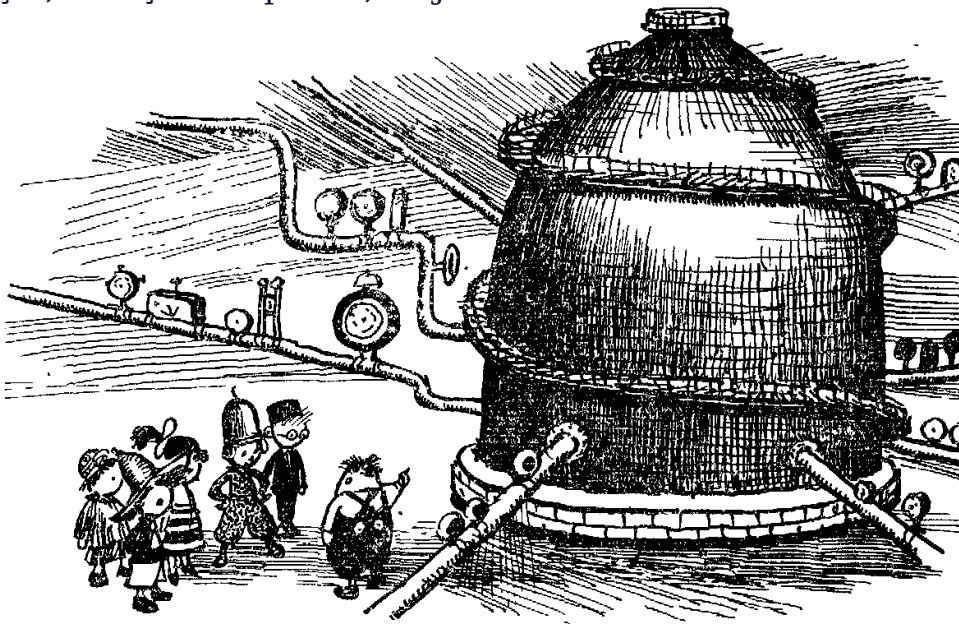

După ce priviră tot procesul de producţie de la apariţia firelor până la împachetarea cămăşilor în cutii, drumeţii noştri urcară la primul, etaj, unde se făceau haine, veste, paltoane şi jachete, după acelaşi sistem ca la parter. Singura deosebire era că aici, înainte de a intra în războaiele de ţesut, firele sufereau operaţia colorării, adică treceau prin nişte vase cu tot soiul de vopsele. Caracudă le atrase atenţia că deşi firele se fac din aceeaşi materie primă, se obţin totuşi mai multe soiuri de ţesături, felul acestora schimbându-se după metodele chimice de prelucrare a firelor şi după construcţia războaielor de ţesut, care pot fabrica fie ţesături, fie tricotaje, adică împletituri şi obiecte croşetate, precum şi obiecte din pâslă sau fetru, ori unele combinate, cum ar fi, de pildă, cele făcute din ţesături şi împletituri sau tricotaje şi fetru.

Etajul doi era ocupat cu fabricarea pantalonilor de diferite modele şi măsuri. Mai sus, la următoarele trei

etaje, se făceau bluze, fuste, rochii şi jersee pentru prichinduţe. Aici, ţesăturile odată ieşite din războaie treceau prin aşa-zişii cilindrii de imprimare, de unde ieşeau fie cu pătrăţele sau picăţele, fie cu flori, dunguliţe sau diferite alte desene.

La etajul şase se făceau ciorapi, jambiere de stofă, şosete, cravate, panglici, dantele, şireturi, cordoane şi alte mărunţişuri de acest fel, precum şi batiste; la şapte, podoabe pentru cap, iar la opt, încălţăminte.

Printre materialele de la acest etaj drumeţii noştri văzură pâslă, fetru, precum şi o ţesătură presată, foarte groasă, pe care piticii din Oraşul Soarelui o foloseau mai ales pentru ghete.

Singurul pitic pe care-l întâlniseră de la intrarea în fabrică fu Caracudă, fiindcă în toate cele opt etaje vizitate, întregul proces de producţie până la împachetarea obiectelor era făcut de maşini. Dar la ultimul – etaj, totul se dovedi a fi invers: maşini nu se vedeau de loc, în schimb se găseau acolo o mulţime de prichindei şi de prichinduţe. Un grup stătea în faţa şevaletelor şi picta, al doilea şedea la o masă şi descria, iar al treilea cosea câte ceva din tot soiul de materiale. De jur-împrejurul lor se aflau manechine, adică nişte păpuşi mari, înalte cât piticii, pe care se probau rochiile.

— Şi aici avem, iertaţi-mi expresia, secţia de artă manuală, spuse Caracudă ajungând cu însoţitorii lui la acest etaj.

Chiar în clipa aceea se apropie de ei o prichinduţă care purta un halat lucios de culoare cenuşie.

— Ce-nseamnă asta „iertaţi-mi expresia”, se supără ea. Ce rost are să te scuzi? Secţia de artă manuală este secţia de artă manuală şi nu văd pentru ce trebuie să-ţi ceri iertare când vorbeşti de ea.

— Păi, secţia de artă manuală vine de la cuvântul „sec”, zise Caracudă.

— Nici gând să vină de la „sec” – răspunse prichinduţa – vine de la cuvântul „artist”.

— Ei, atunci iartă-mă, Aculiţa, n-am ştiut, rosti Caracudă. Uite, ţi-am adus nişte vizitatori.

— Foarte bine că i-ai adus, spuse Aculiţa. Acum poţi să te dai la o parte, ca să nu mă stingereşti. Am să le explic totul singură… Mai întâi – începu ea – trebuie să vă spun ce bici ne mână pe noi. Ei bine, aflaţi că acest bici nu este altul decât moda. Desigur, aţi putut observa voi că nicio prichinduţă nu se mulţumeşte să se îmbrace mereu cu aceeaşi rochie, ci visează într-una altceva mai nou şi mai original. Rochiile se poartă când lungi, când scurte, când înguste, când largi, când cu cute, când fără cute. Uneori sunt la preţ imprimeurile în carouri, în zigzaguri, cu buline, pepite sau în dungi, alteori cele înflorate… Într-un cuvânt, toate desenele posibile şi imposibile! Până şi la culori există modă. Ba le vezi pe toate în verde, ba, cine ştie din ce pricină, se poartă cafeniu; nici nu apuci să-ţi pui de câteva ori taiorul, că gata, se demodează şi trebuie să alergi cu sufletul la gură să-ţi cumperi altul…

Ultimele cuvinte îl amuzară atât de mult pe inginerul

Doagă, încât, fără să vrea, scoase nişte hohote de râs care semănau cu un nechezat.

— V-aş ruga să nu mai nechezaţi când explic, spuse Aculiţa, aspru. Doar nu sunteţi cal şi nu vă aflaţi în grajd. Da, înţeleg, dacă v-aţi trezi acolo aţi putea necheza cât v-ar place.

Faptul că Aculiţa pomeni de grajd îl amuză şi pe Împestriţatu atât de tare că de-abia se mai putu stăpâni să nu pufnească în râs. Aculiţa îl privi cu severitate.

— Prin urmare, continuă ea, vă rog pe toţi să veniţi mai aproape. Aici, în faţa dumneavoastră, se află pictori care creează mereu desene pentru noile ţesături şi modele de îmbrăcăminte. Faceţi cunoştinţă, vă rog, cu unul din ei, pictoriţa Aţişoara. Ridică-te, te rog, Aţişoara, ca să poţi fi văzută.

Aţişoara, care se şi grăbi să se scoale de pe scaun, se arătă a fi o prichinduţă micuţă de tot, subţirică, îmbrăcată într-un halat alb, cu faţa palidă şi cu părul bălai ca inul. Modestă cum era, rămase aşa o vreme, cu ochii în pământ, din care pricină genele ei lungi păreau parcă şi mai lungi.

De sfială, nu mai ştia nici ea ce să facă; se mărginea doar să răsucească în mână, fără rost, pensula ei de pictat.

— Aţişoara este cea mai bună pictoriţă din fabrica noastră, spuse mai departe Aculiţa.

Acum creează un desen pentru un nou imprimeu care se numeşte: „Dimineaţa în pădurea de pini”. Priviţi aici: de jur-împrejur e pădurea, iar la mijlocul ei, ursoaica cu ursuleţii. E foarte nostim. Nu-i aşa? Trebuie să ştiţi că de curând Aţişoara a creat desenul aşa numit: „Buburuza”. Închipuiţi-vă un material verde, încărcat cu buburuze portocalii şi cu picăţele negre. O minunăţie! Rochiile cu buburuze s-au vândut pe la magazine ca pâinea caldă. Nimeni nu mai voia să îmbrace altceva. Dar n-au trecut nici câteva zile şi s-a găsit un deştept care a declarat că lui nu-i mai vine să iasă la plimbare în oraş, fiindcă i se pare că hainele tuturor trecătorilor sunt năpădite de buburuze care se târăsc. După aceea, nicio prichinduţă n-a mai vrut să-şi îmbrace rochia cu buburuze. „N-am poftă să se

târască buburuzele pe mine”, spunea fiecare din ele. Altă dată, Aţişoara a născocit un material şi mai interesant, căruia i-a zis „Cele patru anotimpuri”. Rochiile astea erau o adevărată minunăţie, o feerie, nu altceva. Pe ele erau îmbinate opt culori, pentru care a trebuit să se facă opt cilindri noi de imprimare.

Nicio prichinduţă din oraş nu mai rămăsese fără rochii din acestea.

Deodată, una dintre iubitoarele modei a zis: „Mie rochia asta nu-mi place, fiindcă toată lumea se uită la desenul de pe ea şi nu la mine”. Ce credeţi că s-a întâmplat? A doua zi, rochia a ieşit din modă, încât am fost nevoiţi să născocim în grabă alt imprimeu pentru rochii.

Doagă râse din nou, dar fiindcă îşi dădu seama la vreme şi puse mâna la gură, râsul lui se prefăcu într-un fel de grohăit.

— Eu v-aş mai ruga să nu grohăiţi, spuse Aculiţa cu ton de reproş. Dacă însă ţineţi neapărat să o faceţi, duceţi-vă până acasă, grohăiţi cât poftiţi, şi după aceea vă puteţi întoarce. Hm!... Aşadar, unde am rămas?

A, da, la modă! Prin urmare, după cum vedeţi, noi nu ne supunem deloc modei, dimpotrivă moda ni se supune nouă, fiindcă noi suntem aceia care creăm mereu alte modele de îmbrăcăminte. Şi deoarece noi creăm moda, ei nu-i mai rămâne nimic de făcut, aşa încât treburile ne merg de minune. Doar uneori se întâmplă să fim puşi pe jar cum se obişnuieşte să se spună.

Doagă, care nu mai izbutea nicicum să-şi stăpânească râsul, grohăi din nou. Auzindu-l, Împestriţatu grohăi şi el.

— Ei, poftim! rosti Aculiţa desfăcând mâinile uluită. Bine a zis cine-a zis că exemplul rău este molipsitor. A fost de ajuns să grohăie unul, ca să facă la fel şi alţii. Până la urmă o să începem să grohăim cu toţii şi o să ne ducem acasă. Of! Iar m-aţi întrerupt. Aşadar, unde am rămas?

— La asta: că o să începem să grohăim cu toţii şi o să ne ducem acasă, spuse Habarnam.

— Ba nu, zise Aculiţa. M-am oprit la altceva... spuneam că suntem puşi pe jar. Da, exact, Suntem puşi pe

jar. Văzând un costum sau o pălărie nouă, piticii din oraşul nostru dau buzna pe la magazine să şi-o cumpere. Dar fiindcă nu găsesc acolo modelul pe care îl caută, trebuie să fabricăm la repezeală un nou sortiment, şi asta nu-i tocmai uşor, fiindcă se cer alte modele pentru imprimeuri, altă croială, alte maşini de ştanţat, ba chiar alţi cilindri de imprimare. Lumea nu vrea să aştepte, şi noi suntem nevoiţi să dăm zor, ca să-i facem pe plac. Iaca, de aceea spuneam că suntem puşi pe jar. Cum putem lupta împotriva acestui lucru? Nimic mai simplu. Ne silim să ţinem legătura cu magazinele.

De câte ori piticii cer ceva nou, ele ne dau de veste. Ieri, de pildă, ni s-a vorbit despre unii pitici care vor să-şi cumpere pantaloni galbeni. Asta ne-a făcut să pricepem că în oraşul nostru a sosit cineva cu asemenea pantaloni. Spuneţi-mi, vă rog, sunteţi de mult la noi în oraş? îl întrebă ea pe Habarnam.

— De alaltăieri.

— Vedeţi? se bucură Aculiţa. Dumneavoastră aţi sosit alaltăieri, iar noi ieri am şi aflat despre călătorul în pantaloni galbeni. Dar asta încă nu-i totul. Am şi început să pregătim fabricarea unor astfel de pantaloni. Vă rog să veniţi mai aproape şi să faceţi cunoştinţă cu pictoriţa Năsturica. Ea lucrează acum la proiectul pantalonilor galbeni, deoarece pantaloni de acest fel nu s-au mai făcut la noi până acum.

Când Habarnam şi tovarăşii lui de drum se apropiară de Năsturica, o văzură desenând pe o bucată mare de hârtie nişte pantaloni galbeni în mărime naturală. În tot acest timp, Aţişoara măsura din ochi pantalonii lui Habarnam, ba din când în când le mai pipăia materialul pe furiş.

— E bine că s-a nimerit să veniţi pe la noi, îi zise Aculiţa lui Habarnam. Altfel puteam să facem cu totul alt model de pantaloni decât cel care se caută. Ni s-a mai întâmplat nouă şi altă dată. Tu, Năsturico, fii atentă şi corectează proiectul acolo unde trebuie. Pantalonii nu trebuie să fie nici prea înguşti, nici prea largi, nici prea lungi, nici prea scurţi. Adică: ceva mai jos de genunchi şi puţin mai sus de gleznă. Mai bun model nici nu se poate, e cel mai comod de purtat. Şi materialul are avantajele lui: aşa lucios şi mătăsos cum este nu se murdăreşte prea uşor. Ai observat? Culoarea nu e galbenă ca lămâia, aşa cum o pictaseşi tu, ci galben-canar. O asemenea nuanţă încântă mai mult ochiul. Şi pe urmă nu-i nevoie de nasturi jos. Piticilor nici nu le place să umble cu nasturi pe la glezne, fiindcă îi pot agăţa de ceva şi oricum îi rup până la urmă.

Întâlnirea cu Habarnam avu o înrâurire cât se poate de binefăcătoare asupra Aculiţei. Nici lui Doagă, care o scosese tot timpul din sărite cu râsul lui, nu-i mai arunca acuma priviri furioase. Poftindu-şi musafirii să şadă pe canapea, Aculiţa încinse cu ei o discuţie foarte prietenească. După ce află că drumeţii noştri au venit din Oraşul Florilor, începu s-o întrebe în amănunţime pe Bumbiţa cum se îmbracă prichindeii şi prichinduţele prin acele locuri şi care-i moda pe acolo. Încetul cu încetul se amestecară în vorbă şi ceilalţi pictori. Una dintre pictoriţe, pe nume Agrafa, îl întrebă pe Împestriţatu ce i-a plăcut lui

mai mult în Oraşul Soarelui.

— Siropul cu sifon, răspunse Împestriţatu. Dar ce mă încântă urmă el – este că îl poţi bea la orişice chioşc şi oricât ai poftă.

— A şi găsit de ce să se minuneze, se amestecă Doagă. La noi, cu toate e aşa. N-ai decât să te aşezi la masa oricărui restaurant şi ai să mănânci până ce te saturi, ori să intri în care magazin vrei şi ai să capeţi tot ce ceri, fără să dai nimic.

— Dar dacă-ţi doreşti cumva un automobil? întrebă Habarnam. Cred că aşa ceva nu mai capeţi!

— Ba de ce nu? Capeţi şi asta! zise Cubuleţ. Dar de când au apărut taxiurile cu butoane, nimeni nu-şi mai doreşte automobil. Spune-mi, te rog, de ce aş avea eu nevoie de maşină proprie dacă pot să mă urc în taxiul cu butoane şi să mă duc încotro am chef, fără să mă doară capul.

Fiindcă, te rog să mă crezi, automobilul propriu este o mare belea la casa cui îl are. Trebuie spălat, curăţat, uns, reparat, alimentat cu combustibil. Pentru el ai nevoie de garaj. Pe urmă, când călătoreşti cu maşina ta proprie trebuie s-o conduci, să ai grijă ca să nu dai peste ceva, să nu calci pe cineva, într-un cuvânt eşti în veşnică încordare. Dar când călătoreşti în taxiul cu butoane n-ai nicio grijă. Poţi să citeşti liniştit un ziar sau o carte, să te gândeşti la orice sau să nu te gândeşti la nimic.

Ba poţi chiar să dormi ori să compui versuri. Cândva, de mult, am avut şi eu o maşină, însă de când m-am descotorosit de ea mă simt într-adevăr un pitic liber.

— Totuşi, mulţi dintre piticii voştri au maşină proprie, zise Habarnam. Uite, de pildă, Doagă.

— Cu mine e altceva, spuse Doagă. Eu sunt vechi automobilist şi mersul în automobilele astea moderne care vă duc pe voi acolo unde trebuie şi în care nu ţi se poate întâmpla nimic nu sunt pe măsura mea.

Mie îmi place să mă aşez la volan şi să conduc singur. Îmi place să mă lupt în timpul mersului cu primejdiile. Sunt deprins cu aşa ceva din timpuri străvechi şi nu mă

pot dezbăra în niciun chip de obiceiurile mele. Îmi dau bine seama că astea sunt la mine nişte rămăşiţe ale trecutului, cum s-ar spune, dar uite, deocamdată nu sunt în stare să fac nimic împotriva lor.

Deodată, Împestriţatu, pe care de dimineaţă îl chinuise foamea, nu se mai putu stăpâni:

— Fraţilor – spuse el atunci – nu se găseşte cumva ceva de mâncare pe aici sau măcar sirop cu sifon? N-am luat în gură nimic pe ziua de astăzi.

— Ah, suntem nişte mormoloci! strigă Doagă. Ce tot stăm aicea să discutăm fără rost? Mai bine ne-am duce la masă! Vorba aceea: „Nici privighetoarea n-o saturi cu poveşti”.

Această zicătoare îi plăcu grozav de mult lui Împestriţatu, încât de atunci, ori de câte ori îi era foame spunea: „Nici privighetoarea n-o saturi cu poveşti”.

22. Aventurile miliţianului Fluieraş

Cititorii îşi amintesc, desigur, că după dărâmarea zidurilor la postul de miliţie, miliţianul Fluieraş a fugit mai întâi să-l prindă pe Habarnam, dar simţind apoi dureri mari la cap a încetat fuga şi a plecat acasă. Din ce pricină a hotărât el să se ducă acasă şi nu la post, unde îl aştepta miliţianul Păzilă, nu se ştie deocamdată nimic precis. Nu se ştie de asemenea de ce nu s-a dus mai curând la spital, să-l vadă un doctor.

Totul se explică, pesemne, prin aceea că, fiind lovit de vreo cărămidă în cap, el n-a putut să-şi mai dea seama ce trebuie să facă.

Fapt este că miliţianul Fluieraş şi-a îndreptat paşii lui spre casă.

Cum nu locuia prea departe, pe strada Macaroanelor, n-avea de ce să ia nici autobuz şi nici taxi. Ajungând pe strada Macaroanelor, se trezi în faţa casei sale. Poate că lucrurile ar fi ieşit până la urmă destul de bine, dacă nu s-ar fi petrecut ceva cu totul neaşteptat.

Casa în care locuia Fluieraş nu era una obişnuită, ci

turnantă; era una din acele case construite de arhitectul Clondirsucit. Toate cele patru ziduri ale ei aveau câte o poartă. Dacă zidurile ar fi stat nemişcate, s-ar fi putut spune că fiecare poartă este aşezată către unul din cele patru puncte cardinale: est, vest, nord şi sud. Dar fiindcă ele se mişcau neîncetat, ar fi fost imposibil să stabileşti la care anume punct cardinal este aşezată cutare sau cutare poartă.

Miliţianul Fluieraş se întorcea de obicei de la slujbă la aceeaşi oră. În acea parte din zi, intrarea spre apartamentul lui era întotdeauna pe strada Macaroanelor. Dar de data asta, Fluieraş veni mai devreme cu o oră, când pe strada Macaroanelor se găsea o altă poartă. Fără să-şi dea seama ce face, el trecu pragul acelei porţi, se urcă, ca de obicei, cu liftul până la etajul patru, şi intră într-un apartament străin. Acolo, stăpânii casei erau plecaţi, aşa încât nu avu cine să-i spună lui Fluieraş că a greşit. Ce e drept, miliţianul se arătă oarecum mirat că a găsit în apartament altă mobilă decât aceea pe care o lăsase, dar fiindcă îl durea atât de rău capul nu şi-l mai frământă mult, ci se dezbrăcă repede, se vârî în pat şi adormi ca mort. Fie din pricina loviturii cu cărămida în cap, fie din cine ştie ce altă pricină, Fluieraş căzu într-un somn adânc care ţinu toată ziua, toată noaptea, ba pe deasupra şi aproape toată dimineaţa următoare. Mai exact spus, el se culcă la ora zece dimineaţa şi se trezi a doua zi la ora unsprezece, dormind în felul acesta de două ori douăsprezece ore la rând, adică douăzeci şi patru de ore întregi, plus încă un ceas.

Dacă Fluieraş ar fi dormit în apartamentul lui, unde ar fi putut fi găsit îndată, nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit, dar cum s-a culcat într-o casă străină, unde nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să-l caute, s-a produs până la urmă o mare încurcătură.

După ce căzură zidurile la miliţie, miliţianul Păzilă, care auzi zgomotul, încetă observaţiile lui la ecranul de televiziune şi se repezi în camera vecină.

Văzând catastrofa întâmplată, fugi iute în stradă,

adună mai mulţi trecători şi se apucă să răscolească împreună cu ei dărâmăturile. Lucrară cu toţii fără să-şi precupeţească forţele, dar totul fu în zadar. Nici arestatul, nici miliţianul nu fură găsiţi sub dărâmături. Se descoperi doar cascheta lui Fluieraş.

Asta îl mai linişti pe miliţianul Păzilă, care îşi spuse, până la urmă, că pesemne Habarnam a izbutit să scape cumva şi că Fluieraş trebuie să fie pe urmele fugarului. Vremea trecea însă şi Fluieraş nu se mai întorcea. Păzilă urmări atent toate ecranele lui de televiziune, în nădejdea că totuşi Fluieraş ar putea fi zărit pe vreuna din străzi; dar, după cum ştie foarte bine şi cititorul, la ora aceea Fluieraş dormea dus într-un pat străin, aşa că n-ar fi avut cum să fie văzut pe niciunul din ecrane.

Curând se iviră la postul de miliţie alţi doi miliţieni de serviciu: Cozoroc şi Săbiuţă. Miliţianul Păzilă le predă garda şi, după ce le istorisi cele întâmplate, porni să-l caute pe Fluieraş. Presupunând că s-ar fi putut ca Fluieraş să se ducă acasă, dădu mai întâi un telefon acolo, dar fiindcă nu i se răspunse, îşi spuse că e cazul s-o pornească spre strada Macaroanelor. Cum era şi de aşteptat, la Fluieraş nu găsi pe nimeni, şi atunci Păzilă se întoarse la el acasă şi se apucă să telefoneze pe la toate spitalele. De peste tot i se răspunse că miliţianul Fluieraş nu figurează pe listele bolnavilor. Până la urmă ajunse să dea telefoane la celelalte posturi de miliţie ale oraşului, ca să le ceară ajutor în căutarea lui Fluieraş. Toate secţiile de miliţie răspunseră cu căldură la chemare şi curând un escadron

întreg de miliţieni porni prin oraş să-l caute pe cel dispărut. Miliţianul Păzilă se repezea la fiecare jumătate de oră acasă la Fluieraş, ca să vadă dacă nu cumva s-a întors între timp. Ba tot restul zilei şi toată noaptea sună la fiecare spital în parte, făcându-i pe bieţii medici să se plictisească de ei ca de mere acre.

În ciuda tuturor căutărilor, Fluieraş nu fu găsit pe nicăieri, încât a doua zi de dimineaţă apăru în ziar un anunţ despre misterioasa lui dispariţie. Dacă Fluieraş ar fi citit în ziua aceea vreun ziar s-ar fi mirat el însuşi nespus de mult că în jurul numelui său s-a stârnit atâta vâlvă. Dar vedeţi că el nu citise în ziua aceea ziarele, aşa că n-avea de unde să ştie ce scrie în ele. De cum se trezi din somn se uită la ceas şi văzu că minutarele arată ora unsprezece. Aducându-şi aminte că s-a culcat la zece, el crezu că a dormit numai o oră şi nicidecum douăzeci şi cinci. De aceea nici nu băgă de seamă că a trecut o zi şi a venit alta.

Capul îl mai durea încă, ba pe deasupra îl chinuia şi o foame cumplită, ceea ce n-ar trebui să vă mire dacă v-aţi gândi că a dormit o zi şi o noapte fără să îmbuce nimic. Îndreptându-se spre bucătăria care semăna întocmai cu aceea din apartamentul lui, Fluieraş se duse drept la micul dulap din perete şi prinse a apăsa pe butoanele de pe margine sub care scria: „supă”, „păsat”, „griş cu lapte”, „compot”, „pâine”, „plăcinte”, „tăieţei”, „ceai”, „cafea” şi alte bunătăţi. După ce deschise o altă uşiţă, în spatele căreia nu se afla decât o deschizătură dreptunghiulară, Fluieraş se aşează pe un scaun şi aşteptă. Peste două minute, prin golul din josul deschizăturii se ridică o cabină micuţă a liftului-bucătărie, vopsită în alb, care, prin toată înfăţişarea ei, îţi aducea aminte de un răcitor. Fluieraş deschise uşa cabinei şi se apucă să scoată de acolo farfuriile cu supă, păsat, budincă de ouă, griş cu lapte, plăcinte, pâine tăiată felii, cana de cafea, zaharniţa şi toate câte ceruse: aşezându-le, una câte una, pe masă, în faţa lui, prinse a îmbuca cu mare poftă.

Asemenea lifturi-bucătărie erau numeroase în Oraşul Soarelui. Prin ele erau aduse în apartamente micul dejun, prânzul şi cina de la restaurantele aflate la parterul clădirilor. Trebuie să vă spun însă că piticii din Oraşul Soarelui se hotărau rareori să ia masa la ei acasă, fiindcă preferau să mănânce la restaurant, unde era mult mai vesel. Acolo erau serviţi de simpli prichindei şi prichinduţe, cărora le puteai împărtăşi gândurile tale, le puteai adresa o vorbă de duh ori o glumă. Pe când acasă, masa ţi-o servea liftul, cu care, după câte ştiţi, nu se prea poate glumi. Totuşi, la nevoie, piticii mai mâncau şi pe acasă, lipsindu-se în acest caz de toate plăcerile şi comodităţile de la restaurant.

După ce îmbucă pe săturate, miliţianul Fluieraş se culcă din nou în pat, cu gândul să mai doarmă oleacă. Asta fiindcă el socotea că a dormit doar o oră, ceea ce însemna, desigur, foarte puţin. Oricum, Fluieraş adormi îndată şi, pesemne, şi-ar fi urmat somnul până a doua zi dimineaţă, dacă la miezul nopţii n-ar fi fost deşteptat de stăpânii casei, care se întoarseră.

După câte s-a putut lămuri mai târziu, apartamentul în care nimerise Fluieraş era locuit de Glumilă şi Strâmbicel. Lui Glumilă îi mergea vestea că îi plac grozav de mult glumele. Gluma lui preferată era să spună aproape după fiecare vorbă: „Pe cuvânt de cinste! Să nu-mi ziceţi mie Glumilă dacă nu-i aşa!” Cât despre Strâmbicel, lui nu-i prea mergea vestea că i-ar plăcea ceva în mod deosebit. Amândoi erau şoferi la fabrica de bomboane: împărţeau zilnic bomboanele pe la magazine şi erau buni prieteni. În ziua când miliţianul Fluieraş intrase, din greşeală, în apartamentul lor, Glumilă şi Strâmbicel nu înnoptaseră la ei acasă, fiindcă după ce-şi terminară treaba se duseră cu maşina la un amic al lor, pe nume Chercheluş, care îi poftise la un chef în cinstea mutării lui într-o nouă locuinţă. Cheful dură toată noaptea. A doua zi de dimineaţă, cei doi se duseră direct la fabrica de bomboane, iar după-amiază plecară din nou cu maşina la un alt prieten, numit Damigeană, care tocmai îşi schimbase şi el locuinţa şi făcea chef. De altfel şi aici cheful se proiectase pentru toată noaptea, dar fiindcă la prietenii noştri ar fi fost a doua noapte de nesomn, Damigeană le făcu o favoare îngăduindu-le să plece mai devreme, adică pe la orele unsprezece.

La urma urmelor, unsprezece seara este o oră destul de târzie, ba pe deasupra prietenii noştri nu ajunseră îndată acasă, ci mai făcură un ocol pe la postul de miliţie, unde miliţianul de serviciu îi făcu lui Strâmbicel o morală care ţinu nici mai mult nici mai puţin decât douăzeci de minute, pentru că încălcase regulile de circulaţie. Într-un cuvânt, când cei doi se iviră în apartamentul lor era noapte adâncă. Totuşi, şi unul, şi celălalt arătau mulţumiţi că se

văd în sfârşit acasă.

— Iată-ne şi la noi, pe cuvânt de cinste, să nu-mi zici mie Glumilă dacă nu-i aşa, spuse Glumilă. Acum să cinăm şi să ne băgăm în pat.

— Ce-i adevărat e adevărat, încuviinţă Strâmbicel căscând. Oricât de bine ai mânca în vizită, nu strică să mai îmbuci ceva şi acasă.

Se duseră deci amândoi la bucătărie şi se apucară să apese butoanele de pe uşiţa liftului bucătărie. Peste câteva minute se şi aflau instalaţi la masă şi cinau. Fălcile li se mişcau alene, de-ai fi zis că mănâncă siliţi de cineva, pleoapele li se închideau singure şi totuşi pălăvrăgeau întruna, deşi limbile li se împleticeau. În cele din urmă, Glumilă se sătură, se ridică de la masă şi, fără să mai rostească o vorbă, se duse să se culce.

De cum intră în cameră, stinse lumina şi se vârî în pat. După el veni Strâmbicel. Văzând că Glumilă a stins lumina, Strâmbicel dibui prin întuneric până la patul lui, apoi se dezbrăcă şi vru să se culce, dar întinzând mâna simţi că la el în pat doarme cineva. Crezu atunci că Glumilă a nimerit din greşeală acolo şi se porni pe râs.

— Ce glumă o mai fi şi asta! Ce cauţi tu la mine-n pat? zise Strâmbicel.

— Vorbeşti prăpăstii, să nu-mi zici mie Glumilă dacă nu-i aşa! răspunse Glumilă din patul celălalt.

— Cum prăpăstii? se miră Strâmbicel. Dar unde eşti?

— Aici, la mine-n pat! Să nu-mi zici mie Glumilă dacă nu-i aşa. Dar unde aş putea să fiu?

Auzind că Glumilă se află în altă parte, Strâmbicel întinse din nou mâna în întuneric şi atinse pieptul lui Fluieraş, care dormea atât de adânc, încât nu făcu nici cea mai mică mişcare.

— Ştii, Glumilă – spuse Strâmbicel – la mine în pat doarme cineva.

— Cine ar putea să doarmă? se miră Glumilă. Înainte de a răspunde, Strâmbicel mai atinse gâtul, faţa, nasul, fruntea şi părul lui Fluieraş.

— Ce comedie! zise el apoi, dând nedumerit din

mâini. Cred că e un cap cu o chică.

— Asta-i bună! spuse Glumilă.

Trebuie să vă spun că Glumilă şi Strâmbicel nu s-au prea speriat că au găsit la ei în casă un pitic străin. Ba pot chiar să vă asigur că nu s-au speriat de loc. Asta pentru că în Oraşul Soarelui nu se mai întâmplaseră din vremuri îndepărtate furturi sau pungăşii. Toţi piticii se înţelegeau între ei şi nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se strecoare într-o casă străină cu vreun gând rău.

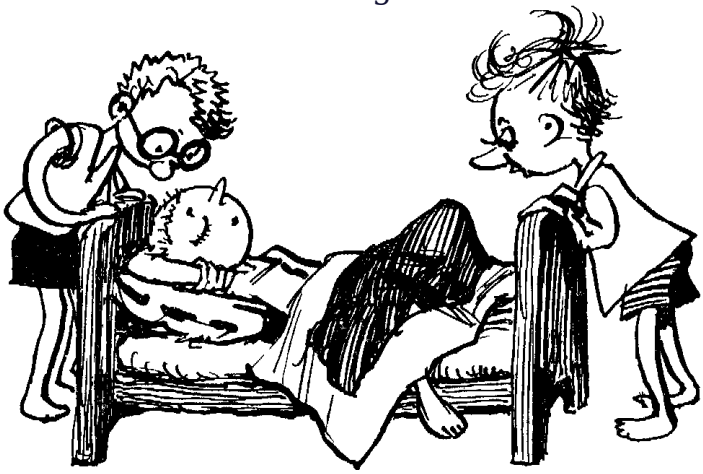

— Să nu-mi zici mie Glumilă dacă nu e la mijloc vreo neînţelegere, spuse Glumilă râzând întruna.

— Ştii ce trebuie să fie? îşi dădu cu părerea Strâmbicel. Ne-o fi căutat vreun amic în lipsa noastră, ne-o fi aşteptat, ne-o fi aşteptat, până când i s-o fi făcut urât şi pe urmă, de plictiseală, o fi adormit.

— Exact! Aşa o fi! aprobă Glumilă. Ia aprinde lumina!

După ce odaia fu luminată, cei doi se apropiară de patul în care Fluieraş continua să doarmă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi începură să-l cerceteze cu privirea.

— Cine o fi ăsta? Tu îl ştii? întrebă Strâmbicel.

— Îl văd pentru prima oară în viaţa mea, pe cuvânt de cinste! răspunse Glumilă.

— Tffuu! făcu Strâmbicel cu ciudă. Şi eu tot pentru prima oară!

Dar ceea ce mi se pare grozav de interesant este că doarme ca la el acasă!

— Pe cuvântul meu de cinste, Strâmbicel, dacă nu e uimitor, zise Glumilă. Te pomeneşti că din greşeală am nimerit în alt apartament. Trebuie să spălăm puţina până nu se scoală.

În primul moment, Strâmbicel fu gata să-i dea ascultare, dar pe urmă se uită în jurul lui şi rămase pe loc.

— Nu – spuse el – cred totuşi că suntem la noi acasă. Trebuie să-l trezim şi să-l întrebăm cum a nimerit în patul meu.

Glumilă se apucă să-l zgâlţâie pe Fluieraş până când îl trezi.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă el uitându-se nedumerit la Glumilă şi Strâmbicel, care stăteau în faţa lui, fără pantaloni.

— Noi? se zăpăci Glumilă. Auzi, Strâmbicel, adică cum vine asta? Să nu-mi zici mie Glumilă dacă mai înţeleg ceva. El ne întreabă pe noi cum am ajuns aici! Nu, dragul meu. Noi trebuie să te întrebăm pe matale cum ai ajuns aici?

— Eu – rosti Fluieraş, ridicând uimit umerii – ca de obicei.

— Ca de obicei? se revoltă Glumilă. Dar unde socoteşti că te afli?

— La mine acasă, răspunse Fluieraş. În altă parte unde m-aş putea afla?

— Asta-i bună! Pe cuvânt de cinste! L-ai auzit, Strâmbicel, zice că află la el acasă. Atunci noi unde ne aflăm oare?

— Chiar aşa, zise şi Strâmbicel. Noi doi unde ne aflăm, după părerea matale?

— Tot la mine acasă, bineînţeles, răspunse Fluieraş.

— Ia te uită! făcu Strâmbicel. Eşti sigur?

Fluieraş îşi roti ochii în jur şi de mirare se ridică din pat.

— Spuneţi-mi – rosti el în cele din urmă – cum am ajuns eu aici?

— Pe cuvânt de cinste dacă te înţeleg, zise Glumilă. Dar de o jumătate de oră te întrebăm acelaşi lucru: cum ai

ajuns aici?

Încredinţându-se că toată încurcătura s-a întâmplat din vina lui, Fluieraş se fâstâci de tot.

— Iertaţi-mă, dragii mei, îngână el. Vă rog să mă iertaţi. Acuma văd că am nimerit din greşeală într-un alt apartament. Tfuu! Mi se părea mie că mobila voastră e puţin altfel decât a mea. Chiar şi zugrăveala de pe pereţi e alta. La mine e dat cu galben, şi aici cu un fel de albastru.

Vorbind astfel, Fluieraş sări din pat şi se îndreptă spre uşă.

— Stai puţin, îl opri Strâmbicel. Îmbracă-te întâi.

— Ah, da! Scuzaţi! se bâlbâi Fluieraş zăpăcit şi, întorcându-se, prinse a se îmbrăca.

Era foarte grăbit şi din pricina asta toate îi ieşeau de-a-ndoaselea. Cravata şi-o puse pe dos, ciorapii anapoda şi fiindcă piciorul drept nu-i intra nicicum în cracul pantalonului sări multă vreme prin cameră în cel stâng, până când alunecă peste ghiveciul cu margarete, făcându-l ţăndări. La urmă de tot îmbrăcă din zăpăceală haina lui Strâmbicel şi plecă cu ea.

În noaptea aceea, cei doi şoferi se culcară neobişnuit de târziu şi de-abia a doua zi dimineaţă văzu Strâmbicel că-i lipseşte haina. E drept că în locul hainii pierdute rămăsese aceea a lui Fluieraş, dar nenorocirea era că, împreună cu haina, lui Strâmbicel îi dispăruse carnetul de şofer, pe care îl păstra în buzunar. Din păcate, nici Glumilă, nici Strâmbicel nu-l întrebară pe Fluieraş cum îl cheamă şi

unde locuieşte, aşa încât acuma nu mai ştiau cum ar putea să-l găsească.

Glumilă zise că lucrurile or să se repare, pentru că, văzând în buzunar un carnet străin şi dându-şi seama că a îmbrăcat altă haină, piticul cel distrat, adică Fluieraş, are să aducă înapoi permisul şi odată cu el şi haina luată. Auzind acestea, Strâmbicel se mai linişti puţin.

Numai că lucrurile ieşiră cu totul altfel decât presupuse Glumilă, deoarece aventurile lui Fluieraş nu se încheiară aici. Poate că ele s-ar fi încheiat totuşi, dacă nu şi-ar fi vârât coada Bălţatu, Zvăpăiatu şi Pistrui.

De când aceste trei fiinţe simandicoase au fost prefăcute în pitici, au pornit care încotro să colinde străzile fără nicio ţintă, până când s-a întâmplat să se întâlnească câteşitrei dintr-odată. Neaşteptata întâlnire fu primită de foştii măgari cu o bucurie zgomotoasă: Bălţatu nu-şi putu ţine râsul văzându-l pe Zvăpăiatu şi Pistrui, iar Zvăpăiatu şi Pistrui râseră în hohote când îl zăriră pe Bălţatu. Toţi trei se recunoscură îndată unul pe altul. În ciuda prefacerii lor, fiecare dintre ei păstra ceva din înfăţişarea dinainte şi asta îi amuza grozav. După ce se sătură de râs, Bălţatu prinse a vorbi primul.

— Uite ce e, prieteni, începu el. Eu zic că trebuie să însemnăm întâlnirea noastră cu o treabă năstruşnică, pentru ca să nu o uităm aşa de de uşor.

Toţi trei începură să chibzuiască şi îşi frământară creierii până la miezul nopţii. Nu puteau niciunul dintre ei să găsească ceva potrivit, dar în cele din urmă lui Pistrui îi veni o idee.

— După mine, cel mai năstruşnic ar fi să întindem o frânghie de-a latul trotuarului, aşa ca toţi trecătorii să se împiedice şi să cadă.

— Eşti un geniu! îl lăudară Bălţatu şi Zvăpăiatu într-un glas.

După ce făcură rost de undeva de-o frânghie, noii pitici o întinseră de-a latul trotuarului în cel mai întunecat loc şi pe urmă fugiră repede, ferindu-se ca nu cumva să capete câte una după ceafă pentru isprava lor.

Asta s-a petrecut pe strada Macaroanelor, nu departe de casa în care locuiau Glumilă şi Strâmbicel, chiar în seara când cei doi şoferi l-au găsit adormit în apartamentul lor pe miliţianul Fluieraş.

Şi acuma ascultaţi ce s-a întâmplat mai departe.

Cum ieşi de la Glumilă şi Strâmbicel, miliţianul Fluieraş păşi pe trotuar privind nedumerit într-o parte şi-ntr-alta şi neînţelegând unde se află. După un timp îşi dădu seama că se găseşte pe strada Macaroanelor, dar în partea opusă locuinţei lui. Fu cât pe aci să se întoarcă, însă îşi spuse că n-ar strica să se mai plimbe puţin, ca să ia aer curat. Acest gând se dovedi îndată a-i fi fatal. Nici nu apucă să facă vreo zece paşi, că se împiedică cu piciorul de frânghia pusă de-a latul trotuarului şi căzu.

Lovindu-se puternic cu fruntea de trotuar, Fluieraş rămase nemişcat.

Nimeni n-ar putea spune cât ar fi zăcut el acolo fără cunoştinţă dacă n-ar fi trecut pe strada Macaroanelor, în automobilul ei, prichinduţa Maculina. Văzând întins pe trotuar un pitic fără suflare şi dându-şi seama că acesta are urgentă nevoie de medic, Maculina opri maşina şi îl trase pe Fluieraş înăuntru, ceea ce pentru o prichinduţă micuţă ca ea era tare greu. Apoi îndreptă automobilul spre spital.

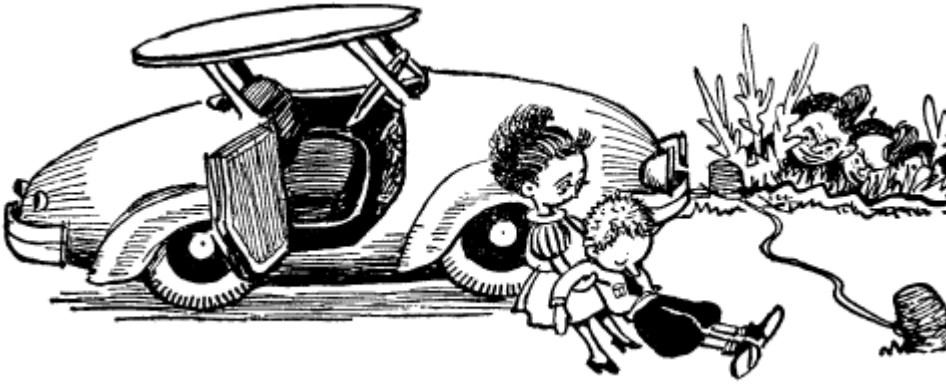

La spital, Fluieraş fu dezbrăcat şi culcat în pat. Doctorul Compresă se şi grăbi să-i prescrie o reţetă şi luă măsuri să i se pună gheaţă pe frunte; pe urmă ţinu să-i

strângă mâna Masculinii, mulţumindu-i că a adus bolnavul. Vru apoi să-l înscrie pe Fluieraş în condica spitalului, dar miliţianul nu-şi revenise încă, aşa încât ar fi fost imposibil să-şi spună numele. Nici Maculina nu ştia cum îl cheamă. De aceea, doctorul Compresă dădu dispoziţii surorii să caute în buzunarele de la haina bolnavului, ca să vadă dacă nu cumva se găseşte pe acolo un act prin care să i se stabilească numele.

Sora se apucă să scotocească prin buzunare şi găsi o scrisoare pe numele lui Strâmbicel şi carnetul de şofer tot pe acelaşi nume.

— Lucrurile sunt clare, spuse doctorul Compresă. Îl cheamă Strâmbicel. Doar nimeni n-o să se apuce să poarte în buzunar acte ori scrisori străine.

Şi îl înscrise pe Fluieraş în condica spitalului pe numele de Strâmbicel.

A doua zi când miliţianul Păzilă telefonă din nou la spital ca să întrebe dacă nu cumva este internat acolo miliţianul Fluieraş, i se răspunse că niciun fel de miliţian nu se găseşte în spital şi că în ultima zi a fost adus doar şoferul Strâmbicel, care şi-a pierdut cunoştinţa în stradă. Aşa se explică de ce nimănui nu-i trecea prin minte că Fluieraş zace în spital, şi miliţia continua să-l caute oriunde în altă parte, numai acolo unde se afla nu.

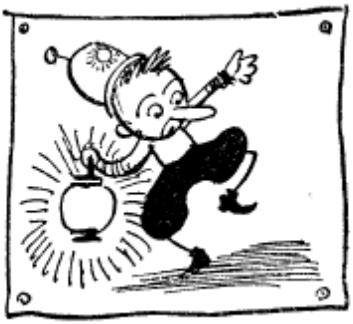

Ziarele scriau în fiecare zi că miliţianul Fluieraş n-a putut fi găsit.

Când, în dimineaţa următoare, Fluieraş se trezi în spital, îşi zise mirat că iarăşi a nimerit într-o casă străină.

În prima clipă fu cât pe aci să se scoale, ca să se lămurească cum a ajuns acolo, dar simţind o slăbiciune îşi lăsă capul pe pernă. Tocmai atunci intră sora.

— Bună dimineaţa, Strâmbicel! îi spuse ea pe un ton prietenos. Ei, cum te mai simţi?

— Dar unde mă aflu? întrebă Fluieraş plin de nelinişte, fără să bage de seamă că sora i-a zis Strâmbicel.

Atunci sora se apucă să-i explice că a căzut întâmplător pe stradă şi s-a lovit la frunte, din care pricină a suferit o comoţie cerebrală, că acuma se află în spital, dar că poate să n-aibă nicio grijă fiindcă în curând se va face sănătos.

Din toată explicaţia, Fluieraş nu înţelese aproape nimic, deoarece din pricina loviturii mintea lui se cam tulburase, dar glasul mângâietor al sorii îl linişti. Încetând să se mai frământe, Fluieraş îşi luă cu poftă micul dejun şi înghiţi, fără mofturi, o lingură întreagă de doctorie amară.

Doctorul Compresă rămase foarte mulţumit de asta şi vorbi cu sora să-i mai dea bolnavului din acea doctorie, la fiecare ceas câte o lingură, să-i pună pe frunte comprese reci, iar în caz de migrenă să-i pună imediat gheaţă pe frunte.

Însuşi el, doctorul, venea de câteva ori pe zi să vadă bolnavul şi să-i povestească istorioare comice. Asta deoarece socotea că nimic nu poate vindeca o boală ca buna dispoziţie, care, după cum bine ştiţi, se capătă numai prin râs şi zâmbet. Pentru a-şi înveseli bolnavii, doctorul Compresă dăduse dispoziţie să se atârne prin spital

tablouri comice, desene caraghioase ori caricaturi şi luase măsuri ca atât medicii de gardă, cât şi surorile, să le citească în timpul liber diverse întâmplări nostime sau poveşti hazlii, ba chiar să le spună glume, anecdote, cimilituri, cuvinte rostite de-a-ndoaselea, păcăleli, caraghioslâcuri şi tot felul de fleacuri care să le stârnească râsul.

23. Habarnam este din nou chinuit de conştiinţă

Inginerul Doagă, noua cunoştinţă a drumeţilor noştri, era un prichindel cu totul neobişnuit. Ceea ce îl deosebea mai ales de ceilalţi era repeziciunea cu care făcea totul. Mâinile, picioarele şi limba i se mişcau peste măsură de iute. De obicei nu mergea, ci alerga, şi aproape niciodată nu stătea locului. Dacă n-avea unde alerga, n-avea cu cine vorbi, îşi smucea tot trupul când într-o parte, când într-alta sau ţopăia nerăbdător pe loc. Dacă avea de mers cu automobilul, pornea brusc maşina şi se oprea pe neaşteptate. În capul lui, gândurile treceau cu viteza luminii care, după cum bine ştiţi, este de trei sute de mii de kilometri pe secundă. Lua orice hotărâre înainte de a chibzui în vreun fel, iar dacă, cine ştie din ce pricină, nu-i mai plăcea hotărârea luată, o schimba îndată, fără să o

ducă la capăt.

Toţi cei cu care se întâlnea ajungeau să fie stăpâniţi de firea lui neastâmpărată şi făceau tot ce îi trecea lui prin cap, uitând de propriile lor planuri.

Îndată după masă, Cubuleţ, care era mai liniştit din fire, crezu că e timpul să-şi conducă oaspeţii pe strada Creaţiei, ca să vadă casele lui Pepenaş, dar Doagă îi spuse, fără înconjur, că pentru aşa ceva se poate găsi oricând vreme şi se şi grăbi să îndrepte maşina spre fabrica de mobile.

De cum ajunseră acolo, călătorii noştri se arătară grozav de miraţi că mesele, scaunele, dulapurile, divanele şi paturile se făceau în Oraşul Soarelui nu din lemn, ci din tot soiul de materiale plastice. Procesul fabricării era cât se poate de simplu. Masa plastică pregătită din vreme curgea înăuntrul maşinii de presat şi lua fie forma unei mese, fie aceea a unui scaun sau pat. Pentru fabricarea dulapurilor, bufeturilor ori divanurilor nu ajungea o singură maşină de presat, era nevoie de mai multe. Prima făcea de pildă chiar dulapul, a doua uşile şi rafturile, treia sertarele şi aşa mai departe.

Materialelor plastice li se dădeau tot felul de culori şi de nuanţe.

Era mai întâi aşa-zisul material plastic-lemnos. Mobila făcută din el n-o puteai deosebi cu nimic de cea din lemn obişnuit. Era de asemenea materialul plastic-metalic, care înlocuia metalul cum nu se poate mai bine.

Din acelaşi material plastic nu se făcea numai mobilă, ci şi mânere de uşă, rame de tablouri, oglinzi ori candelabre. În sfârşit exista un material plastic elastic, care se întrebuinţa la saltele ori somiere, ba chiar la perniţe pentru spetezele divanurilor şi pentru fotolii.

Pe lângă mobila simplă se mai fabrica şi un fel de mobilă combinată, cum ar fi divanul-pat, care putea să servească şi ca pat, şi ca divan, pe urmă masa-răcitor, scaunul-aspirator, patul-bibliotecă, fotoliul-bicicletă şi altele. Mai mult ca orice le plăcu însă drumeţilor noştri aşa-zisa mobilă pneumatică. Adică dulapuri, mese, fotolii

făcute din cauciuc şi umflate cu aer. Mai comodă pentru mutat ca mobila asta nici că se putea găsi; n-aveai decât s-o dezumfli pentru ca întregul mobilier al unei camere să intre bine într-un geamantănaş. Dar cele mai luxoase erau, desigur, fotoliile, paturile şi divanele pneumatice, fiindcă, umplute cu aer, căpătau o formă reliefată, bombată, aerodinamică, care parcă te îmbia să te odihneşti.

După ce vizitară fabrica de mobile, drumeţii noştri se duseră întâi la cinematograf şi pe urmă la teatru.

A doua zi, Doagă şi Cubuleţ veniră mai devreme să-i ia cu maşina ca să-i ducă la fabrica de televizoare şi aparate de radio. Nu încape îndoială că cel mai interesant lucru pe care-l văzură acolo fu fabricarea marilor televizoare de perete cu ecran lat. Trebuie să vă spun că aparate de acest fel se găseau la toate cinematografele din Oraşul Soarelui, încât filmele se transmiteau direct de la studioul de televiziune. Asta era cât se poate de convenabil, fiindcă nu mai trebuia să se depene, în fiecare seară, la fiecare cinematograf, sute de benzi şi să lucreze sute de operatori, ba nici nu era măcar nevoie să se facă atâtea benzi. Ajungea una la staţia centrală de televiziune, ca filmul să se poată vedea în toate sălile de cinema.

Tot astfel de televizoare, dar ceva mai mici, aveau piticii din Oraşul Soarelui şi prin apartamentele lor, însă, nu le prea plăcea să vizioneze filme acasă. Fiindcă erau atât de comunicativi cum îi ştiţi, preferau să vadă un film mai mulţi împreună. În felul acesta, filmul li se părea parcă mai bun şi mai interesant.

Pe lângă televizoarele de perete se mai făceau şi televizoare de masă.

Mai ales aparatele de radio erau grozav de felurite, începând de la cele mari, de cameră, şi de la radionoptieră şi terminând cu cele mici de tot, microţipătoarele de buzunar şi microşoptitoarele de mărimea unor nasturi mici.

După aceea, Doagă îi duse pe drumeţii noştri la fabrica de obiecte casnice, unde se fabricau diferite aspiratoare, maşini de spălat, automate de măturat şi şters praful în casă, oale ermetice şi cratiţi pneumatice.

Din tot ce văzură aici, călătorilor noştri le plăcu automaşina electrică de călcat, care avea darul să calce rufele singură, fără niciun fel de ajutor. Pentru asta era înzestrată cu doi ochi electrici care semănau cu nişte televizoare micuţe, prin care vedea, parcă, ce are de călcat.

Ceva mai jos, sub ochi, avea un nas de tinichea. Dacă în timpul călcatului rufele se încălzeau prea rău, maşina

simţea prin nasul ei mirosul de ars şi se închidea automat, scoţând un sunet.

Apoi drumeţii noştri vizitară fabrica de cărţi, unde se tipăreau poveşti, istorioare, aventuri, rebusuri, glume ori ghicitori şi unde cărţile apăreau în tot felul: ba mici, ba mari, ba groase, ba subţiri, ba în chip de jucărie sau de armonică, ba sub formă de mosor sau de sul, ba numai din poze sau din desene animate şi vorbitoare.

Zeci de maşini tipografice lucrau în fabrică. Era de ajuns să introduci într-o astfel de maşină manuscrisul trimis de scriitor cu desenele pictorilor, ca să înceapă să curgă prin cealaltă parte a maşinii cărţile cu poze gata făcute. Tipărirea în maşinile astea se făcea electric şi consta în aceea că cerneala tipografică se răspândea înăuntru printr-un pulverizator special şi se lipea pe hârtia electrizată, sub formă de litere şi de poze. Aşa se explică repeziciunea cu care se făceau cărţile.

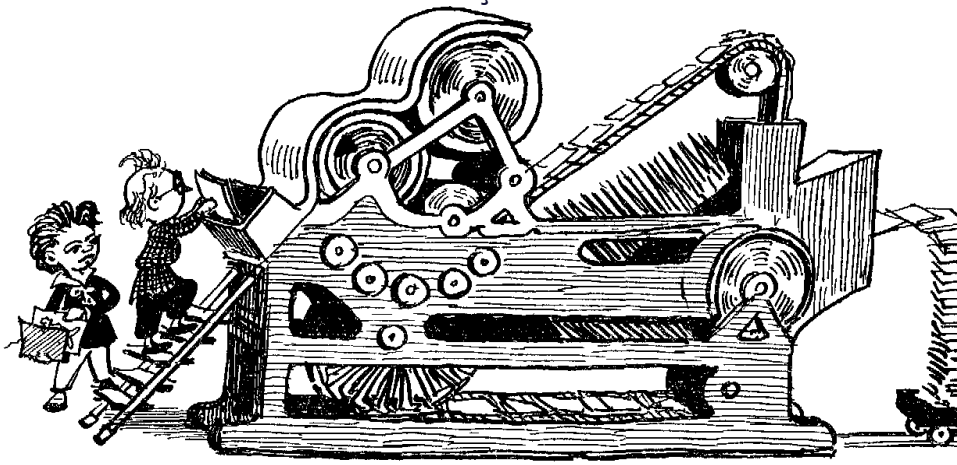

Până la urmă, Habarnam şi tovarăşii lui de drum trecură şi pe fabrica de instrumente muzicale, şi pe la combinatul de marionete, unde se făceau păpuşi pentru teatrele de păpuşi, şi pe la uzina de automobile şi prin alte câteva locuri. Ziua nu făceau altceva decât excursii

interesante cu Doagă şi cu Cubuleţ prin tot soiul de fabrici şi uzine, iar seara se duceau împreună la teatru, la cinema, la concert şi la felurite întreceri sportive. Uneori, drumeţii noştri îl luau cu ei şi pe Caracudă, piticul cel rotofei pe care l-au cunoscut la fabrica de îmbrăcăminte. După cum v-am mai spus, Caracudă era şi actor, aşa încât ştia bine la ce teatre se dau spectacolele cele mai interesante şi putea oricând să le spună celorlalţi care anume piesă merită să fie văzută.

Pe scurt, călătorilor noştri le era în Oraşul Soarelui cât se poate de vesel. Singura umbră care întuneca buna dispoziţie a lui Habarnam erau amintirile despre Fluieraş. În ziua când ziarele anunţaseră dispariţia miliţianului, Habarnam se temuse ca nu cumva cel pierdut să fie găsit prea repede. Dar fiindcă a doua zi aceleaşi ziare scriau, după cum bine ştiţi, că în ciuda tuturor cercetărilor nimeni n-a putut da de urmele lui Fluieraş, prietenul nostru se bucură şi se mai linişti puţin. Totuşi, chiar în aceeaşi seară, conştiinţa lui se deşteptă ca şi în alte dăţi şi începu să îl certe.

„Ce vrei să fac? se apăra Habarnam. Sunt eu vinovat că a dispărut?”

„Nu eşti vinovat, încuviinţa conştiinţa. Dar vezi că te bucuri de asta. Crezi că e frumos ca cineva să se bucure de nenorocirea altuia?”

„Şi ce-ţi pasă ţie? se revolta Habarnam. De ce îţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala?”

„Cum ce-mi pasă? se miră conştiinţa. Ştii doar că eu vreau să fii bun şi am să te cert mereu dacă n-ai să te porţi cum trebuie”.

Lui Habarnam i se făcu ruşine şi îşi făgădui că altă dată n-are să se mai bucure. Totuşi, în dimineaţa următoare se nelinişti iar şi apucă ziarul în mână, tremurând ca nu cumva să citească acolo că miliţianul Fluieraş a fost în sfârşit găsit şi că toată lumea a aflat din gura miliţianului despre el, Habarnam, care a îndrăznit să dărâme zidurile miliţiei cu ajutorul baghetei magice. Când citi că Fluieraş nu a fost găsit încă, Habarnam răsuflă

uşurat şi nu-i lipsi mult să sară în sus de bucurie; seara însă se căi că s-a bucurat de aşa ceva, pentru ca a doua zi dimineaţa să se bucure iarăşi. Dar pe măsură ce se scurgeau zilele, el îşi asculta tot mai puţin conştiinţa, încât până la urmă liniştea lui rămase netulburată.

De altfel, noii prieteni nu le lăsau de loc drumeţilor noştri răgaz să se ia cu gândurile. Ba Doagă şi Cubuleţ fură cât pe-aci să se certe din pricina lor. Cubuleţ ar fi dorit mult să le mai vorbească despre arhitectură şi să le arate casele lui Pepenaş, dar Doagă nu-l lăsa să rostească niciun cuvânt şi se ţinea de călătorii noştri ca scaiul. Lui Cubuleţ îi părea acum tare rău că le-a dat prilejul lui Habarnam, Bumbiţei şi lui Împestriţatu să se împrietenească cu Doagă.

— Dacă ştiam că păţesc aşa, nu-ţi mai făceam cunoştinţă cu ei, îi spuse el inginerului.

Odată i-a trecut prin minte să se ducă la cei trei oaspeţi mai devreme ca de obicei, ca să i-o ia înainte lui Doagă. Într-adevăr, a doua zi dimineaţa se sculă aproape cu noaptea-n cap şi o porni spre hotel. Dar care nu-i fu mirarea când văzu că drumeţii noştri au şi plecat.

— Iarăşi Doagă ăsta mi-a făcut figura! se înfurie Cubuleţ. Numai să pice el în mâinile mele. Nu garantez cum are să scape…

Încruntat şi supărat, Cubuleţ ieşi în stradă şi se întâlni nas în nas cu Doagă, care tocmai coborâse din automobilul lui săltăreţ.

— Încotro ai pornit-o? îl întrebă Cubuleţ uluit.

— Cum încotro? Spre Habarnam şi Bumbiţa, se minună Doagă.

— Numai că te duci degeaba – zise Cubuleţ – i-a şi luat cineva.

— Cum i-a luat? Cine i-a luat? strigă Doagă sărind în sus de mirare.

— Eu de unde să ştiu? răspunse Cubuleţ desfăcând larg mâinile.

— A! rosti deodată Doagă, bătându-se cu mâna peste frunte. Ştiu acum. Caracudă i-a luat. Să nu mă mişc din

locul ăsta dacă nu i-a tras el pe undeva!

Într-adevăr aşa era. Caracudă le făgăduise de mult călătorilor noştri să-i ducă prin Parcul Soarelui, încredinţându-i că o asemenea plimbare este cu mult mai interesantă decât colindatul prin fabrici şi uzine. Dar Doagă nici nu voia să audă de parc şi născocea tot felul de piedici ca să zădărnicească plimbarea asta. Până la urmă, Caracudă recurse la un şiretlic şi ducându-se să-i ia pe cei trei mai devreme ca în alte dimineţi, se duse cu ei în Parcul Soarelui.

Parcul se găsea în partea de răsărit a oraşului şi ocupa o întindere destul de mare. Era format din câteva despărţituri sau orăşele, cum li se mai spunea: aşa era orăşelul sportiv, unde aveau loc diverse jocuri şi reprezentaţii sportive; orăşelul apei, prin care se vedeau bazine de înot, trambuline şi debarcadere; orăşelul teatral, în care se găseau mai multe teatre şi cinematografe, ba chiar şi un circ; orăşelul şahului, unde se puteau juca table ori şah, şi în sfârşit orăşelul veseliei, prin care întâlneai la orice pas tot felul de locuri distractive.

Fiecare din orăşele era construit în alt fel. Dar cel mai interesant arăta orăşelul şahului. Întreaga sa suprafaţă era împărţită în bucăţele pătrate, care îi dădeau înfăţişarea unei table de şah. Casele, chioşcurile şi pavilioanele din el aveau forma unor piese de şah. Unele apăreau ca nişte turnuri, altele înfăţişau regine, elefanţi, cai şi aşa mai departe. Gardul era făcut din pioni, iar în faţa fiecărei intrări se aflau câte doi cai albi sau negri.

Printre flori, care erau aşezate pe straturi aşa ca şi piesele de şah, se găseau măsuţe la care şedeau cei care doreau să joace şah sau table.

Oricând puteai întâlni acolo o mulţime de şahişti şi şahiste. Şahiştii purtau costume în carouri, iar şahistele rochii imprimate cu figuri de şah în diverse culori. Adesea îi vedeai ţinând lecţii de şah, povestind întâmplări interesante din viaţa şahiştilor celebri sau participând la turnee şahiste la care se adunau mulţi pitici. Mai făceau câte o partidă cu amatorii, adică cu prichindeii şi

prichinduţele cărora le plăcea şahul.

Interesante erau partidele în care jucau în acelaşi timp cu mai mulţi adversari. Unii specialişti reuşeau să joace zece până la cincisprezece partide deodată, iar cel mai bun şahist, campionul Oraşului Soarelui, numit Figură, juca dintr-odată la douăzeci de mese, ba unde mai pui că nici nu se uita la niciuna. I se spunea doar ce mişcare a făcut adversarul, el îşi nota în carneţel şi zicea îndată care trebuie să fie mişcarea de răspuns. La asemenea reprize veneau de asemenea să urmărească jocul numeroşi pitici.

Dar orăşelul şahului avea încă ceva mai grozav ca orice: automatele şahiste, care nu erau altceva decât nişte maşini cu înfăţişarea unor pitici obişnuiţi, având nas, gură, ba chiar şi cap. Înăuntru automatului se găsea o instalaţie electronică de calculat, cu memorie, care ţinea legătura prin cablu electric cu pătrăţelele de pe tabla de şah. Jucând cu un prichindel adevărat, automatul găsea, mulţumită instalaţiei lui electronice, cea mai potrivită mişcare de răspuns care să ducă la câştigarea jocului şi mişca, pe rând, fiecare piesă. Asta n-ar avea de ce să vă mire, fiindcă jocul de şah îşi are regulile lui şi întotdeauna poţi calcula dinainte cum trebuie să mişti piesele ca să nu pierzi partida.

Automatele şahiste erau construite de cei mai buni şahişti, aşa încât nu puteau juca cu succes la ele decât campionii, ba nici ei totdeauna. De multe ori se întâmpla

să piardă jocul la automat însuşi constructorul lui. Lucru lesne de înţeles, deoarece şahistul poate să obosească, să se îmbolnăvească, să fie distrat şi să mişte prost piesa, pe când automatul nu oboseşte, ci lucrează mereu repede şi fără greş, dacă, bineînţeles, nu se strică.

Într-un pavilion din orăşelul şahului se găsea un automat şahist mare de tot, care putea să joace în acelaşi timp la treizeci şi două de table.

Automatul era instalat în mijlocul unei mese rotunde pe care se aflau treizeci şi două de table de şah, cu jucătorii respectivi.

După ce mişca piesa pe o tablă, aparatul se răsucea şi făcea mişcarea pe o altă tablă, pe urmă iar se răsucea şi aşa o ţinea întruna, făcând mişcare după mişcare. Asta se întâmpla atât de repede, că unii dintre jucători nici nu apucau să dea răspuns la mişcare. În acest caz, automatul se oprea şi aştepta până ce mişcarea era făcută.

În plimbarea lor prin orăşelul şahului, drumeţii noştri urmăriră multă vreme jocul celui mai mare automat şahist. Până la urmă, Bumbiţei i se urî să privească, dar Habarnam de-abia atunci prinse gust. Văzând că unul din jucători a pierdut partida şi se ridică de pe scaun, Habarnam se aşeză în locul lui şi spuse că vrea să joace. Bumbiţa protestă susţinând sus şi tare că ea nu poate să sufere jocul de şah. Împestriţatu zise şi el acelaşi lucru, dar Habarnam se încăpăţână şi nu vru în ruptul capului să plece de acolo. Atunci Caracudă spuse că ar fi mai bine ca

el, Bumbiţa şi Împestriţatu să se plimbe puţin prin orăşelul vesel, iar Habarnam să rămână la şah, pentru ca după aceea să-i caute.

Cu aceste vorbe, lucrurile se împăcară.

24. Cum s-a îmbolnăvit Habarnam de febra şahului

Bumbiţa şi Împestriţatu plecară cu Caracudă în orăşelul vesel, iar Habarnam se apucă să joace şah cu automatul cel mare. Nici nu apucă să facă zece mişcări, că fu făcut şah mat. Hotărî atunci să mai joace o partidă şi o pierdu şi pe asta, după ce mută doar de cinci-şase ori. Următorul mat îl primi după trei mutări. Ai fi zis că automatul dibuie parcă fiecare mişcare greşită a lui Habarnam şi găseşte imediat mijlocul să-l învingă în timpul cel mai scurt cu putinţă.

Unul dintre jucători, care şedea alături de el, la masă, îi spuse că a început prea devreme să joace cu o maşină atât de complicată şi că ar face mai bine să-şi încerce la început forţele cu una mai mică, simplă.

Aflând că în orăşelul şahului mai sunt şi alte automate, Habarnam se ridică de pe scaun şi se duse în căutarea unei maşini pe puterile lui. Dar de-abia făcu câţiva paşi, că se întâlni cu o prichinduţă într-o rochie albă, frumoasă, presărată cu piese de şah în diferite culori şi cu o pălărie în formă de coroană, amintind dintre toate piesele şahului de regină.

— Bună dimineaţa, îi spuse ea lui Habarnam zâmbindu-i prietenos.

— Bună dimineaţa, răspunse el. Parcă te cunosc de undeva.

— Să-ţi fie ruşine, Habarnam, îl certă ea. M-ai şi uitat? Adu-ţi aminte de ziua când ai venit cu prietenii tăi la fabrica de îmbrăcăminte.

— A! făcu Habarnam. Adevărat! Acuma îmi amintesc. Eşti Aţişoara.

— Exact, încuviinţă Aţişoara. Dar hai să stăm puţin colo pe bancă. E aşa de frumos aici.

Se aşezară amândoi pe băncuţă.

— Să ştii că noi, în schimb, nu v-am uitat, mereu vă pomenim, vorbi iar Aţişoara. Pentru noi, ziua aceea a fost tare veselă. Ţii minte cum i-a spus atunci Aculiţa lui Doagă: „Nu sunteţi cal şi nu vă aflaţi în grajd. Nechezaţi acasă până vă săturaţi”. Ha! Ha! Ha! Acum, de câte ori râde cineva dintre noi îi zicem: „Nu necheza că nu eşti cal şi nu te găseşti în grajd. Du-te acasă, nechează cât pofteşti şi pe urmă vino înapoi”.

Habarnam şi Aţişoara râseră cu poftă.

— Spune-mi, te rog, îţi place în oraşul nostru? întrebă

apoi Aţişoara.

— Foarte mult, răspunse Habarnam. Voi aveţi de toate, şi maşini de tot felul, şi cinematografe, şi teatre, şi restaurante, şi magazine. Nimic nu vă lipseşte!

— Dar ce, la voi nu e ca la noi? întrebă iar Aţişoara.

— Da, de unde! rosti Habarnam făcând un gest de plictiseală. La noi, dacă vrei un măr te sui în pom şi ţi-l rupi singur, vrei fragi – trebuie să ţi-i cultivi mai întâi, vrei alune – te duci în pădure după ele, într-un cuvânt, întâi lucrezi şi pe urmă mănânci. Pe când la voi te duci direct la restaurant şi-ţi comanzi ce-ţi pofteşte inima.

— Ei, nu-i chiar aşa, protestă Aţişoara. Nici la noi nu merge să leneveşti. Nimeni nu-şi comandă şi nu-şi cumpără ce pofteşte până când nu lucrează mai întâi pe câmp, în grădini sau în fabrici.

— Da, dar noi n-avem maşini ca voi ca să ne ajute la lucru. Nici magazine nu avem. Voi trăiţi cu toţii împreună, pe când la noi fiecare îşi duce traiul în căsuţa lui. Din cauza asta ies doar încurcături. În clădirea noastră, de pildă, locuiesc doi mecanici şi niciun croitor. În altă casă locuiesc numai croitori şi niciun mecanic. Dacă ai nevoie, să zicem, de pantaloni trebuie să te duci la croitor, dar el nu-ţi dă, bineînţeles, degeaba, fiindcă în cazul când s-ar apuca să dea tuturor degeaba…

— Ar rămâne el fără pantaloni, râse Aţişoara.

— Mai rău, rosti Habarnam făcând iarăşi gestul de plictiseală. Ar muri chiar de foame, pentru că n-ar putea să coasă haine şi în acelaşi timp să-şi agonisească singur hrana.

— Asta cam aşa e, încuviinţă Aţişoara.

— Îi dai, va să zică, croitorului pentru pantaloni, să spunem, o pară, continuă Habarnam. Dar dacă el n-are ce face cu ea, ci îi trebuie, de exemplu, o masă, eşti nevoit să te duci la tâmplar, să-i dai para ca să-ţi facă o masă, pe care să o schimbi pe urmă cu nişte pantaloni. E posibil însă ca şi tâmplarul să-ţi spună că n-are nevoie de pară, ci mai curând de un topor. Atunci nu-ţi rămâne decât să alergi la fierar ca să capeţi toporul. Ba se poate întâmpla să afli,

când ajungi cu toporul la tâmplar, că el nu mai are nevoie nici de topor, fiindcă şi-a procurat unul din altă parte. Şi uite aşa te alegi, până la urmă, cu toporul în locul pantalonilor!

— Dar asta este într-adevăr o nenorocire! zise Aţişoara amuzată.

— Nu dintre cele mai mari – răspunse Habarnam – fiindcă oricum, fără pantaloni tot nu rămâi. Până la urmă se găseşte un prieten care să te scoată din încurcătură şi să-ţi dăruiască vreo pereche dintr-ai lui sau cel puţin să ţi-o împrumute pentru un timp. Mai rău e când, din pricina asta, unii dintre pitici se aleg cu nişte boli îngrozitoare, cum ar fi invidia sau zgârcenia. Piticul care s-a molipsit de zgârcenie cară la el acasă tot ce-i cade sub mână, fie că îi trebuie, fie că nu-i trebuie. Avem şi noi în clădire un asemenea pitic: îi zice Gogoaşă. Să vezi ce de catrafuse a strâns la el în cameră. Îşi închipuie că o să le schimbe pe alte lucruri folositoare pentru el. A strâns şi unele lucruri de preţ, de care alţii poate ar avea chiar nevoie, dar Gogoaşă le lasă să zacă degeaba până când se prăfuiesc şi se strică. Are haine şi veste câtă frunză şi iarbă, vreo douăzeci de costume întregi, iar pantaloni vreo cincizeci de perechi. Toate se tăvălesc grămadă pe podea, încât nici el nu mai ştie bine ce are şi ce nu are acolo. Câte un pitic profită de asta. Dacă îi trebuie urgent pantaloni ori haină, îşi alege din grămadă care îi place. Gogoaşă nici nu observă. Dar dacă observă totuşi cumva, atunci să te ţii… face un tărăboi că îţi vine să fugi din casă!

Aţişoara râse un timp cu poftă, pe urmă însă se opri din râs şi deveni serioasă.

— La urma urmelor e ruşinos să faci haz pe socoteala unor bolnavi, zise ea. Bine că la noi nu poate căpăta nimeni o boală aşa urâtă. De ce ne-am apuca să adunăm grămezi de costume, dacă putem oricând să luăm de la magazin orice costum dorim? Ba unde mai pui că moda se schimbă într-una şi dacă o haină se demodează, tot n-o mai porţi. De altfel – îşi aminti Aţişoara – unde sunt prietenii dumitale, Bumbiţa şi celălalt... stai numai, cum îl cheamă? Întunecatu parcă.

— Nu întunecatu, Împestriţatu, o corectă Habarnam. S-au dus amândoi cu Caracudă în orăşelul vesel, şi eu am rămas aici să joc şah cu automatul.

— Ei, şi ai jucat? întrebă Aţişoara.

— Am jucat trei partide, dar n-am câştigat niciuna, răspunse Habarnam.

După ce află de la Habarnam cu care automat s-a apucat el să joace, Aţişoara îi spuse prietenului nostru că automatul acela este construit de campionul Figură, încât nici măcar un şahist experimentat nu poate să-l învingă uşor. Mare lucru se socoteşte şi când termini o partidă cu el la egalitate, iar dacă izbuteşti să câştigi, ţi se dă dreptul să joci cu campionul Figură, pentru disputarea întâietăţii.

Pentru asemenea jucători neexperimentaţi ca Habarnam existau în orăşelul şahului nişte automate mai puţin complicate. Instalaţia electronică a acestor maşini

era mult mai simplă, încât nu era chiar atât de greu să câştigi jocul cu ele. Unde mai pui că unele dintre automate erau în aşa fel construite, încât să-i amuze cât mai mult pe jucători. Aşa, de pildă, era unul care avea o mutră nostimă. Ba pe deasupra mai putea să fâsâie din nas şi să-şi mângâie ceafa, ceea ce părea grozav de caraghios. La altul, faţa era făcută din material plastic elastic şi de câte ori izbutea să facă o mişcare bună la şah, pe chipul lui apărea un zâmbet triumfător. Cum începea să câştige partida, gura i se lărgea până la urechi, dar dacă lucrurile se schimbau cumva în defavoarea lui, făcea nişte grimase atât de îngrozitoare, încât era imposibil să-l priveşti fără să te prăpădeşti de râs. Mai era, pe urmă, alt automat, al cărui păr se ridica în cap măciucă şi care avea în fiecare nară câte un bec aprins, din care pricină nasul i se făcea roşu ca la beţivi.

Puteai să mai întâlneşti pe acolo şi câte un automat care imită diferite gesturi ale şahiştilor. Unul din ele, de fiecare dată când trebuia să mişte o piesă, încreţea un timp fruntea, se ciupea de nas, apoi ridica piesa de pe tablă şi o ţinea mult în mână, de parcă s-ar fi gândit în vremea asta unde să o aşeze; pe urmă o punea într-un anume loc, dar se răzgândea îndată şi o muta într-altă parte. După aceea îşi lua din nou aerul că se gândeşte. Asemenea apucături izbuteau să-i scoată din sărite pe şahiştii mai nerăbdători, încât jocul nu mai putea să-i plictisească. Unul dintre automate, înainte de a mişca piesa, făcea întâi: „Hm!” apoi ofta, tuşea, îşi sucea capul în toate părţile, desfăcea larg amândouă braţele şi înălţa din umeri. Altul rostea în timpul jocului tot felul de vorbe, cum ar fi: „Aha, va să zică mata aşa ai mişcat. Ei bine, nici eu n-am să mă las mai prejos”, sau: „Stai că-ţi arăt eu ţie cum se joacă şah”, sau: „Păzea că te distrug!” Vocea era împrumutată automatului de un magnetofon, adică de un aparat sonor cu înregistrări pe bandă, pe care erau imprimate cele câteva fraze. La fiecare mutare a unei piese, magnetofonul se deschidea automat şi făcea să sune una din frazele înscrise pe bandă.

Fiecare automat îşi avea numele lui. Aşa, de pildă, automatul cel mare, cu treizeci şi două de locuri, se numea „Titanul”. Celui care spunea „Păzea că te distrug” i se dăduse numele „Distrugătorul”, iar celui care se mângâia pe ceafă i se zicea, n-aş putea să vă spun din ce pricină, „Drăcilă”. Aţişoara îi făcu cunoştinţă lui Habarnam cu toate automatele şi el jucă cu fiecare câte o partidă, dar nu câştigă decât o dată, când jucă cu Drăcilă

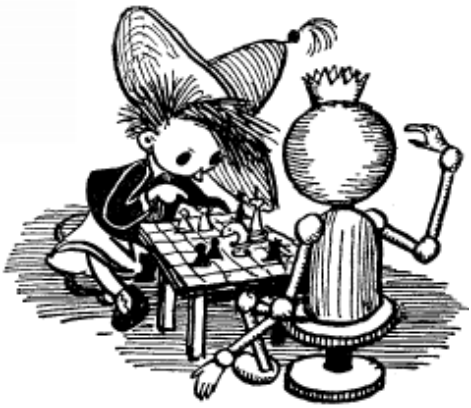

— Ei, vezi că ai făcut progrese? îl încurajă Aţişoara. Ar trebui să vii mai des pe aici, la antrenament.

În timp ce Habarnam juca şah, Bumbiţa şi Împestriţatu se amuzau în orăşelul vesel. Distracţiile începeau din locul unde începea şi orăşelul, cu alte cuvinte chiar de la poartă. Intrarea nu era formată nici dintr-o poartă mare, nici dintr-o portiţă mică şi nici dintr-o uşă, ci dintr-un tub larg, metalic, ca un fel de tunel.

Tunelul se învârtea într-una şi oricine încerca să treacă prin el în chip obişnuit cădea neapărat, fiindcă picioarele îi alunecau într-o parte. Pentru ca cineva să nu se rostogolească trebuia să nu calce drept, ci oblic, mutându-şi sprinten picioarele când într-o parte, când într-alta. Unii dintre piticii mai încercaţi în de-alde astea treceau prin tunel fără să se clatine măcar. Dar aceştia erau puţini. Cei mai mulţi nu puteau să intre în orăşel fără să se tăvălească mai întâi prin tot tunelul. De obicei, la intrare era adunată o grămadă de pitici care făceau haz pe socoteala curajoşilor ce străbăteau tubul. Amestecându-se

cu gloata adunată, Bumbiţa, Caracudă şi Împestriţatu râdeau alături de ceilalţi. Cel mai mult se amuza Împestriţatu. El era sigur că nu-i de loc greu să treci prin tub şi că toţi cad din pricina stângăciei lor. După ce se sătură de râs, Împestriţatu îşi spuse că e timpul să-şi arate iscusinţa şi păşi, fără frică, în tunel. Nici nu apucă să facă trei paşi, că şi alunecă, rostogolindu-se prin tunel ca o bucată de lemn. Bomboanele din buzunar i se risipiră care încotro. Degeaba încercă să se ridice ca să le adune pe toate, că se prăvălea mereu înapoi şi se tot rostogolea, până când fu aruncat afară de partea cealaltă. Toată această reprezentaţie stârni în gloată o furtună de râs.

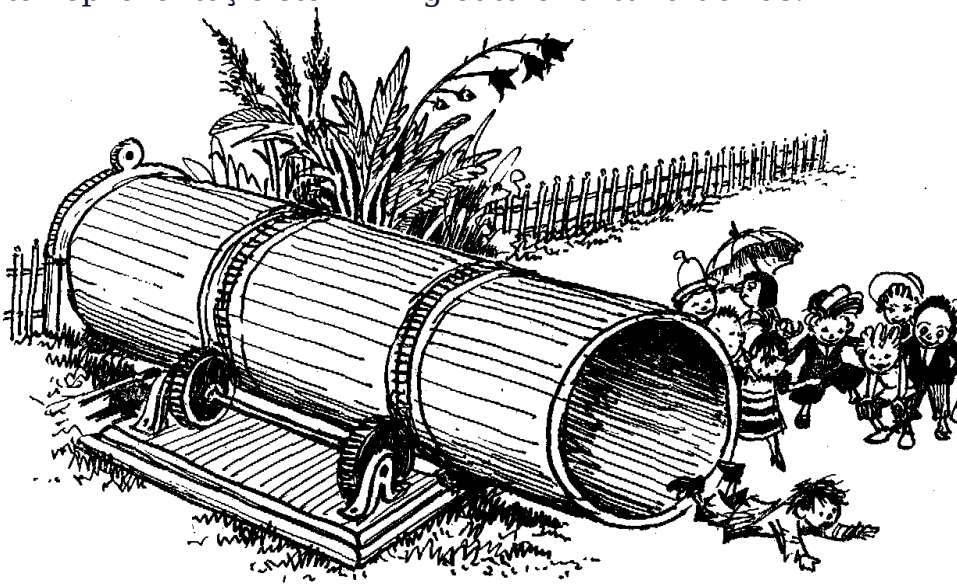

— Vezi, nici n-am intrat încă în orăşelul vesel şi am şi început să ne înveselim, îi spuse Caracudă Bumbiţei. Să observi însă că aici comicul se naşte foarte simplu. Oamenii se amuză unii pe alţii. Întâi râzi tu de alţii, iar mai târziu, când treci prin tunel, râd ceilalţi de tine.

Vorbind astfel, Caracudă intră în tub. În ciuda trupului lui ca un butuc, el păşi destul de sprinten tot drumul şi nu alunecă decât cu doi paşi înainte de ieşire, ceea ce stârni totuşi râsul spectatorilor. Pe urmă veni rândul Bumbiţei. Toţi erau siguri că are să cadă şi ea şi se pregătiră să râdă în lege, dar ea înaintă atât de uşurel,

încât nu se poticni niciodată.

De cum se văzură în orăşelul vesel, drumeţii noştri păşiră pe o alee şi curând se treziră într-o piaţetă unde se găsea un cerc mare de lemn, numit roata dracului. Cine dorea, se aşeza pe suprafaţa cercului, care începea să se învârtă tot mai repede, până când forţa centrifugă îl zvârlea cât colo pe cel aşezat.

După ce se învârtiră pe roata dracului şi căzură la pământ de-a berbeleacul, cei trei o porniră mai departe, oprindu-se abia în faţa oglinzii fermecate. Oglinda asta nu era plată, obişnuită, ci strâmbă, ba pe deasupra mai făcea şi ape, din care pricină capul piticului care se oglindea în ea se întindea în lung ca o păstaie de mazăre, iar picioarele lui rămâneau scurte ca de răţuşcă; apoi se întâmpla exact invers: picioarele i se lungeau de-ai fi zis că sunt nişte macaroane şi capul arăta ca o clătită. După aceea începea să se lungească nasul, pe când faţa se strâmba într-o parte şi i se schimonosea în aşa hal, încât până la urmă n-o mai putea asemăna cu nimic.

Era imposibil să te uiţi la toate aceste poceli fără să faci haz. Şi fiindcă râsul trezeşte pofta de mâncare, drumeţii noştri se duseră să ia masa la restaurant, iar

după-masă se plimbară cu autoscaunul atomic pe roate şi cu autopatinele cu rotile.

Autoscaunul atomic semăna foarte bine cu un scaun obişnuit sau cu un mic fotoliu, având un postament pentru sprijinirea picioarelor, care se mişca cu ajutorul unor rotile moi de cauciuc. Dedesubt, sub scaun, se afla un motoraş atomic care punea maşina în mişcare.

Pentru ca să mergi cu autoscaunul, nici nu aveai măcar nevoie să te pricepi la condus. Era de ajuns să te aşezi şi să spui: „Înainte”, şi scaunul pornea singur. „Mai repede” sau „Mai încet”, şi scaunul îşi iuţea ori îşi încetinea mersul; „La dreapta” sau „La stânga”, şi scaunul întorcea încotro ţi-era voia; „Stop”, şi scaunul oprea în aceeaşi clipă.

Toate aceste cuvinte puteai să nu le rosteşti tare, ci doar pe şoptite, ba chiar să nu le rosteşti de loc, să le spui doar în gând.

Bumbiţa şi Împestriţatu îl întrebară pe Caracudă cum e cu putinţă aşa ceva. Caracudă le spuse că postamentul prinde semnalele electrice date de picioarele piticului care şade pe autoscaun şi le transmite instalaţiei electronice speciale care pune în mişcare motorul, reglează viteza ori dă drumul mecanismului de întoarcere la dreapta sau la stânga.

— Ce semnale ar putea să vină de la picioarele mele? se miră Împestriţatu. N-am simţit niciodată aşa ceva.

— N-ai simţit, e adevărat – aprobă Caracudă – pentru că sunt foarte slabe. Dar ele există totuşi. Ajunge să gândeşti – adică să-ţi spui în gând „Înainte”, sau celelalte cuvinte, ca în aceeaşi clipă să plece de la creierul tău primul impuls electric nervos care să ordone fotoliului s-o ia înainte ori înapoi, să se întoarcă la dreapta sau la stânga sau să se oprească din mers. Ei, află că tocmai aceste impulsuri electrice sunt recepţionate de instalaţia electronică.

Împestriţatu prinse a se plimba în autoscaun, urmărind cu interes cum ascultă maşina de gândurile lui.

Ei – îşi zise el de la o vreme – după mine, să ştii că un

asemenea autoscaun e chiar mai bun decât bagheta magică a lui Habarnam. Cu scaunul îţi ajunge să zici în gând „La dreapta” sau „La stânga” şi dorinţa ţi se împlineşte îndată, pe când bagheta trebuie în plus s-o răsuceşti, ba să-i mai şi porunceşti cu glas tare. Adică, pe scurt, prea multă bătaie de cap.

După ce se săturară de autoscaune, Bumbiţa, Împestriţatu şi Caracudă se plimbară pe autopatinele cu rotile, care aveau cam acelaşi fel de instalaţie electronică ca şi un autoscaun, cu alte cuvinte primeau impulsul electric de la picioarele piticului care patina şi îl duceau acolo unde voia.

Caracudă le zise că deocamdată autoscaunele şi autopatinele există numai în parc, dar că în curând ele or să circule prin tot oraşul, încât, de la o vreme, s-ar putea ca niciun pitic să nu mai vrea să aibă de-a face cu automobilul, toată lumea preferând autoscaunul electronic.

Ziua trecu pe nesimţite. Caracudă, Bumbiţa şi Împestriţatu se întoarseră în orăşelul şahului, unde, după ce-i găsiră pe Aţişoara şi pe Habarnam, se duseră cu toţii în orăşelul teatral, să vadă un spectacol.

De atunci, Bumbiţa şi Împestriţatu puteau fi văzuţi în orice zi în orăşelul vesel. Habarnam însă îşi petrecea toată ziulica cu şahul. Acolo se întâlnea cu Aţişoara, cu care discuta într-una vrute şi nevrute, dar cel mai important lucru pe care îl făceau zilnic erau partidele de şah. Aţişoara era o şahistă înfocată şi se bucura că şi Habarnam a îndrăgit şahul său, cum spuneau în acest caz piticii din Oraşul Soarelui, s-a îmbolnăvit de febra şahului.

25. Cum a fost găsit Fluieraş

În primele zile ale şederii lui la spital, Fluieraş rămânea uimit când auzea că sora ori vreunul dintre medici i se adresează numindu-l Strâmbicel. Totuşi nu-i trecu prin cap să întrebe de unde până unde s-a ales el cu un nume atât de ciudat. Asta pentru că mintea îi era niţeluş cam tulburată din pricina comoţiei cerebrale pe

care o suferise, aşa încât nu mai putea judeca la fel de limpede ca mai înainte. Încetul cu încetul se restabili după boală, dar între timp, fără să-şi dea seama, se obişnui cu noul lui nume, încât, de la o vreme, ajunsese să i se pară că niciodată nu l-a chemat altfel decât Strâmbicel. Numai câteodată tresărea când auzea că i se spune aşa şi atunci nu răspundea de la început, ci mai stătea oleacă pe gânduri, ca şi cum ar fi trebuit să-şi dea seama dacă este ori nu este el cel strigat.

Această ciudăţenie în purtarea lui Fluieraş nu i-a scăpat nici doctorului Compresă, dar doctorul a luat-o drept urmare a suferinţelor care au înrâurit asupra sistemului nervos al bolnavului făcându-l să fie cuprins când de nelinişte, când de nepăsare faţă de orice s-ar fi petrecut în jur.

De aceea, Compresă îşi aplică mai departe tratamentul său obişnuit de vindecare prin râs, deşi, la început, glumele nu descreţiră câtuşi de puţin fruntea lui Fluieraş. Numai pe măsură ce i se limpezea mintea, bolnavul începea să priceapă hazul întâmplărilor povestite, iar faţa i se lumina de un zâmbet plin de înţelegere. Asta arată că putinţa de a pricepe tot ce e caraghios este legată la pitici de înţelepciunea fiecăruia.

Băgând de seamă că obrazul lui Fluieraş se înseninează pe zi ce trece, doctorul Compresă se hotărî să treacă la cea de a doua parte a tratamentului său; adică, să nu se mai mărginească la povestitul istorioarelor cu haz, ci să înceapă a-i citi bolnavului cărţi vesele. Aşa se face că fu aleasă pentru citit cartea cunoscutului scriitor Rândunel: „Despre cei treizeci şi trei de puişori hazlii şi despre ale lor peripeţii”. Ascultând întâmplările caraghioase scrise în carte, Fluieraş râse din toată inima. Asta îl bucură pe Compresă, care îşi spuse că a sosit vremea să-i lase bolnavului plăcerea de a citi singur. Îi aduse, prin urmare, un vraf de ziare dintre acelea care apăruseră în ultimele zile şi în care se povestea mult despre dispariţia miliţianului Fluieraş. De cum îşi văzu numele prin gazete, îşi şi aminti că el este miliţianul cel dispărut şi nicidecum

Strâmbicel, cum i se spunea în spital.

Conştiinţa lui îşi reveni cu desăvârşire, aşa încât prinseră a i se perinda prin minte toate întâmplările prin care trecuse. În cele din urmă îşi aminti cum a răsucit Habarnam bagheta magică şi cum îndată după aceea s-au prăvălit până la pământ zidurile miliţiei. Aruncând cât colo vraful de ziare din jurul lui, Fluieraş vru să sară din pat.

— Stai culcat, Strâmbicel, stai culcat! îi spuse doctorul Compresă. Încotro ai de gând s-o porneşti?

— Dar eu nu-s Strâmbicel, ci miliţianul Fluieraş, răspunse Fluieraş. Daţi-mi voie să mă întorc la postul meu, ca să-l arestez pe vrăjitor. Trebuie să scot cât mai repede din mâna lui bagheta aceea magică cu care e în stare să dărâme toate casele din oraş şi să aducă cine ştie câte pagube.

Doctorul Compresă ştia că bolnavii cu mintea tulburată au adesea vedenii: li se pare că sunt urmăriţi de fantome, de căpcăuni ori de vrăjitori răi. De aceea, el căută să-l încredinţeze pe Fluieraş prin tot felul de vorbe că nu există vrăjitori şi nici n-au existat vreodată. Dar degeaba, deoarece Fluieraş o ţinea morţiş că a văzut el, cu ochii lui, un vrăjitor care a dărâmat zidurile miliţiei.

— Şi cum arăta, mă rog, vrăjitorul dumitale? întrebă doctorul Compresă cu un zâmbet pe buze.

— La fel ca toţi piticii – răspunse Fluieraş – se deosebea doar prin culoarea galbenă a pantalonilor şi prin bagheta magică pe care o avea în mână.

— Ei, atunci este limpede că totul a fost numai o închipuire a dumitale, zise Compresă. Unde s-a mai pomenit pitic cu pantaloni galbeni.

O asemenea culoare nici nu se poartă măcar!

— Foarte bine că nu se poartă, răspunse Fluieraş. Cu atât mai uşor are să-mi fie să-i smulg din mână bagheta magică, fiindcă am să-l recunosc îndată după culoarea galbenă a pantalonilor lui.

Doctorul Compresă dădu cu deznădejde din cap şi puse mâna pe fruntea bolnavului, ca să vadă dacă nu cumva are temperatură.

— Sunt sigur că te doare capul, rosti el apoi.

— Nu mă doare de loc! protestă Fluieraş supărat.

— Spui că nu te doare fiindcă aşa ţi se pare, vorbi iar Compresă. Uite, o să-ţi punem gheaţă pe frunte şi ai să vezi ce bine ai să te simţi.

După ce vorbi astfel, doctorul Compresă chemă sora şi îi spuse:

— Pune, te rog, gheaţă pe fruntea lui Strâmbicel.

— Dar v-am spus o dată că eu sunt miliţianul Fluieraş şi nicidecum Strâmbicel!

— Ei lasă, lasă, îl linişti Compresă! Aşa păţesc câteodată bolnavii care au suferit o comoţie cerebrală, îşi închipuie că au intrat în pielea cine ştie cărei celebrităţi. Tot aşa ţi s-a întâmplat şi dumitale. A fost de ajuns să citeşti prin ziare despre vestitul miliţian Fluieraş, ca să intri la idee; ţi se pare acum că dumneata şi cu Fluieraş sunteţi una şi aceeaşi persoană.

— Ba nu mi se pare. Aşa este! Eu sunt Fluieraş, vorbi bolnavul cu încăpăţânare.

— Uite – zise doctorul – când ai să-ţi vezi carnetul ai să te convingi singur că eşti Strâmbicel şi nu Fluieraş. Soră, adu, te rog, carnetul lui Strâmbicel.

Ascultându-l pe doctor, sora aduse o haină şi scoase de acolo un carnet de şofer.

— Ia priveşte ce scrie aici, spuse Compresă luând permisul în mână. Locuieşti pe strada Macaroanelor, nu-i aşa?

— Sigur! aprobă Fluieraş.

— În casa cu numărul treizeci şi şapte?

— Da, exact, în casa cu numărul treizeci şi şapte.

— Prin urmare eşti Strâmbicel!

— Asta nu se poate!

— De ce să nu se poată? întrebă doctorul. Aici scrie negru pe alb: „Strâmbicel”. Priveşte şi dumneata dacă nu scrie aşa: „Strâmbicel”.

— Într-adevăr, se minună Fluieraş. Şi apucând permisul prinse a citi cu glas tare: „Strâmbicel locuieşte pe strada Macaroanelor nr. B7, apartamentul 66”. A! Daţi-mi voie – se întrerupse el – de ce scrie aici apartamentul 66? Eu locuiesc la 99.

— Ei – zise doctorul – să ştii că încurcătura asta s-a petrecut în capul dumitale. Din pricina loviturii pe care ai suferit-o s-a întors numărul 66 cu picioarele în sus, aşa încât ţi-a ieşit 99.

Fluieraş întoarse permisul cu susul în jos şi pufni în râs:

— Ia te uită! se înveseli el. Chiar aşa a ieşit: 99! Ei, să nu mai fiu atunci Fluieraş o dată ce nu sunt nici Strâmbicel! Adică... Uff! Altfel trebuie spus! Să nu mai fiu Strâmbicel o dată ce sunt Fluieraş! Nu-i aşa că am dreptate?

— Sigur, toată dreptatea, îl încredinţă Compresă. Dar

nu-i nevoie să te frământi pentru asta! Încearcă mai bine să dormi! Când ai să te trezeşti, n-ai să mai ţii minte nicio fărâmă din întreaga poveste cu Fluieraş. Numai eu port vina în încurcătura asta! Ce mi-o fi venit să-ţi dau ziarele?

Peste puţină vreme, Fluieraş se linişti de tot şi adormi.

Totuşi, după discuţia asta doctorul Compresă rămase pe gânduri.

Nu pentru că s-ar fi îndoit că Strâmbicel ar putea fi altcineva decât Strâmbicel! Nu! Compresă era sigur că Strâmbicel era Strâmbicel. Totuşi, în străfundul sufletului lui nu se simţea tocmai liniştit. Luând cu el carnetul de şofer, doctorul se duse în strada Macaroanelor, căută casa cu numărul B7, se urcă până la etajul patru şi sună la uşa apartamentului şaizeci şi şase. Cel care deschise fu Glumilă.

— Spuneţi-mi, vă rog – întrebă doctorul Compresă – aici locuieşte Strâmbicel?

— Da – răspunse Glumilă – poftiţi înăuntru.

Pe când doctorul se pregătea să intre în cameră, Glumilă îi strigă lui Strâmbicel, care şedea pe divan:

— Uite, Strâmbicel! Ţi-au venit musafiri! Zău dacă te mint!

Strâmbicel se ridică în întâmpinarea doctorului.

— Va să zică, dumneata eşti Strâmbicel! se minună Compresă, când avu în faţa lui pe adevăratul Strâmbicel.

— Bineînţeles, şi de ce n-aş fi eu?

— Sigur, se grăbi Compresă să aprobe. De ce n-ai fi dumneata?

Vezi însă că noi mai avem un Strâmbicel… adică pffuu! Ce prostii vorbesc! Spune-mi, te rog, n-ai pierdut din întâmplare carnetul dumitale de şofer?

— Ba cum să nu, cum să nu! se bucură Strâmbicel. L-am pierdut… mai bine zis nu l-am pierdut, mi l-a luat din greşeală, odată cu haina, un pitic ciudat care a dormit la noi într-o noapte.

Doctorul Compresă scoase din buzunar carnetul şi i-l arătă lui Strâmbicel.

— Exact! strigă Strâmbicel. Chiar acesta este! Cum a ajuns la dumneata?

Atunci doctorul prinse a le istorisi celor doi despre piticul pe care l-a adus în spital prichinduţa Maculina. La rândul lor, Strâmbicel şi Glumilă îi povestiră doctorului cum într-una din seri a nimerit în apartamentul lor, nu se ştie prin ce întâmplare, un pitic care a dormit la ei peste noapte şi care la plecare şi-a pus haina lui Strâmbicel, uitându-şi-o pe a sa.

După ce isprăviră de povestit, Strâmbicel şi Glumilă porniră împreună cu doctorul spre spital, luând cu ei şi haina lui Fluieraş. Cum îl văzură pe bolnavul nostru, care încă mai dormea, îl recunoscură şi spuseră că fără doar şi poate nu este altul decât piticul care a dormit la ei în noaptea cu pricina.

Luând haina lui Strâmbicel, cei doi plecară, după ce mai întâi cerură să li se dea voie să-l viziteze pe bolnav a doua zi şi să-l întrebe amănunţit cum a nimerit în apartamentul lor.

După plecarea lui Glumilă şi Strâmbicel, doctorul Compresă rămase multă vreme pe gânduri.

— Nu mai rămâne nicio îndoială că Strâmbicel al nostru nu este Strâmbicel, îşi zise el în cele din urmă. Şi o dată ce nu este Strâmbicel, înseamnă că nu poate fi altul decât însuşi miliţianul Fluieraş, cel dispărut.

Ajungând la asemenea concluzii, doctorul Compresă telefonă pe la redacţiile tuturor ziarelor şi le vesti că miliţianul cel dispărut cu numele de Fluieraş nu este nicidecum dispărut, ci poate fi găsit oricând la spitalul său. Cât ai clipi din ochi se şi ivi în spital, venind direct de la gazetă redactorul corespondent Condeiaş, care stătu de vorbă cu doctorul Compresă şi cu miliţianul Fluieraş, apoi se repezi pe la Glumilă şi Strâmbicel, aflând de la ei tot ce ştiau din ciudatele întâmplări, după aceea trecu pe la prichinduţa Maculina ca să-i pună câteva întrebări, apoi se duse la miliţie, unde vorbi cu miliţianul Păzilă şi se încredinţă totodată, la faţa locului, că zidurile închisorii au fost într-adevăr dărâmate.

În dimineaţa următoare, toate ziarele scriau despre aventurile miliţianului Fluieraş. Neaşteptata veste zgudui tot oraşul. Curioşi, localnicii îşi rupeau din mână ziarele, ca să se încredinţeze cu ochii lor că miliţianul Fluieraş, cel care a stârnit atâta vâlvă în juru-i, a fost în sfârşit găsit.

Nu se vorbea decât despre Fluieraş!

Sosit devreme în orăşelul şahului, Habarnam juca şah cu automatul „Drăcilă" şi privea mirat spre piticii care se strânseseră pe aleile parcului şi citeau ceva în ziar, discutând între ei cu multă însufleţire. Ar fi vrut şi el să afle ce anume se discută, dar jocul de şah îl pasiona atât de mult, încât nu se îndura să întrerupă partida.

Tocmai atunci o zări pe Aţişoara, care venea în fugă spre el, fluturând un ziar în mână.

— Habarnam! strigă ea de departe. Fluieraş a fost găsit!

— Fluieraş? întrebă Habarnam mirat. Cine o mai fi şi ăsta?

Uitase cu desăvârşire de existenţa lui Fluieraş.

— Ei, cum cine? răspunse Aţişoara. Miliţianul Fluieraş, cel care se pierduse.

Dintr-odată, Habarnam îşi aminti totul. Într-o clipă fu lângă Aţişoara, îi smulse ziarul din mână şi se apucă să citească.

În ziar, păţaniile lui Fluieraş erau istorisite pe rând de Glumilă şi Strâmbicel, de către Maculina, miliţianul Păzilă şi doctorul Compresă, ba chiar de Fluieraş însuşi. Fluieraş le dădea de ştire tuturor că vrăjitorul care făcuse să se dărâme zidurile miliţiei poartă pantaloni galbeni-canar, aşa încât poate fi lesne descoperit şi lipsit de bagheta magică, cea aducătoare de pagube.

Cum îşi trecu ochii peste înştiinţarea lui Fluieraş, Habarnam fu cuprins de spaimă. Galben ca ceara, se aşează repede pe o bancă şi prinse a-şi acoperi cu ziarul pantalonii săi de culoarea canarilor.

— Ce-i cu tine, Habarnam? întrebă Aţişoara râzând. A, înţeleg acum! Vezi, doamne, şi tu ai tot pantaloni galbeni. Ţi-e frică să nu te ia pe tine drept vrăjitorul cela, nu-i aşa?

— Aşa este, recunoscu Habarnam.

— Mă mir că nu ţi-e ruşine, strigă Aţişoara supărată. Ştii bine că nu există vrăjitori!

— Atunci de ce spune Fluieraş că a văzut unul?

— Prostii! răspunse Aţişoara. Fluieraş este bolnav, are mintea tulbure şi aiurează întruna, aşa încât toată povestea cu vrăjitorul nu s-a petrecut decât în închipuirea lui. Uite, citeşte ce spune despre asta doctorul Compresă.

Habarnam citi atunci în ziar şi cele povestite de doctor. Compresă scria că miliţianul Fluieraş mai are încă destul până la vindecare. Facultăţile lui mintale nu sunt pe deplin restabilite după comoţia cerebrală de care a suferit, nici imaginaţia nu-i lucrează încă cum trebuie şi de aceea îi apar înaintea ochilor asemenea vedenii ca aceea a vrăjitorului cu pantaloni galbeni; îşi închipuie, cu alte cuvinte, că a văzut cândva un astfel de vrăjitor, dar, se înţelege, aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Curând, bolnavul va înceta să mai viseze vrăjitori; până atunci trebuie să mai stea în spital, deoarece bolnavii cu mintea tulbure sunt primejdioşi pentru piticii sănătoşi.

Aflând că Fluieraş n-are să iasă chiar atât de repede de la spital, Habarnam se mai linişti un pic. Cu toate astea îi fu teamă să se ridice de pe bancă, fiindcă i se părea că

toată lumea are să se uite la pantalonii lui cei galbeni.

— Ciudat mai eşti! îi zise Aţişoara. Parcă numai tu ai purta pantaloni galbeni! Ia priveşte în jur!

Habarnam se uită şi văzu atunci că, într-adevăr, numeroşi pitici poartă pantaloni galbeni.

— Îţi mai aduci aminte – spuse Aţişoara – că în ziua când aţi venit voi să ne vizitaţi fabrica, pictoriţa Năsturica făcea un proiect de pantaloni galbeni? Ei bine, de atunci fabrica şi-a însuşit acest model şi încă de aseară pantalonii galbeni se găsesc pe la toate magazinele.

Galbenul a ajuns, la noi în oraş, cea mai modernă dintre culori.

26. Evenimente însemnate

Văzând că nimeni nu bagă în seamă pantalonii lui cei galbeni, Habarnam se linişti şi nu se mai gândi de loc la miliţianul Fluieraş. Ziua îi trecu cum nu se poate mai plăcut, dar când veni seara şi fu nevoit să se culce, îl cuprinse dintr-odată un soi de nelinişte. La început nici nu putu pricepe ce se întâmplă cu el. I se părea ba că a pierdut ceva, ba că i-a promis cuiva că are să-i dea nu ştia nici el ce şi până la urmă nu-i dăduse, ba că altcineva i-a făcut o făgăduială şi nu şi-a ţinut-o.

„Naiba ştie ce am! se minună el. Mi-era aşa de bine, şi poftim ce m-a găsit!…”

Vorbindu-şi astfel, Habarnam se suci în pat când pe o parte, când pe alta, silindu-se din toate puterile lui să

adoarmă. Deodată însă auzi un zumzet subţirel, parcă ar fi zumzăit un ţânţar. Trase el ce trase cu urechea şi iată că de la o vreme zumzăitul se prefăcu într-o voce.

„Nu cumva ai uitat de miliţianul Fluieraş? Nu cumva ai uitat?”

„Ia te uită – se minună Habarnam – dar asta este chiar dumneaei, conştiinţa! De mult, vorba aceea, n-am avut plăcerea să vă ascult!”

Conştiinţa însă nu luă în seamă glumele lui Habarnam vorbi mai departe.

„Tu dormi fără să-ţi pese de nimic, dar miliţianului Fluieraş nu vor să-i dea drumul din spital. Şi asta numai din pricina ta. Du-te mai bine la Compresă şi spune-i că miliţianul a văzut, într-adevăr, în mâna ta o baghetă magică. Fiindcă altfel, vezi tu, doctorul are credinţa că Fluieraş nu este în toate minţile şi se chinuie, degeaba, să-l trateze”.

— Ce pedeapsă cumplită! bombăni Habarnam printre dinţi. Nici nu apuc să pun bine capul pe pernă, că ea se trezeşte şi începe să mă piseze. Dumneaei are, vezi bine, insomnii!

Aş, de unde! Conştiinţa nu voia să tacă în niciun chip, ci o ţinea una şi bună.

„Dar înţelege că vreau să te faci o dată mai bun. Nu pot să dorm când văd apucăturile tale urâte”.

„Ei lasă, lasă, răspunse Habarnam iritat la culme. Mâine mă duc şi povestesc totul. N-are decât să mă pedepsească miliţianul. Chiar bagheta magică poate să mi-o ia. Mă descurc eu şi fără baghetă. Numai neplăceri am avut din pricina ei”.

Abia apucă să-şi termine vorba, că vocea conştiinţei tăcu, aşa încât el putu să doarmă în voie.

În ziua următoare, Habarnam nu se duse, bineînţeles, nicăieri şi nu spuse nimănui nimic, iar seara, când conştiinţa prinse din nou a-l mustra, îi făgădui că are să facă şi are să dreagă a doua zi. Şi uite-aşa găsi el chipul cel mai nimerit în care să-şi tot adoarmă conştiinţa. Nu mai era nevoie s-o contrazică, ci îndată ce-o auzea

certându-l, îi şi spunea: „Lasă, nu-i nimic, mă duc mâine”. Atunci, conştiinţa tăcea, iar el putea să doarmă cât avea poftă.

Drumeţii noştri petreceau la fel de bine ca şi până atunci, plimbându-se toată ziulica prin parc; dar între timp, Oraşul Soarelui trăi evenimente care avură darul să tulbure viaţa piticilor de prin partea locului.

Un mare rol în desfăşurarea acestor evenimente îl jucară cei trei foşti măgari, adică preacunoscuţii noştri Bălţatu, Zvăpăiatu şi Pistrui. De cum se găsiră câteşitrei laolaltă pe strada Macaroanelor şi de când îi trecu lui Pistrui prin cap să întindă de-a curmezişul trotuarului frânghia din pricina căreia pătimise atâta miliţianul Fluieraş, nu se mai îndurară să se despartă unul de altul. Împreună nu le era de loc urât. Ba, pe deasupra, Zvăpăiatu şi Bălţatu nădăjduiau ca fratele lor Pistrui să le găsească vreo îndeletnicire plăcută, cu care să-şi mai omoare şi ei vremea.

Pistrui le spuse că cea mai năstruşnică treabă care le-ar rămâne de făcut ar fi să ude trecătorii cu furtunul, dar că, cine ştie, poate mai târziu o să născocească altele şi mai şi.

A doua zi de dimineaţă, de cum se iviră pe stradă grădinarii ca să stropească florile, Bălţatu, Zvăpăiatu şi Pistrui îi pândiră, îi smulseră unuia dintre ei furtunul din mână şi se apucară să ude trecătorii. Până să-şi dea bine seama ce se întâmplă cu ei, piticii care treceau pe stradă se şi pomeneau uzi leoarcă din creştet până-n tălpi. Cei trei repetară gluma cu trecătorii de pe strada alăturată, pe urmă cu cei de pe o altă stradă. Se înţelege că isprăvile lor nu trecură neobservate. Aşa se face că în ziua următoare apărură într-unul din ziare nişte rânduri care sunau cam aşa:

„După cum îşi amintesc desigur cititorii, ziarul nostru a mai vorbit într-unul din numerele sale trecute despre doi necunoscuţi care, punând mâna pe un furtun de stropit florile, au udat cu el numeroşi pietoni. Ieri s-a petrecut pe străzile oraşului o altă serie de asemenea cazuri

necuviincioase. Unul dintre pietonii udaţi din cap până în picioare a răcit şi a căpătat guturai. În prezent, bolnavul se află la spital, unde după toate probabilităţile va trebui să mai zacă încă vreo două-trei zile.

Se cuvine să amintim neapărat cititorilor noştri că udarea trecătorilor cu apă rece este una din acele apucături sălbatice şi neghioabe care de foarte mult timp n-au mai avut loc în oraşul nostru. Ultima oară s-a petrecut un astfel de caz la noi în urmă cu zece ani. În acele vremuri îndepărtate mai existau pitici cărora le plăcea să facă neplăceri altor pitici. Aşa, de pildă, unora dintre ei le părea nostim să se apropie pe furiş de cineva şi săi de un pumn în spate ori să-i toarne în cap o cană cu apă rece. Altora le plăcea grozav să joace o aşa-zisă leapşa, doborând la pământ pe trecători şi gonind pe străzi ca vântul, de unde le veni şi numele de vânturatici.

În urma aplicării unor măsuri educative, vânturaticii au dispărut din oraşul nostru de foarte mulţi ani. Ne punem atunci întrebarea: oare acei necunoscuţi care se îndeletnicesc cu stropirea trecătorilor de pe străzile noastre sunt cumva vechii vânturatici, supravieţuitori ai vremurilor trecute, sau sunt nişte vânturatici noi, care au sosit din cine ştie ce meleaguri îndepărtate. Nădăjduim că într-un viitor cât mai apropiat lucrurile se vor lămuri”.

Printre altele, fie spus, stropirea trecătorilor cu furtunul nu era singura distracţie a vânturaticilor noştri. Văzând că piticii din Oraşul Soarelui se joacă de-a v-aţi-ascunselea, prinseră şi ei să joace acest joc, dar îi aduseră unele „îmbunătăţiri”. Noul joc se numi „de-a v-aţi-ascunselea al vânturaticilor” şi începu chiar să fie jucat de unii pitici din oraş.

Fiecare pitic prins în iţele jocului cu pricina ţinea în mână o cană cu apă.

Cel care căuta nu trebuia numai să-l găsească pe cel ascuns, ci să-i şi toarne în cap apa din cană, iar cel ascuns trebuia, la rândul lui, să toarne apă în capul celui de care era găsit. Tot aşa apăru şi aşa-zisa „leapşă a vânturaticilor”. Toţi jucătorii acestui joc curios se fugăreau

între ei până izbuteau să se stropească unul pe altul ciuciulete. Adică jocul venea aşa: piticul ales leapşa căuta să toarne apă pe după gulerul altui pitic. Cum îşi atingea ţinta, înceta să mai fie leapşa şi trecea acest rol celui udat, care se străduia la rândul lui să toarne apă pe după gulerul altor jucători.

Dar cei trei foşti măgari nu îndrăgiră numai jocurile cu alergături, ci şi pe cele de masă, cum ar fi: lotoul, dominoul, biliardul, tablele, ba chiar şahul. Nici pe astea însă nu aveau poftă să le joace simplu, ca toată lumea, iar Pistrui, care avea ideile cele mai năstruşnice dintre ei toţi, propuse să se joace pe bobârnaci. Conform acestui sistem, cel care pierdea partida de şah ori de table, de domino ori de biliard era obligat să întindă fruntea spre învingător, care îi dădea unul sau mai mulţi bobârnaci, după cum se stabilea dinainte.

Se cuvine neapărat să vă amintim că Bălţatu, Zvăpăiatu şi Pistrui se purtau atât de urât pentru că nu erau de loc nişte pitici ca toţi piticii.

Am putea spune că fiecare dintre ei păstra în străfunduri ceva din animalul care fusese mai înainte. Cel mai urâcios era Zvăpăiatu, care niciodată nu se dădea la o parte ca să facă loc trecătorilor. Ba dimpotrivă căuta să-i

împingă pe cei pe lângă care trecea, să calce lumea pe picioare şi să scuipe încotro nimerea. În loc să râdă pe înfundate, ca orice ştrengar după ce face o poznă, Zvăpăiatu necheza atât de puternic, încât mulţi dintre cei care treceau săreau în sus de frică şi îşi astupau urechile. Dacă voia ceva, nu ruga pe nimeni să-i dea, ci îşi lua singur sau rupea din mâna altuia. Şi dacă se întâmpla cumva să nu poată căpăta ce doreşte, atunci zvârlea din picioare, ba câteodată încerca chiar că muşte. Tuturor le striga:

„Gândacule!”… ori le dădea alte porecle la fel de jignitoare, îi ameninţa pe toţi că le rupe urechile, iar până la urmă îi veni chiar ideea să se strecoare noaptea, când piticii dormeau, prin casele altora şi să ia de acolo, fără voie, tot ce-i poftea inima.

La urma urmelor, nici Bălţatu şi nici Pistrui nu erau cu nimic mai breji. Tuturor celor trei le părea mereu la fel de ciudat ca la început că merg pe două picioare şi nu în patru. Aveau neîncetat dorinţa de a umbla în patru labe şi de a rage ca măgarii, dar nu se ştie ce forţă lăuntrică îi oprea la vreme să facă asta. Deoarece nu puteau să-şi împlinească dorinţa, tristeţea lor creştea întruna, traiul sub soare le părea nesuferit şi le ploua şi le ningea întruna. Din această pricină căutau să scornească mereu câte o glumă neghioabă cu care să necăjească lumea, pentru ca nu numai lor, ci şi altora să le fie amar pe suflet. Dacă ar fi ştiut Habarnam cât de mult se chinuiesc, s-ar fi grăbit, cu siguranţă, să-i prefacă iar în măgari. Însă Habarnam nici

habar nu avea despre toate astea.

Foştii măgari puteau fi întâlniţi toţi trei laolaltă la tot pasul. Şi nu era trecător care să nu fi fost izbit de uluitoarea asemănare dintre ei.

Într-adevăr erau îmbrăcaţi câteşitrei la fel, de parcă s-ar fi luat după aceeaşi modă. Aşa cum v-am mai spus, purtau cu toţii nişte jachete înflorate, din ale căror mânecuţe strâmte şi scurte ieşeau mâinile lor vânjoase, cu pumni puternici: pantalonii galbeni-verzui, de culoarea veninului, le erau largi şi lungi, iar pe cap nu aveau pălării şi nici şepci, ci câte o beretă neobişnuită, garnisită cu buline mari, viu colorate. Cine se uita mai bine la ei băga de seamă că şi la faţă se asemănau unul cu altul. Ceea ce îţi atrăgea mai mult atenţia era faptul că toţi trei aveau nasul mic cât un năsturaş, pe când buza de sus li se prelungea până la urechi, în aşa fel încât faţa lor avea o expresie întotdeauna puţintel nedumerită, prostească.

După cum ţineţi desigur minte din spusele mele, între ei exista o singură deosebire: Bălţatu era pistruiat pe năsuc, Zvăpăiatu şi pe nas, şi pe obraz, iar Pistrui avea pistruii presăraţi pe toată pielea, ca macul pe cozonac.

Pentru că unii pitici din Oraşul Soarelui puneau mare preţ pe îmbrăcăminte, nu le scăpă felul deosebit în care erau îmbrăcaţi Bălţatu, Zvăpăiatu şi Pistrui. Aceştia crezură chiar că a ieşit o modă nouă şi dădură buzna prin magazine. Dar nici vestoane înflorate, cu mânecuţe înguste, şi nici berete pestriţe nu văzură pe nicăieri.

Singura noutate pe care o vindeau acum toate magazinele oraşului erau pantalonii galbeni. Atunci ei se grăbiră să-şi ia asemenea pantaloni, dar cum apucară să-i îmbrace văzură să s-au înşelat. În primul rând nu erau îndeajuns de largi, în al doilea rând erau prea scurţi, pe urmă aveau o culoare demodată, Pentru că după câte ştiau ei, galbenul-canar nu mai era modern, ci acum se purta galbenul bătând puternic în verzui.

Aţişoarei îi venea să-şi smulgă părul din cap de ciudă. Sosiseră la fabrică scrisori care cereau să se confecţioneze pantaloni largi galbeni-verzui, vestoane cu mânecuţe înguste şi berete pestriţe.

— Poţi într-adevăr să-ţi ieşi din minţi! strigă Aţişoara fierbând toată de furie. Cine a mai pomenit ca pantalonii să fie largi şi vestoanele cu mâneci înguste. Nu, aşa ceva n-are să iasă niciodată din mâinile noastre! Ar fi de prost gust!

— Bineînţeles! încuviinţă Năsturica, care era şi ea foarte supărată. Cine a mai pomenit pantaloni galbeni-verzui! În primul rând nu-i estetic! Nu-i de loc estetic!

— Nu, n-avea grijă! Fabrica noastră n-are să scoată pantalonii pe care îi vor ei, o linişti Aţişoara. N-au decât să meargă de-aci înainte şi fără niciun fel de pantaloni. Îi priveşte.

Unii pitici dornici să se îmbrace neapărat după modă nu mai aşteptară să le dea fabrica modelul de îmbrăcăminte de care aveau nevoie: îşi târguiră stofă galben-verzuie şi se apucară să-şi coasă singuri pantaloni atât de lungi şi atât de largi cât aveau ei plăcere. Cu vestoanele şi cu beretele la modă, lucrurile merseră şi mai uşor. Era de ajuns să cumpere din orice magazin un veston oarecare, să-i scurteze şi să-i îngusteze mâneca şi vestonul devenea îndată modern. Ca să-şi facă berete, luau câte o pălărie obişnuită, căreia îi tăiau borul de jur-împrejur până când o prefăceau într-o tichiuţă. După aceea îi îndoiau marginile înăuntru, îşi făceau rost apoi de vopsea, pictau tichiuţa cu buline de felurite culori şi îi prindeau în vârf un ciucuraş de aţă, care se tot legăna încolo şi-ncoace,

întocmai ca o codiţă.

Piticii cumsecade din oraş, cei ce alcătuiau bineînţeles cea mai mare parte a localnicilor, se mâhniră tare mult de toate câte se petreceau în jurul lor. Ba chiar unul dintre ei, pe nume Gândăcilă, scrise un articol mare despre asta şi-l trimise la ziar. În articolul tipărit în ziar, Gândăcilă se arăta nespus de revoltat că piticii din Oraşul Soarelui pot rămâne atât de nepăsători la întâmplările necuviincioase care se petrec. Mai zicea acolo că în toate aceste necuviinţe, vinovaţi sunt numai acei vânturatici care s-au ivit nu se ştie de unde şi de a căror existenţă în oraş nu mai are nimeni de ce să se îndoiască. Gândăcilă susţinea sus şi tare că de oriunde ar fi venit vânturaticii, împotriva lor trebuie, într-un fel sau altul, să se pornească o luptă. Şi pentru, ca să se poată lupta cu vânturaticii, Gândăcilă propuse să se organizeze o societate care să supravegheze respectarea ordinii în oraş. Piticii înscrişi în această societate vor străbate străzile oraşului şi vor pune mâna pe vânturatici şi îi vor ţine la arest, fie numai douăzeci şi patru de ore, fie chiar un timp mai îndelungat, după cum pozna de care s-au făcut vinovaţi a fost mai mult sau mai puţin urâcioasă.

Ca răspuns la cele scrise de Gândăcilă apăru într-un alt ziar articolul cititorului Zgâilă, care căuta să încredinţeze lumea că nu este nevoie de niciun fel de societate pentru păstrarea ordinii, deoarece o asemenea societate există în oraş, din moşi-strămoşi şi nu este alta

decât tuturor cunoscuta miliţie.

În zilele următoare apărură prin toate ziarele, în jurul acestei chestiuni, tot felul de articole ale piticilor cititori. Unii sprijineau spusele lui Gândăcilă, găsind că miliţia are acum prea multe griji cu circulaţia de pe străzi, de aceea fără o societate care să îngrijească de ordine nu va putea să dispară niciodată dezordinea din oraş. Alţii, dimpotrivă erau de părerea lui Zgâilă, zicând că nicio societate pentru păstrarea ordinii n-are să fie în stare să pună capăt dezordinii, fiindcă numai miliţia poate lupta cu succes împotriva vânturaticilor.

Printre cei care iscăleau prin ziare, arătându-se fie de o părere, fie de alta, erau asemenea pitici ca: Zgomotosu, Ambiţiosu, Ciuciulete, Ciopârţitu, Lovitu, Spartu, Tichiuţă, Furnicuţă şi chiar cunoscuta profesoară Pupăza.

Mai mult decât oricine atrase atenţia asupra sa Ciuciulete, care scrisese într-un chip exagerat de aspru, dându-le vânturaticilor asemenea porecle jignitoare ca: uşuratici, fluşturatici, neciopliţi, neisprăviţi, haimanale, clăpăugi, pitecantropi, pecenegi, ba chiar vite încălţate.

27. Năzdrăvăniile vânturaticilor

În timp ce prin ziare se pornise o întreagă discuţie dacă este sau nu cazul ca miliţia să lupte împotriva vânturaticilor, miliţienii trecuseră singuri la fapte. Asta pentru că îndată ce se întâmpla ceva pe stradă, se şi strângea grămada de pitici. Şi atât de mare era numărul curioşilor care se îmbulzeau acolo, încât umpleau nu numai trotuarele, ci chiar şi mijlocul străzii. Din această pricină, maşinile şi autobuzele nu mai puteau să circule, aşa că miliţianul de serviciu trebuia să se amestece, să pună mâna pe vinovaţi şi să risipească astfel gloata adunată.

Odată se petrecu o întâmplare curioasă. Doi pitici, Supişor şi Covrigel, se întâlniră nas în nas pe stradă. Amândoi erau îmbrăcaţi după ultima modă. Purtau adică pantaloni galbeni-verzui şi veston cu mâneci înguste.

Niciunul nu voia să se dea la o parte ca să-i facă celuilalt loc. La un moment dat, unul din ei îl călcă pe celălalt pe picior (nu se ştie precis care pe care, dar nici nu are prea mare importanţă). Imediat prinseră să-şi arunce unul altuia tot soiul de cuvinte neplăcute. Într-o clipă se şi adunase lume în jurul lor. Circulaţia maşinilor fu oprită, iar miliţianul, care sosi în fugă la faţa locului, rugă mulţimea să se împrăştie. Nimeni însă nu se urni din loc. Între timp, Supişor îi dădu lui Covrigel un pumn după ceafă şi încă unul sub ochi, lăsându-i o vânătaie. Atunci miliţianul îl luă de guler pe Supişor şi îl duse la secţie. Pe drum, Supişor îl muşcă pe miliţian de un deget, crezând că aşa are să se smulgă din mâinile lui. Acesta se supără rău de tot. Cum ajunse la miliţie scoase din dulap o carte groasă de legi, păstrată acolo din vremurile vechi, şi o răsfoi până când găsi că legile străvechi hotărau ca pentru fiecare lovitură care-o dă, vinovatul să fie pus la arest o zi şi o noapte, pentru o vânătaie făcută cuiva sub ochi, trei zile şi trei nopţi, iar pentru o muşcătură la mână, tot atât. Hotărât să aplice legea străbună, îl vesti pe Supişor că în urma tuturor relelor făcute este arestat pentru şapte zile şi şapte nopţi. Îl duse deci într-una din acele camere separate care se găseau pe la toate secţiile din oraş şi cărora li se zicea, fără ca să se ştie de ce: „răcoare”. Într-adevăr, nimeni nu ar fi putut spune de unde venea, la urma urmelor, acest nume. Numele se păstrase, dar din ce pricină fusese scornit, asta, vedeţi voi, era o taină care se pierdea, cum s-

ar zice, în negura vremii. În camera separată nu era de loc frig, poate doar cândva, în acele zile îndepărtate, să fi fost acolo mai răcoare decât prin alte camere. Într-un singur fel se deosebea această odaie de toate celelalte: în ea puteai fi încuiat cu cheia pe dinafară şi, odată încuiat, acolo rămâneai, nu mai aveai cum să ieşi pe nicăieri.

După ce îl lăsă pe Supişor la „răcoare”, miliţianul îi aduse arestatului mâncare de la cantină şi pe urmă porni spre casă, să se culce. Dar nu trecu mult şi se întoarse să-i dea drumul.

În urma întâmplării cu Supişor, miliţianul se duse la televiziune şi ţinu acolo o cuvântare prin care arătă că închiderea vânturaticilor la „răcoare” nu va aduce niciodată nimic bun. El fu de părere că ar fi mai nimerit ca vânturaticii să fie luaţi în râs prin ziare, în reviste, să li se facă caricaturi sau să se scrie poezioare şi mici povestiri în care să se facă haz de poznele lor. Numai aşa se poate spera că le va veni mintea la cap şi nu se vor mai ţine de năzdrăvănii. Propunerea plăcu tuturor.

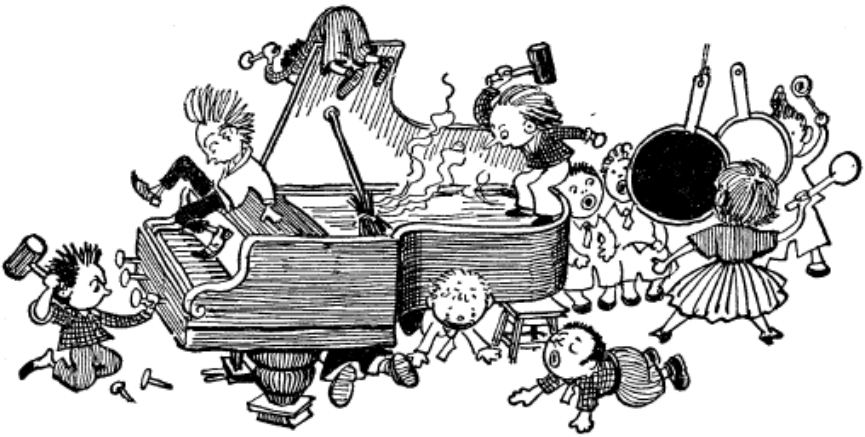

Chiar de a doua zi, ziarele fură pline de glume la adresa vânturaticilor şi de caricaturi de-ale lor. În ziare, vânturaticii erau desenaţi cu nişte pantaloni galben-verzui, mult prea largi, şi cu vestoane ale căror mânecuţe erau atât de înguste, încât numai în caricaturi ar fi putut exista aşa ceva.

Năsucurile vânturaticilor din desene erau cât un punct de mici, iar buza de sus atât de întinsă spre urechi, încât ţi se făcea şi groază să te uiţi la ei.

Nu rămăsese ziar în care să nu apară câte o povestioară amuzantă din viaţa vânturaticilor şi trebuie să vă spun că cititorii se bucurau mult când dădeau peste asemenea povestiri. Unora le plăcea mai ales să urmărească aventurile vânturaticilor din istorioarele fără cuvinte, cele care aveau numai ilustraţii, fiindcă le găseau foarte caraghioase.

La început, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu nu băgară în seamă schimbările petrecute în Oraşul Soarelui, deoarece în parcul pe unde se plimbau ei într-una de dimineaţă până seara, toate rămăseseră o vreme ca mai înainte. Dar într-o bună zi, vânturaticii se arătară şi pe acolo.

De atunci îi puteai întâlni prin toate ungherele parcului, ciocnindu-se într-adins de piticii care se plimbau pe alei, strigându-le tot felul de porecle, zvârlind cu bulgări de noroi în cine nimereau şi zbierând cât îi ţinea gura un soi de cântece care îţi îngrozeau urechea de neplăcute ce erau. Prin orăşelul apei împunseră cu ace toate bărcile pneumatice de cauciuc şi le dezumflaseră, iar în cel al şahului spărseseră toate automatele.

Bumbiţa, pe care cea mai mică necuviinţă o făcea întotdeauna să sară în sus, se arătă tare mirată că nu observase din capul locului cu ce lume nesuferită poţi avea de-a face în acel parc.

— Să nu mai venim niciodată pe aici, le spuse ea celor doi prieteni.

28. Descoperirile profesorului Gâză

Ajunşi la hotel, Bumbiţa hotărî:

— E timpul să ne întoarcem acasă. Nu mai stau nicio clipă în Oraşul Soarelui.

— Nici eu nu mai stau în orăşelul ăsta, se grăbi Împestriţatu să-i ţină isonul. Mare nevoie am să mă mai pomenesc odată cu nişte apă rece pe sub cămaşă!

— Foarte bine, prieteni, încuviinţă Habarnam. Astăzi e prea târziu. Dar mâine dimineaţă nu ne poate împiedica nimeni să facem calea întoarsă. Deocamdată, eu şi cu tine, Împestriţatule, o să mergem să căutăm automobilul nostru, pe care l-am lăsat în ziua sosirii pe undeva prin mijlocul străzii.

Habarnam şi Împestriţatu se duseră să caute automobilul, iar Bumbiţa se aşeză la măsuţa din colţul

camerei, aprinse lampa de birou şi prinse răsfoi ziarul, pe care nu apucase să-l citească în dimineaţa acelei zile.

În aceeaşi clipă, ochii îi alunecară asupra unui titlu care suna astfel:

„Istorisirile profesorului Gâză despre cum a ajuns el să afle cine sunt vânturaticii, de unde au apărut şi cum trebuie să se lupte împotriva lor”.

Iată ce scria profesorul Gâză:

„Odată, pe când mă plimbam prin grădina zoologică, am văzut un fenomen al naturii cât se poate de curios. Un măgar, care se afla înapoia unui gărduţ de sârmă, s-a prefăcut deodată, chiar în faţa ochilor mei, într-un pitic. Această ciudăţenie mi-a uimit atât de mult, încât am înlemnit pe loc. Totuşi nu mi-a scăpat nimic din cele petrecute mai departe şi ţin bine minte absolut totul. Îmi amintesc, de pildă, că în faţa gărduţului stăteau doi prichindei. Unul purta pantaloni galbeni, iar celălalt avea pe cap o tichiuţă încărcată cu desene. Cel cu pantalonii galbeni ţinea în mână o baghetă micuţă, pe care, la un moment dat, o agită chiar sub nasul măgarului, vrând, după câte se părea, să-l necăjească niţeluş, din joacă. Drept urmare, animalul se prefăcu în pitic şi îi dădu bietului nostru jucăuş un bobârnac atât de zdravăn, încât îl făcu să sară în sus.

Pe urmă străbătu ţarcul şi o luă la goană după cei doi prichindei, care fugeau cât puteau din calea lui. M-am pus şi eu pe fugă ca să-i ajung şi să-mi prelungesc observaţiile

ştiinţifice asupra transformării măgarilor în pitici. Dar nu ştiu cum se făcu că îmi pierdui ochelarii, fără de care nu pot vedea niciodată mai nimic. În timp ce eu îmi tot căutam ochelarii, cei doi prichindei şi fostul măgar, care-i urmărea, izbutiră să se piardă în mulţime, aşa încât nu mai fu chip să le dau de urmă. Mi-a rămas însă bine întipărit în minte că fostul măgar purta pantaloni largi, galbeni-verzui, veston cu mâneci înguste şi o beretă pestriţă cu ciucuraş.

Ajungând acasă am început să cuget asupra celor întâmplate şi până la urmă mi-am zis că totul n-a fost decât o nălucire. Dar peste câteva zile am întâlnit pe stradă pitici care erau îmbrăcaţi întocmai ca şi măgarul pe care-l văzusem transformat în pitic. După cum prea bine ştiţi, aceşti pitici căpătară curând numele de vânturatici. Mai ştiţi apoi tot atât de bine că de la bun început vânturaticii hoinăreau pe străzi, batjocorind trecătorii, se ţineau de sălbăticii, într-un cuvânt nu erau niciodată în stare să se poarte şi ei mai piticeşte. Date fiind toate acestea, am ajuns la concluzia că piticii cu pricina nu sunt de fel pitici, ci foşti măgari, adică sunt nici mai mult, nici mai puţin decât nişte măgari prefăcuţi în pitici.

Nu m-am grăbit totuşi să anunţ prin ziare nimic despre descoperirea mea, deoarece mi-era cu neputinţă să dezleg următoarea problemă: Dacă-i adevărat că fiecare vânturatic e un fost măgar, cum se face că au mai apărut în oraş şi alţi vânturatici? Rămâne de neînţeles unde s-au găsit în oraşul nostru atâţia măgari? După câte ştiam, noi nu avem asemenea animale decât în grădina zoologică. M-am adresat acolo şi am aflat că în toată grădina au fost cu totul trei. Ba şi aceia s-au făcut nevăzuţi într-o bună zi, nu se ştie din ce pricină. Această misterioasă dispariţie mi-a întărit presupunerea că cei trei urecheaţi s-au prefăcut în vânturatici, dar tot nu puteam pricepe de unde au apărut ceilalţi fluieră-vânt.

Aşa mi-am bătut capul câteva zile în şir şi m-am chinuit să descopăr taina.

Continuându-mi cercetările m-am încredinţat că vânturaticii sunt de două categorii. În categoria întâi, aşa-

zisa categorie a vânturaticilor sălbatici, intră toţi foştii măgari. Cât despre vânturaticii dintr-a doua categorie sau vânturaticii domestici, cum li s-ar mai putea spune, nu încape nicio îndoială că au provenit din simpli pitici. Vânturaticii sălbatici sunt făpturi neroade de la natură şi nicio metodă educativă nu prinde la ei; de aceea, oricât ai încerca să-i schimbi, tot vânturatici rămân. Cu totul altfel stau lucrurile cu vânturaticii domestici, despre care nu s-ar putea spune că-s proşti, dar care se arată cam slabi din fire, încât prea uşor se deprind cu orice obicei, fie el bun sau rău. De vreme ce vânturaticilor sălbatici nu li se poate aplica nicio metodă educativă este neapărată nevoie ca ei să fie prefăcuţi din nou în măgari. Doar aşa vor putea vânturaticii domestici să scape de pilda rea şi să devină iarăşi nişte pitici cumsecade.

Numai în acest chip se va aşterne din nou liniştea în oraşul nostru: nu va mai fi nimeni bătut, nici împins, nici muşcat, nici stropit cu apă sau supus altor soiuri de obrăznicii. Dar până atunci, dragi cititori, nu vă lăsaţi pradă deznădejdii, puneţi-vă speranţele în ştiinţa noastră, care va găsi mai repede decât credeţi mijlocul de a preface toţi vânturaticii sălbatici în măgari”.

Deşi profesorul Gâză recomanda cititorilor să nu se lase pradă deznădejdii, Bumbiţa se întristă. Rândurile din ziar o încredinţară că vinovat de toate cele întâmplate era Habarnam, care a prefăcut măgarii în pitici.

Desigur, Bumbiţa îşi găsi şi ei vină în aceea că n-a avut destulă grijă de Habarnam, altfel ar fi izbutit, poate, la vreme să împiedice dezlănţuirea atâtor nenorociri. Atunci, tocmai ea, Bumbiţa cea tăcută şi potolită din fire, tocmai ea care n-a fost vreodată în stare să supere nici măcar o muscă, se înfurie atât de rău, încât se simţi gata să-l ia chiar la bătaie pe Habarnam.

„Ei bine, lasă! îşi spuse în gând, strângând din pumni cât putu de tare. Soseşte el acuşi! îl dezvăţ eu să mai prefacă măgarii în pitici! Închipuieşte-ţi ce vrăjitor grozav a ajuns dumnealui!”

Numai că Habarnam şi Împestriţatu întârziau să sosească. De la o vreme, Bumbiţa se îngrijoră, chiar vru să pornească în căutarea lor. Dar în aceeaşi clipă, ochii îi alunecară pe un anunţ din ziar care i se păru interesant. Atunci uită cu totul de Habarnam şi prinse-a citi următoarele:

„Multora dintre cititorii noştri le este cunoscută curioasa dispariţie a prichindelului Foicel. Se ştie de asemenea că în ciuda cercetărilor noastre prelungite, acest pitic n-a putut fi găsit. Tocmai când ne pregăteam punem capăt oricăror încercări de a-l găsi pe cel dispărut, când numai prichinduţa Buchiţa mai nutrea nădejdea să dea de urmele lui, iată că au sosit la ziar mărturii care pot aduce lumină în această istorie. Am aflat anume, că în ziua când a dispărut Foicel s-a întâmplat să treacă pe strada Răsăritului piticul Pantalonaş. Ajuns la capătul acelei străzi, colţ cu strada Biscuiţilor, Pantalonaş a găsit, jos, pe trotuar, o carte care, după ce a ridicat-o, a văzut că este intitulată: „Minunatele aventuri ale gânsacului Pană” şi că poartă într-un colţ ştampila bibliotecii. Asta l-a făcut să creadă că cineva a împrumutat cartea de la bibliotecă şi a pierdut-o apoi în drum spre casă. După ce a descifrat pe ştampilă adresa bibliotecii, Pantalonaş s-a grăbit să ducă volumul înapoi, dai în ziua aceea n-a mai apucat: biblioteca era închisă. Atunci a luat cartea la el acasă, cu gândul s-o înapoieze a doua zi. De cum a ajuns în cameră s-a apucat s-o răsfoiască şi fiindcă i-a părut interesantă, hotărât să n-o ducă la bibliotecă decât după ce are s-o citească toată,

până la capăt.

Dar vedeţi că acest Pantalonaş s-a dovedit a fi un cititor nu prea zelos, fiindcă făcea lecturi pe bucăţele, citea adică în fiecare zi câte un capitol, din care pricină lectura dură timp îndelungat. La un moment dat ajunse să uite chiar de unde are cartea.

Însă când o termină îşi aminti că nu-i a lui şi că trebuie s-o înapoieze.

În cele din urmă Pantalonaş s-a prezentat la bibliotecă şi i-a istorisit bibliotecarei cum a găsit cartea în stradă. Uitându-se în evidenţele sale, aceasta a văzut că „Nemaipomenitele aventuri ale gânsacului Pană” au fost luate de piticul Foicel chiar în ziua dispariţiei lui.

În felul acesta s-a putut stabili că Foicel a împrumutat o carte de la bibliotecă, că a trecut apoi cu ea pe strada Răsăritului şi că pe urmă, ajungând în apropiere de casa lui, a pierdut-o. Ce s-a petrecut mai departe rămâne până acum un fapt nelămurit. Poate că şi Foicel a trecut printr-o întâmplare asemănătoare cu aceea a miliţianului Fluieraş şi trăieşte cine ştie pe unde sub un alt nume.

Rugăm încă o dată pe toţi acei care bănuiesc cumva pe unde s-ar putea găsi Foicel să anunţe cât mai degrabă redacţia gazetei noastre”.

După ce termină de citit, Bumbiţa căzu pe gânduri:

— Asta ce-o mai fi? se întrebă ea. Va să zică Habarnam m-a înşelat, nu l-a prefăcut pe Foicel înapoi în pitic. Frumoasă treabă, n-am ce zice.

Tocmai atunci sosi Habarnam urmat de împestriţatu.

— Totul e în regulă! strigă el strălucind de bucurie. Automobilul nostru a fost găsit. L-am lăsat jos, în stradă, peste drum de hotel. De mâine ne putem începe călătoria.

— Încotro vrei să te călătoreşti? rosti Bumbiţa cu amărăciune.

— Cum încotro? se miră Habarnam. Spre casă, spre Oraşul Florilor, am hotărât doar…

— Am hotărât, îl îngână Bumbiţa. Faci tot soiul de boroboaţe pe aici, amărăşti viaţa oamenilor şi pe urmă îţi iei tălpăşiţa!

Habarnam făcu nişte ochi cât roţile carului.

— Ce boroboaţe am făcut? întrebă el. Cui i-am făcut viaţa amară?

— Parcă tu nu ştii! răspunse Bumbiţa. Dar vânturaticii din pricina cărora nu are nimeni nici pic de linişte a cui operă crezi că sunt?

— A cui? rosti Habarnam nedumerit.

— A ta!

— A mea?! se minună Habarnam de atâta uimire rămase cu gura căscată.

— N-ai de ce să caşti gura, se supără Bumbiţa. Mai bine citeşte ce scrie aici în ziar.

Habarnam apucă ziarul cât putu de iute, se aşeză pe scaun prinse a citi. La rândul lui, Împestriţatu, aplecat pe la spate, urmări rândurile din gazetă peste umărul lui Habarnam.

— Poftim comicărie! râse el. Desigur, noi doi am fost aceia pe care i-a văzut în faţa ţarcului acest profesor Gâză. Dar el n-a putut să ghicească că Habarnam avea în mână bagheta magică şi a crezut că măgarul s-a prefăcut în pitic aşa, singur.

— Ce atâta pălăvrăgeală! spuse Habarnam înciudat. Parcă n-ar fi totul clar şi fără explicaţiile tale!

Când termină de citit rândurile profesorului Gâză, Habarnam scoase un geamăt de necaz, aruncă o privire vinovată spre Bumbiţa începu să se scarpine după ceafă.

— Da – recunoscu el ruşinat – se pare că am făcut într-adevăr o mare boroboaţă.

— Stai că asta nu-i totul! îl certă mai departe Bumbiţa. Citeşte şi despre Foicel.

— Despre care Foicel?

— Citeşte! Citeşte! Te pomeneşti că l-ai şi uitat!

Habarnam citi acum despre Foicel, iar Împestriţatu trase iarăşi cu ochiul pe la spate, aplecat peste umărul lui.

— Va să zică în locul lui Foicel, Habarnam a prefăcut un măgar în pitic, pe urmă încă doi, şi Foicel tot măgar a rămas, spuse Împestriţatu prăpădindu-se de râs.

— M-m-daa! zise apoi Habarnam. Am citit-o şi pe asta. Nu m-am gândit c-o să iasă chiar aşa ceva. Rău am încurcat-o! Acuma ce-i de făcut?

— Cum ce-i de făcut? se răsti Bumbiţa. Mai întâi să-l prefaci pe Foicel înapoi în pitic şi asta cât de repede! Biata Buchiţa cred că s-a topit aproape de atâta amărăciune. Iar cei trei măgari pe care i-ai prefăcut din greşeală în pitici, să-i faci înapoi măgari.

— Aşa este! încuviinţă Habarnam. Mâine dis-de-dimineaţă mergem la grădina zoologică şi-l căutăm pe Foicel. De vreme ce niciunul dintre cei trei măgari nu este el, înseamnă că trebuie să mai fie pe acolo un al patrulea. Dar cum să-i găsim pe măgarii prefăcuţi în pitici? Vezi asta se pare că nu-i o treabă prea uşoară…

— Nu-i nimic, rosti Bumbiţa cu asprime în glas. O să cutreierăm tot oraşul, până când om da de urmele lor.

— Cum să cutreierăm oraşul, zise Habarnam mirat. Doar am hotărât să plecăm mâine.

— N-avem ce face, spuse Bumbiţa. Va trebui să amânăm plecarea.

— Să amânăm? strigă Împestriţatu. Asta-i bună! Ei să-mi toarne apă rece pe după guler şi eu să amân plecarea?

— Dar gândeşte-te şi tu, Împestriţatule, spuse Bumbiţa. După tine ar fi mai bine ca vânturaticii să chinuie şi de aici înainte tot oraşul, iar Foicel să rămână pentru totdeauna măgar? Ştii doar că, în afară de noi, nimeni nu-i poate veni în ajutor. Cine mai are baghetă magică?

— Fie, se învoi Împestriţatu, dând din mână a lehamite. Faceţi ce ştiţi, numai să nu vă treacă prin cap că scăpaţi de mine cu una, cu două. Voi m-aţi adus încoace, voi să mă duceţi înapoi.

— Te ducem, n-avea tu grijă, îl linişti Habarnam.

— Ei, eu atâta vă spun! Ba mai e ceva: să mă lăsaţi la locul de unde m-aţi luat, altfel nu mă-nvoiesc, îi preveni Împestriţatu şi plecă la culcare.

28. Întâlnire cu vechii prieteni

În noaptea aceea, Habarnam nu putu multă vreme să adoarmă.

Conştiinţa prinse a-l chinui iarăşi.

„Nu-s vinovat că a ieşit aşa, se apără el, răsucindu-se în aşternut când pe o parte, când pe alta. De unde să ştiu că au să se încurce atât de rău lucrurile?”

„Cum de unde să ştii? Trebuia să ştii. Eu de ce le ştiu pe toate?” stăruia conştiinţa.

„Asta-i bună! Păi, tu eşti tu şi eu sunt eu! Ai uitat că mie mi se spune Habarnam?”

„Lasă! Nu fi şiret, rosti conştiinţa pe un ton batjocoritor. Pricepi tu totul cât se poate de bine, dar vrei să faci pe prostul, pe cel care habar n-are”.

„Ba nu fac de loc pe prostul. De ce aş face, mă rog, pe prostul?”

„Ştii tu de ce. Pentru că unui prost nu-i poţi cere prea multe. Te prefaci că habar n-ai, ca să ţi se ierte totul. Nu, nu, frăţioare, pe mine n-o să mă poţi trage pe sfoară! Te cunosc prea bine şi ştiu că nu eşti prost!”

„Ba sunt!” susţinea cu încăpăţânare Habarnam.

„Nu-i adevărat! Sunt sigură că nici tu nu crezi ce spui. Pot să zic că eşti, în orice caz, mai deştept decât pari. Te-am ghicit eu de mult, degeaba încerci să mă înşeli, oricum nu te-aş crede”.

„Bine, fie! recunoscu Habarnam pierzându-şi răbdarea. Lasă-mă să dorm. Mâine am să repar totul”.

„Aşa, aşa, să repari, drăguţule! aprobă conştiinţa pe un ton mult mai blând. Singur vezi cât de rău au ieşit toate. Din pricina ta pătimesc atâţia pitici…”

„Ei gata, lasă, zise Habarnam. Dacă am spus că repar, repar eu, n-avea grijă! Curând are să fie iarăşi cum

a fost”.

Conştiinţa fu încredinţată că l-a scuturat cum se cuvine pe Habarnam şi tăcu.

În dimineaţa următoare, Bumbiţa se trezi din somn prima, apoi îi deşteptă şi pe ceilalţi doi.

— Sculaţi-vă mai repede! strigă ea. E timpul să mergem la grădina zoologică.

Habarnam se îmbrăcă iute şi se duse să se spele. Împestriţatu însă îşi petrecu multă vreme cu îmbrăcatul, ca să scape cumva de spălat. Bumbiţa ghici manevrele lui şi îl trimise fără vorbă la baie.

În cele din urmă fură cu toţii gata şi se pregătiră să pornească, când auziră un ciocănit în uşă şi, pe neaşteptate, intră un pitic care nu era altcineva decât Cubuleţ. Vechiul lor prieten purta pe cap un fel de caschetă tare hazlie, din material plastic de culoare albastră, din care se avântau în sus două corniţe legate între ele printr-o sârmă în spirală. La urechi avea căşti de radio şi la gât un fel de cutiuţă metalică cu o pâlnie. O altă cutiuţă asemănătoare îi atârna pe spate.

Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu se bucurară mult de vizita lui Cubuleţ şi se grăbiră să-l întrebe de ce n-a mai dat pe la ei atâta vreme.

Atunci Cubuleţ le spuse că într-o zi, nu mult după ce i-a văzut ultima oară, pe când traversa o stradă, a fost udat cu apă rece, din care pricină a răcit şi s-a îmbolnăvit. De atunci a fost nevoit stea o vreme ta, pat, acum însă e complet sănătos şi are voie iasă din casă.

— Dar de ce ţi-ai pus cascheta aceea cu corniţe şi cutiuţele acelea? întrebă Habarnam.

— E o invenţie nouă, explică Cubuleţ. Se numeşte radiolocator perfecţionat pentru apărarea pietonilor sau, pe scurt, R.P.A.P. Acum, fiecare pitic din oraş trebuie să-şi aibă R.P.A.P.-ul lui, care să-l ferească de vânturatici.

— Şi cum funcţionează R.P.A.P.-ul? se interesă Habarnam.

— Foarte simplu, răspunse Cubuleţ. Aici, în faţă, deasupra cutiuţei, se află, după cum vedeţi, un

amplificator. În timpul mersului, amplificatorul emite unde radio. Dacă în faţă apare vreun obstacol, ca de pildă o frânghie sau o sârmă întinsă de-a latul trotuarului, undele vibrează şi se întorc înapoi; aici sunt recepţionate de antena în spirală pe care o vedeţi pe caschetă, între cele două corniţe, şi se transformă în vibraţii electrice. Vibraţiile electrice ajung în căşti, unde devin, la rândul lor, semnale sonore. Foarte comod, nu-i aşa? Vă daţi seama! De îndată ce apare un obstacol în faţa ta, ai şi auzit semnalul de alarmă. Mai ales noaptea îţi este de folos radiolocatorul, fiindcă pe întuneric e greu să observi frânghia întinsă de-a latul trotuarului sau alt obstacol.

— Dar amplificatorul de pe spate la ce foloseşte? întrebă Habarnam.

— Cum la ce? exclamă Cubuleţ. Aş putea spune că acesta are rolul cel mai important. El emite radiosemnale în spatele pietonului. Cum îi vine chef unui vânturatic să te urmărească ca să-ţi dea, să zicem, un bobârnac sau o palmă pe la spate ori să-ţi toarne apă în cap, ai şi auzit semnalul. Încearcă dacă nu crezi!

Fără să stea prea mult pe gânduri, Cubuleţ îşi scoase aparatul şi i-l potrivi lui Habarnam. Se dădu pe urmă puţin deoparte şi întinse o mână spre amplificatorul din faţă.

— Să zicem că în clipa asta îţi apare în cale un obstacol, rosti el. Ce auzi?

— Aud aşa ceva ca un ţipăt, răspunse Habarnam.

— Exact, aprobă Cubuleţ. Sunt semnalele sonore de înaltă frecvenţă: Bi, bi, bi! Şi acum să mă furişez pe la spatele dumitale: Ce auzi?

— Ia te uită! se minună Habarnam. Iarăşi ţipă, dar parcă puţin mai gros: Bu, bu, bu!

— Întocmai! aprobă Cubuleţ. De data asta ai auzit semnalele sonore joase. S-au făcut două feluri de semnale, ca să se ştie de unde vine pericolul: din faţă ori din spate. Dacă auzi: Bi, bi, bi! Vei fi atent la ce se petrece în faţă, dacă însă auzi: Bu, bu, bu! Trebuie să întorci capul cât poţi de iute.

De la Habarnam, aparatul trecu la Bumbiţa, fiindcă se arătă şi ea curioasă să vadă cum funcţionează; pe urmă îl încercă Împestriţatu, care ascultă multă vreme şi plin de încordare semnalele.

— Ei şi! zise el în cele din urmă. Ce mare scofală dacă ţipă. De ţipat pot să ţip şi eu. Un singur lucru mă miră: cum de ştie să facă o dată Bi, bi, bi! Şi apoi Bu, bu, bu!

— Dar e foarte simplu, spuse Cubuleţ şi se apucă să explice totul de la început.

Între timp se auziră din nou bătăi în uşa care se deschise şi în prag apărură două făpturi rotofeie, grozav de ciudate. Amândouă aveau nişte paltoane largi, în formă de butoi, cu mânecile atârnând ţepene, şi purtau pe cap câte o căciulă verzuie, rotunjită ca la scafandri.

Uitându-se cu atenţie la noii veniţi cu înfăţişare atât de stranie, Habarnam îi recunoscu pe Aţişoara şi Caracudă.

— A! Caracudă şi Aţişoara, voi sunteţi! se bucură Habarnam. Dar ce fel de îmbrăcăminte-i asta?

— Sunt noile paltoane cauciucate pneumatice, dacă pot să le numesc aşa, şi tot atât de noile căciuli de cauciuc pneumatice, pe care le-a pus în vânzare fabrica noastră. Ia asta şi încearcă să mă loveşti, scuză-mi te rog expresia, în cap, spuse Caracudă întinzându-i lui Habarnam băţul pe care îl ţinea în mână.

— De ce trebuie să te lovesc? se miră Habarnam.

— Loveşte-mă, loveşte-mă, stărui Caracudă. N-avea teamă!

Habarnam ridică nedumerit din umeri, apucă băţul şi-l lovi încetişor pe Caracudă drept în creştet.

— Dă mai zdravăn! mai tare! Din toate puterile, cu elan, dacă pot să mă exprim aşa! strigă Caracudă.

Atunci, Habarnam îşi făcu vânt şi îl izbi cât putu de tare. Băţul sări însă înapoi, ca de pe un cauciuc de automobil, bine umflat.

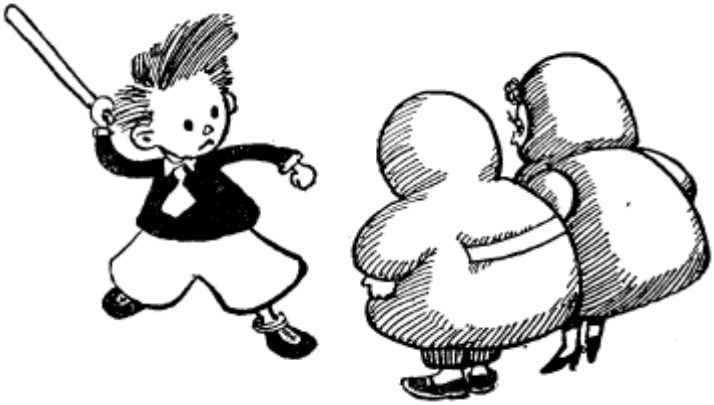

— Ei, vezi? Pe mine nu mă doare de loc! strigă Caracudă prăpădindu-se de râs. Acum dă-mi una peste spate.

Habarnam îl ascultă.

— Poftim, parcă nici nu m-ai atinge! Dacă vrei, pot chiar să cad fără să mă lovesc, zise Caracudă triumfător şi se trânti cu putere la pământ, dar sări îndată în sus ca o minge elastică.

— La ce-ţi serveşte asta? întrebă Habarnam mirat.

— Parcă nu ghiceşti la ce! răspunse Caracudă. Mă apără de vânturatici. N-are decât să-mi dea oricine ghionturi ori pumni în ceafă cât pofteşte, că nu-mi pasă!

— Dar nu e de loc frumos să mergi cu un astfel de palton cu o asemenea căciulă, spuse Bumbiţa.

— Nu-i frumos fiindcă nu se poartă – zise Caracudă – ia să vină, scuzaţi-mi expresia, la modă, să vedeţi atunci ce frumoase or să le găsească cu toţii. Să ştiţi, de altfel, că se

şi găsesc pe la mai toate magazinele din oraş paltoane şi pălării din astea.

— La magazine or fi – spuse Bumbiţa – dar pe stradă n-am întâlnit încă pe nimeni cu îmbrăcăminte aşa urâtă.

— Nu-i nimic, ai să întâlneşti! o asigură Aţişoara. Crezi că degeaba ne-a pus Aculiţa să ieşim în oraş cu paltoanele şi cu căciulile astea? Astăzi le îmbrăcăm noi, iar mâine piticii or să se înghesuie pe la magazine să le cumpere.

— E un sistem de-al nostru pe care îl folosim de câte ori scoatem câte un nou model de îmbrăcăminte, necunoscut încă, zise Caracudă şi în clipa următoare se şi duse, împreună cu Aţişoara, să cutreiere străzile oraşului.

— Uite unde am ajuns din pricina vânturaticilor, rosti Cubuleţ după plecarea lor. Eu găsesc că tot mai bine este să porţi radiolocatorul. În orice caz arată mai elegant decât paltoanele acelea grosolane.

Chiar atunci se auziră nişte bătăi în uşă şi pe dată se ivi în cameră inginerul Doagă. Câteşipatru scoaseră o exclamaţie de spaimă când îl zăriră. Avea tot capul bandajat. Coatele şi genunchii îi erau de asemenea învelite în feşe, iar la ceafă şi la bărbie se vedea câte un plasture.

— Ce s-a întâmplat cu dumneata? întrebă Bumbiţa speriată. Ai păţit vreun accident de automobil?

— Da, adică nu, adică mai bine-zis da, răspunse Doagă, legănându-se de nerăbdare când pe un picior, când

pe altul. Acum câteva nopţi s-a găsit un vânturatic care să deşurubeze, înţelegeţi dumneavoastră, unul din călcâiele elastice ale automobilului meu. Dimineaţa nu am băgat de seamă comedia asta; m-am instalat la volan şi am pornit. Dar la un moment dat, când maşina a luat o viteză uriaşă, am fost nevoit să fac un salt. Nu s-ar fi întâmplat cu siguranţă nimic dacă toate cele patru călcâie cu arc ar fi fost la locul lor. Cum însă unul dintre ele lipsea, colţul acela s-a dovedit mai slab la izbitură, maşina s-a răsturnat în aer, iar eu am zburat din ea drept în mijlocul trotuarului. A fost îngrozitor! Uitaţi-vă, mi-am spart capul, mi-am julit coatele, genunchii şi bărbia…

— De câte nu sunt în stare vânturaticii ăştia! spuse Cubuleţ mişcat de această păţanie. Pe mine m-au stropit cu apă, lui i-au deşurubat cizma cu arc de la maşină.

— Nu există scăpare din ghearele lor şi gata! continuă să se plângă Doagă. Înainte puteai să laşi maşina în stradă fără nicio grijă. Acum însă e de ajuns să întorci puţin capul, că ţi-o şi deşurubează te miri pe unde, dacă nu cumva ţi-o umflă cu totul.

— Cum adică ţi-o umflă? întrebă Habarnam nedumerit.

— Foarte simplu, răspunse Doagă. Se urcă în ea şi pe-aci ţi-e drumul! Nişte fiare, nu altceva! Eu aş aresta toţi vânturaticii. Cum aş vedea pe unul cu pantaloni galbeni, l-aş vârî îndată la „răcoare” şi nu l-aş lăsa să iasă de acolo până n-aş vedea că s-a cuminţit.

— Nu merge chiar aşa! se împotrivă Cubuleţ. Uite, şi Habarnam al nostru are pantaloni galbeni. Ce-ai zice să-l arestăm pentru asta?

— Ei – spuse inginerul Doagă – pantalonii lui Habarnam sunt galbeni în toată regula şi de o croială obişnuită, nu galben-verzui şi largi că ai vânturaticilor.

— Fleacuri, rosti Cubuleţ, dând dispreţuitor din mână. Orice pitic are voie să poarte pantaloni galbeni sau verzui. Din asta nu devine nimeni vânturatic. Cineva poate purta haine obişnuite, dar poate face pe ascuns cine ştie ce năzbâtii, sau dacă nu face năzbâtii, poate să mintă, să

înşele, să făgăduiască câte-n lună şi-n soare şi să calce făgăduiala. Iaca, de pildă, eu le-am promis de atâta timp Bumbiţei, lui Habarnam şi lui Împestriţatu că am să le arăt casele arhitectului Pepenaş, dar nici până acum nu m-am ţinut de promisiune. Asta înseamnă că sunt şi eu vânturatic, deşi pantaloni galbeni nu port.

Cubuleţ şi Doagă se apucară să discute cu aprindere despre cine poate şi cine nu poate fi socotit vânturatic.

— N-are rost să vă certaţi atâta, fraţilor – le spuse Habarnam – fiindcă oricum vânturaticii or să dispară mai repede decât credeţi.

— Cum adică or să dispară? se minună inginerul Doagă.

— Foarte simplu, răspunse Habarnam. Curând are să fie totul ca mai-nainte. O să vedeţi!

— A! exclamă Doagă dând a lehamite din mână. Dumneata ai citit, pesemne, articolul profesorului Gâză. Fleacuri! Niciodată n-am să cred că măgarii se pot preface în pitici. N-a ajuns încă ştiinţa până acolo… Bine că mi-am adus aminte de ştiinţă. Să ştiţi că vă iau chiar acum cu mine în orăşelul descoperirilor ştiinţifice. O să vă fac cunoştinţă acolo cu două prichindele savante: Cerceluşa şi Scrumbiuţa. Cerceluşa este vestita noastră profesoară de cosmografie, care a născocit soarele de iarnă. Ne-a făcut, înţelegeţi dumneavoastră, un al doilea soare, pe care o să-l înălţăm pe cer iarna, în aşa fel ca să ne fie cald întotdeauna.

— Dar cum arată soarele cel nou? se interesă Habarnam.

— Despre asta are să vorbească Cerceluşa, spuse inginerul Doagă. În ceea ce o priveşte pe Scrumbiuţa, pot să vă spun că a inventat o rachetă cu care se pregăteşte să zboare în Lună. Racheta e aproape gata, o s-o vedeţi. Şi dacă o să-i fiţi pe plac Scrumbiuţei, are să vă ducă odată cu ea în Lună.

— Asta mai lipsea! se revoltă Cubuleţ. Ei, uite, să ştii că azi n-a să-i iei nicăieri. Or să meargă cu mine pe strada Creaţiei, ca să le arăt casele lui Pepenaş. De când le-am

făgăduit!

— Grozavă nevoie mai au de Pepenaş al tău, zise Doagă. Pe ei îi interesează ştiinţa, nu Pepenaşul tău.

— Vă certaţi degeaba, spuse Bumbiţa. Nu putem merge nici cu unul, nici cu celălalt. Astăzi trebuie să ne ducem la grădina zoologică.

— Uite ce bine s-a nimerit, zise Cubuleţ. Mergem întâi să vedem casele, pe urmă vizitaţi grădina; este chiar alături. Haideţi, vă rog – îi imploră el – mi-aţi promis doar.

— Ce să facem acum! E adevărat că am promis, spuse Bumbiţa. Ne ducem, dacă zici că-i alături de grădină.

— Alături! Chiar alături! N-aveţi de ce să vă îndoiţi, îi asigură Doagă sărind de pe scaun. Atunci mergem cu toţii! Vă iau cu maşina mea.

Peste câteva minute, când fură în stradă, lângă maşină, Împestriţatu aruncă o privire piezişă spre bandajele lui Doagă.

— Nu face să ne urcăm în automobilul ăsta, spuse el. Sare toată vremea de zici că-i purice: are să ne arunce cât colo şi n-am poftă să mă pomenesc bandajat din creştet până-n tălpi, ca un vierme de mătase.

— Fii pe pace – spuse Doagă – maşina mea nu mai poate sări.

De vreme ce mi-au deşurubat o cizmă cu arc, a trebuit să mă lipsesc şi de celelalte trei.

Împestriţatu se mai linişti; îşi spuse însă că nu strică să fie, oricum, prevăzător, încât se aşeză la spate, lângă Habarnam şi Bumbiţa, lăsându-i lui Cubuleţ locul din faţă, alături de inginer.

După obiceiul lui, Doagă băgă dintr-odată maşina în viteza a patra şi maşina porni atât de iute, încât călătorilor noştri li se tăie răsuflarea.

Din cauza vitezei, totul juca în faţa ochilor lui Cubuleţ şi el nu băgă, multă vreme, de seamă că maşina n-a luat-o pe unde fusese vorba. Treptat însă, el începu să distingă unde se află şi, privind când în dreapta, când în stânga, zise:

— Ascultă, Doagă, unde ne duci?

— Cum unde? răspunse inginerul. Acolo unde trebuie să mergem.

— Şi unde trebuie să mergem, după părerea ta?

— În orăşelul descoperirilor ştiinţifice.

— Ce? strigă Cubuleţ. Asta e curată obrăznicie! Ne-am înţeles doar să ne duci în strada Creaţiei. Ia-o chiar în clipa asta înapoi!

— Prea târziu, zise Doagă. Am şi ajuns!

— Ia-o înapoi îţi spun! se răsti Cubuleţ şi, apucând volanul, vru să vireze.

Doagă se împotrivi. Atunci automobilul începu să descrie zigzaguri prin mijlocul drumului, pe urmă zbură pe trotuar şi fu cât pe-aci să nimerească drept în chioşcul cu ziare, dacă în ultima clipă Doagă n-ar fi izbutit să frâneze.

Oprirea fu atât de bruscă, încât nu lipsi mult să-şi rupă câteşicinci nasurile. Un timp, cei doi de la volan se uitară buimăciţi unul la altul, pe urmă Cubuleţ lăsă volanul din mână.

— Iartă-mă, Doagă! spuse el. N-am făcut bine că am înhăţat volanul. Puteam să ne spargem capetele.

— Nu – protestă Doagă – eu trebuie să-ţi cer iertare. Iertaţi-mă şi voi, fraţilor. Am vrut să umblu cu şiretlicuri ca să vă duc acolo unde îmi intrase mie în cap. Tare mult aş fi vrut să vă arăt orăşelul descoperirilor ştiinţifice.

— Ei, lasă, îl linişti Habarnam. N-o să ne certăm acuma pentru asta. Ia-o frumuşel înapoi şi gata.

Doagă se supuse, dădu iar drumul la motor, întoarse maşina şi o apucă în direcţia opusă. De ruşine, stătea cu capul plecat, ofta amar.

Când îl văzu aşa, lui Habarnam i se făcu milă şi se gândi să găsească un mijloc ca să-i risipească gândurile negre.

— Ar fi interesant de ştiut – începu el – cu ce merge maşina matale; e din cele cu sifon sau te pomeneşti că e acţionată de energie atomică?

— N-are nici sifon şi nu e acţionată nici cu energie atomică, ci cu biomaterial plastic, răspunse Doagă.

— Biomaterial plastic? Asta ce-o mai fi? se miră Habarnam.

— Biomaterialul plastic e întocmai unui ţesut viu, prinse a explica Doagă. De fapt – zise el – nu-i viu, dar cum îl prefaci într-o vergea prin care treci curent electric, vergeaua începe dintr-odată să devină mai scurtă, să se contracte întocmai unui muşchi. Dacă vă interesează pot să vă arăt.

— Sigur, spuse Habarnam. Ne interesează chiar foarte mult!

Fără să mai stea pe gânduri, Doagă opri automobilul, luă un fel de cleşte, desfăcu cu el câteva şuruburi, pe urmă ceru ajutorul lui Cubuleţ ca să apuce carcasa şi să o ridice de pe roţi. Odată carcasa ridicată, se ivi o ramă metalică şi axul pe care se învârt roţile.

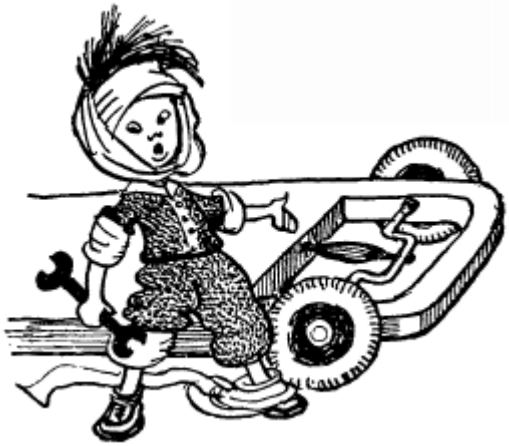

— Priviţi – spuse Doagă – vergeaua de biomaterial plastic este ataşată la acest ax. Pusă în acţiune de curent electric, vergeaua de biomaterial plastic se contractă şi trage axul spre sine, iar roţile fac o jumătate de rotaţie. Când întrerupe însă curentul, vergeaua revine la lungimea ei şi împinge axul, iar roţile fac cealaltă jumătate de rotaţie. Aşa se face că maşina merge. Este necesar să fie însă mereu întrerupt curentul electric. Şi aceasta o face vergeaua de biomaterial plastic de fiecare dată când se contractă şi când revine apoi la lungimea sa.

Între timp, în jurul automobilului demontat se strânse

o grămadă de pitici. Pe fiecare îl interesa mecanismul maşinii.

— Şi curentul de unde vine? întrebă Habarnam.

— De aici – spuse Doagă – din această mică baterie electrică de mărimea unei lanterne de buzunar.

— Cum adică – se minună Habarnam – bateria asta aşa micuţă poate urni din loc cogeamite automobilul?

— N-ai prea înţeles cum stau lucrurile, zise unul dintre piticii opriţi în jurul maşinii. Curentul trimis de baterie nu face decât să pună în acţiune vergeaua de biomaterial plastic, făcând-o să se contracte. Aşa că, vezi matale, nu bateria, ci energia acumulată în vergeaua din biomaterial plastic face să meargă automobilul. Vergele de felul acesta găseşti câte vrei la noi în oraş; cu ele poţi pune în mişcare strunguri sau alte mecanisme şi e de ajuns o baterie micuţă cât asta ca să porneşti o întreagă fabrică.

— Dar de unde se ia acest biomaterial plastic? întrebă Bumbiţa.

— Din jurul bălţilor, acolo creşte el, răspunse un alt pitic. În planta din care se face biomaterialul plastic, ca de altfel în toate plantele şi în toţi copacii, se acumulează energie solară. Prin introducerea curentului electric în biomaterialul plastic, energia solară se transformă în energie mecanică.

— Ascultă, Doagă! zise şi Împestriţatu, care până atunci se mărginise să privească atent mecanismul automobilului. Mă tot uit la maşina asta, dar nu văd motor pe nicăieri. E posibil să nu aibă?

— Sigur că nu-i posibil, răspunse Doagă. Motorul ei este tocmai vergeaua de biomaterial plastic!

— Atunci de ce să ne minunăm atâta? rosti Împestriţatu. Minune ar fi dacă, dimpotrivă, maşina ar merge fără motor.

Toată lumea din jur râse cu poftă. Gloata adunată în jurul maşinii creştea întruna, mereu i se adăugau alţi şi alţi pitici.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul dintre trecători.

— Nu ştiu – răspunse alt trecător – poate un accident.

— Aoleu, un accident! se sperie al treilea, prinzând cuvântul din zbor.

— Fraţilor! strigă atunci al patrulea. Ia uitaţi-vă ce s-a ales din maşina asta! Carcasa i-a zburat cât colo, doar roţile i-au mai rămas!

— Şi şoferul – mai zise al cincilea, arătând cu degetul spre inginerul Doagă – cum s-a mai schilodit săracul! E tot numai bandaje!

Îndată ce se răspândi zvonul despre accident, gloata piticilor se făcu de două ori mai mare.

Văzând că lucrurile au luat o întorsătură nedorită, Doagă îşi zise că e cazul să plece cât mai iute de acolo. Puse, cu ajutorul lui Cubuleţ, carcasa înapoi, îi pofti apoi pe ceilalţi să se aşeze la locurile lor şi apăsă cu piciorul pedala întrerupătorului, dar iată că maşina nu vru să se urnească.

— Ce comedie e şi asta! bombăni Doagă, sucindu-se într-o parte şi-ntr-alta şi pedalând întruna. De ce s-o fi întrerupt curentul? A, ia te uită! A dispărut bateria! Să ştii că mi-a scos-o careva!

— Poate a căzut pe jos, spuse Cubuleţ.

Toţi cinci coborâră din maşină şi se apucară să caute bateria prin jur.

— Adineauri era aici, la locul ei, se înfierbântă Doagă. Ţineţi minte că v-am arătat-o?

Între timp, gloata de pitici umplu întreaga stradă. Circulaţia vehiculelor fu oprită. Un miliţian pe o motocicletă cu şenilă îşi făcu loc prin mulţime.

— Ce se petrece aici? strigă el furios. De ce aţi adunat atâta lume în jurul vostru?

— N-aveau decât să nu se adune! tună Doagă. Cine i-a pus?

— Dar de ce nu circulaţi? întrebă miliţianul.

— Poftim, urcă mata la volan şi încearcă să circuli fără baterie dacă poţi! spuse Doagă batjocoritor. Fraţilor, nu cumva a luat vreunul din voi bateria şi a vârât-o, fără să vrea, în buzunar?

Prin mulţime se auziră râsete. Miliţianul dădu

dojenitor din cap.

— Dumneata, dragul meu – îi zise el lui Doagă – judecând după felul cum te prezinţi ar trebui să stai la spital, nicidecum să te plimbi în voie.

— Nu mai spune! răspunse Doagă. Ştii că ai haz?

— Bine – spuse miliţianul – poftim atunci în maşină. Mergem la miliţie şi lămurim acolo cine are şi cine nu are haz. De ce să ţinem aici lumea adunată?

Între timp, Cubuleţ se aplecă spre urechea lui Habarnam.

— Voi – şopti el – luaţi autobuzul sau un taxi şi duceţi-vă la grădina zoologică. Eu am să-l însoţesc pe Doagă la miliţie, ca să descurc lucrurile.

Apoi Cubuleţ se urcă lângă Doagă, iar miliţianul trase motocicleta în faţă, legă automobilul de ea în chip de remorcă şi porni spre miliţie.

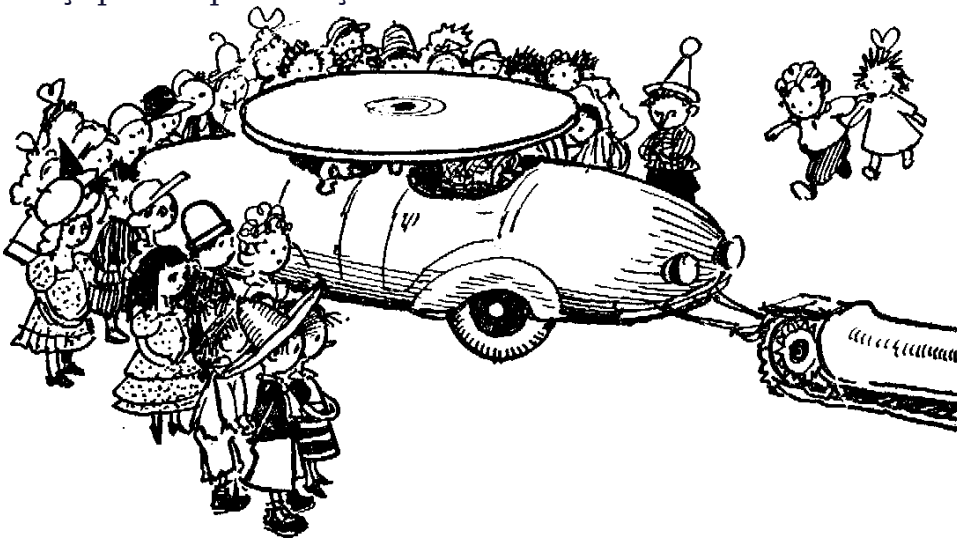

30. Cum a pierdut Habarnam bagheta magică

Când Habarnam şi tovarăşii lui de drum ajunseră la grădina zoologică, era în plină zi. Toată dimineaţa le fusese luată de discuţii şi de plimbarea cu Doagă, după care li se făcu o foame grozavă şi se duseră să prânzească la restaurant. De cum intrară în grădină se hotărâră să-şi

înceapă cercetările din locul unde văzuseră pentru prima oară cei trei măgari. Dar iată că de data asta nu zăriră dincolo de gard nici urmă de urecheat. Poarta ţarcului era dată larg în lături. Cu toate acestea, Habarnam sări gărduţul, se apropie de grajd şi privi înăuntru. Degeaba, grajdul se arătă pustiu. Atunci, cei trei se înarmară cu răbdare şi prinseră a cutreiera grădina, cu multă sârguinţă, în lung şi-n lat, aruncându-şi ochii prin toate ungherele. Dădură peste tot felul de animale, numai măgari nu izbutiră să întâlnească. După ce nu le mai rămase nimic de văzut, prietenii noştri se întoarseră la locul de unde porniseră şi văzură pe după gardul ţarcului o prichinduţă cu şorţ alb, care scotea cu mătura gunoiul din grajd.

— Spune, te rog – i se adresă Habarnam – nu cumva ştii matale unde se găseşte pe aici un măgar?

— Ce fel de măgar? întrebă prichinduţa oprindu-se din măturat şi proptindu-se de coada măturii.

— Unul obişnuit, cu copite… răspunse Habarnam.

— A! Unul obişnuit! se miră îngrijitoarea. Dar la ce bun? Măgarul e măgar. Nu văd pentru ce ar putea să vă intereseze.

— Ei, avem noi plăcere să vedem unul, zise Habarnam. Am colindat tot parcul, dar n-am dat peste niciun măgar.

— Hm! făcu îngrijitoarea. Au fost aci trei, nu unul, dar parc-au intrat în pământ. S-au scornit tot felul de bazaconii pe socoteala lor, dar să nu credeţi nimic. Cică ar fi la mijloc o vrăjitorie sau aşa ceva. Fleacuri! Ce vrăjitorie ar putea fi? Cred că i-au luat ăia, cum le zice, zvăpăiaţii, adică nu zvăpăiaţii, vânturaticii, şi asta-i tot. Nu mai e chip să scapi din ghearele lor. Atâtea năzdrăvănii se fac prin oraş de la o vreme, încât nu m-aş mira să ne pomenim într-o bună zi că şi elefanţii au fost scoşi din cuşcă fără să băgăm de seamă.

— Ei, nici chiar aşa, spuse Habarnam. Cum or să scoată elefanţii?

— Foarte bine! răspunse îngrijitoarea dând din mână.

Noi am întărit pe aici paza la toate animalele. Fiindcă cine ştie!... Avem fiare de pradă şi reptile înveninate, care stau gata să sfâşie, să rupă în bucăţi pe oricine ar întâlni în cale. Dacă i-ar veni cumva în minte vreunui vânturatic să deschidă cuşca şerpilor? Suntem doar în plin oraş. Tii! Câte nu s-ar putea întâmpla.

— Dar unde-i măgarul găsit în stradă? întrebă Habarnam. Am citit odată în ziar despre un măgar fără stăpân, care s-a rătăcit şi a fost adus aici.

— A! rosti îngrijitoarea zâmbind. Nu aici a fost adus. S-a întâmplat o încurcătură. Cei de la ziar au greşit. În loc să scrie că măgarul a fost dus la circ, au scris că a fost adus la grădina zoologică. La noi însă, nici pomeneală de aşa ceva.

— Înseamnă că măgarul acela se găseşte acum la circ, nu-i aşa? întrebă Bumbiţa cu nădejde în glas.

— Nu mai încape îndoială, răspunse îngrijitoarea. L-am văzut chiar eu zilele trecute când am fost acolo. Isteţ măgăruş, n-am ce zice! Nu i-ar mai lipsi mult să pară savant.

L-au pus să tragă o trăsurică, ba chiar şi clovnii călăresc pe el. Poate cu vremea or să-l înveţe câte ceva de-ale acrobaţiei. Mai ştii?

Drumeţii noştri îşi luară rămas bun de la îngrijitoare şi se depărtară de ţarc.

— Tot am aflat ceva! observă Habarnam, strălucind de fericire. Va să zică, Foicel se găseşte la circ. Şi noi care îl căutam degeaba pe-aici! Ei lasă, nu-i nimic. Mergem chiar acum la circ, iar mâine începem să-i căutăm pe cei trei măgari-vânturatici. Am să-i recunosc îndată după nasurile lor mici şi pistruiate.

Tot vorbind aşa, Habarnam se îndrepta spre ieşire împreună cu tovarăşii lui de drum. Trecând pe lângă cuşca maimuţelor, se opriră cu toţii ca să le mai vadă o dată. Una dintre ele părea tare nostimă, încât lui Habarnam îi veni ideea să o necăjească puţin. Încercă să-i dea peste bot cu bagheta lui magică, pe care o strecură printre gratii. Maimuţa se supără, clipi o vreme din ochi, apoi apucă

bagheta cu laba şi o trase din mâna lui Habarnam, care rămase ca împietrit.

— Ia uitaţi-vă ce mi-a făcut! îngăimă el cu un glas stins.

— Ce-i asta? strigă Bumbiţa. De ce i-ai dat maimuţii bagheta magică?

— Nu i-am dat-o eu, şi-a luat-o singură, răspunse Habarnam dând desperat din mâini.

— Dacă n-ai fi lovit-o peste bot, nu ţi-ar fi luat-o, îl certă Bumbiţa.

— Lasă, n-avea grijă, o capăt înapoi chiar acum!

Zicând aşa, Habarnam îşi vârî mâna printre gratii şi se căzni să-i smulgă maimuţei bagheta magică, dar maimuţa se depărtă de gratii, încât nu mai fu chip s-o atingă.

— Ah, tu, zgripţuroaico! Dă bagheta înapoi îţi spun! mormăi el.

Dar maimuţa nici nu se gândi să-i împlinească porunca. Se apucă, dimpotrivă, să ţopăie prin cuşcă, fără să lase nicio clipă bagheta din labă. Pe urmă sări drept pe leagănul care atârna în mijlocul cuştii şi porni să se dea huţa, trăgând cu coada ochiului la Habarnam, de-ai fi spus că-şi bate joc de el.

— Dă înapoi bagheta, creatură răutăcioasă ce eşti! rosti Habarnam furios. Nu-i nimic! Lasă c-o să se plictisească ea să se tot joace cu bagheta şi o s-o lase jos.

Între timp începu să se însereze. Se auziră fluierăturile paznicului care vestea că se apropie ora când se închide grădina. Toţi vizitatorii porniră spre ieşire. Curând, grădina rămase pustie. Numai Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu mai stăteau proţap în faţa cuştii cu maimuţe.

Până la urmă, maimuţa cea hazlie se plictisi de baghetă şi, zvârlind-o cât colo, o lăsă să zacă pe podea în cel mai îndepărtat ungher al cuştii.

— Trebuie să găsim un mijloc ca să pătrundem în cuşcă, spuse Habarnam.

De strecurat printre gratii nici nu putea fi vorba, dar uitându-se cu băgare de seamă, Habarnam descoperi în peretele cuştii o uşiţă de sârmă închisă cu un zăvor.

După ce se uită într-o parte şi-ntr-alta ca să se încredinţeze că nu e nimeni în jur, sări peste bariera care înconjura cuşca, scoase drugul de fier care ţinea uşiţa şi încercă să tragă zăvorul. Dar treaba asta se dovedi mai grea decât bănuise, fiindcă zăvorul se înţepenise zdravăn şi nu voia nicicum să cedeze. Habarnam îşi sprijini ambele mâini pe zăvor şi trase atât de tare, încât se zgudui toată cuşca. În cele din urmă, zăvorul se mişcă puţin, dar tocmai atunci se ivi paznicul cu măturoiul în mână.

— Ce meştereşti acolo, drac împieliţat? strigă el. Vrei să dai drumul maimuţelor? Îţi arăt eu ţie!

Speriat. Habarnam se grăbi să sară înapoi peste barieră, dar paznicul izbuti să-l ajungă şi-l apucă de guler.

— Am acolo o baghetă! strigă Habarnam silindu-se să scape din, strânsoare.

— Îţi arăt eu baghetă! zise paznicul împingându-l spre poarta parcului. Te duc la miliţie şi vezi tu ce baghetă o să-ţi servească acolo.

Bumbiţa şi Împestriţatu fugiră înainte pe potecă, aruncând priviri îngrozite spre paznic.

— Pe cuvântul meu că am acolo o baghetă, zise Habarnam. Mi-a luat-o una dintre maimuţe.

— Cred şi eu că ţi-a luat-o dacă ai vrut s-o necăjeşti. I-ai vârât bagheta în bot, hai?

Tot vorbind astfel, paznicul îl trase pe Habarnam până în stradă, unde începu să se uite în toate părţile, căutând pesemne un miliţian.

— N-am să mai fac! Pe cuvânt de onoare că n-am să mai fac! se rugă Habarnam.

— Ei, bagă de seamă! spuse paznicul dându-i drumul. Hai, du-te acum, dar să nu te mai prind că faci pe vânturaticul pe aici. A doua oară n-ai să scapi aşa uşor!

După ce-l lăsă în pace pe Habarnam, paznicul încuie poarta cu lacătul şi plecă. Chiar în clipa următoare, Bumbiţa şi Împestriţatu fură lângă prietenul lor.

— De ce nu i-ai spus paznicului că bagheta ta e magică, nu-i ca toate baghetele? întrebă Împestriţatu. Aşa l-ai făcut să creadă că ai scăpat în cuşcă o baghetă obişnuită.

— Îţi dai seama ce vorbeşti? se supără Habarnam. Dacă paznicul ar fi aflat că bagheta este magică ar fi luat-o

pentru el. Crezi că s-ar fi gândit să ne-o dea înapoi? Spuneţi-mi mai bine de ce aţi plecat şi voi de acolo? Trebuia să rămâneţi acolo şi să scoateţi cumva din cuşcă bagheta.

Acum poarta e încuiată. Cum să mai pătrunzi înăuntru?

— Asta mai lipsea, să mă vâr în cuşcă după baghetă! zise Bumbiţa bosumflându-se.

— Ei, dacă nu te vârai tu, ar fi putut să facă asta Împestriţatu, spuse Habarnam.

— Nu, nici eu n-am chef să mă pomenesc în cuşcă, rosti Împestriţatu. Şi la urma urmelor de ce ne mai trebuie bagheta? Aici, şi fără aşa ceva capeţi tot ce-ţi pofteşte inima. Ţi-e foame? Poftim la masă! Vrei cumva la teatru sau la cinema? Poftim, ai şi teatru, şi cinema. Ţi-e poftă să te plimbi cu maşina? Poţi să te plimbi toată ziua până ameţeşti. Ba chiar să faci salturi ori să zbori cu automobilul, şi asta ai putea, fără niciun fel de baghetă magică.

— Isteţ mai eşti! se supără Habarnam. Dar ce, nouă ne trebuie bagheta magică ca să ne plimbăm cu maşina? Ai uitat că avem nevoie de ea ca să-l salvăm pe Foicel şi să scăpăm oraşul de vânturatici? Câtă vreme o să mai sufere lumea din pricina lor?

— A, dacă-i aşa, sigur! încuviinţă Împestriţatu.

— Acum o să stabilim următorul plan, spuse Habarnam. Aşteptăm până se întunecă de tot şi pe urmă sărim gardul. Pe întuneric o să putem pătrunde în cuşcă fără să ne vadă nimeni.

— Mie mi-ajunge! spuse Bumbiţa. Mă duc la hotel.

— Capitulezi în faţa greutăţilor, cu alte cuvinte! zise Habarnam.

— Da, capitulez, răspunse Bumbiţa cu hotărâre. Eu pe gard nu mă sui!

— Din partea ta, va să zică, aş putea să nu mai fac nimic pentru Foicel, să-l las mai departe măgar, spuse Habarnam.

— Presimt eu că în loc să repari greşeala ai să intri şi

de data asta în cine ştie ce încurcătură, din care n-ai să te mai descurci în veci. Mai bine ar fi fost dacă n-ai fi greşit de la început.

Cu aceste cuvinte, Bumbiţa le întoarse spatele şi se îndreptă spre staţia de autobuz:

— N-are decât să plece, dar tu rămâi, te rog, Împestriţatule, spuse Habarnam. Poţi să-mi fii de folos. Aici, gardul este tare înalt. Ai să mă ajuţi să urc. Sau ştii ce? Hai mai încolo! Poate în altă parte are să fie mai uşor la urcat.

Merseră deci de-a lungul gardului, ocoliră pe după colţ şi se pomeniră într-o străduţă unde gardul parcului se dovedi într-adevăr nu prea înalt.

— Acuma să aşteptăm până se întunecă, spuse Habarnam. Se sprijiniră amândoi de gard şi se puseră pe aşteptat. Cerul devenea de un albastru din ce în ce mai întunecat, până când pe bolta lui sclipiră stelele.

Undeva, departe, deasupra caselor, se ivi luna rotundă, de un galben roşcat, semănând cu o portocală enormă.

— E timpul să trec dincolo, spuse Habarnam aruncând priviri în jur. Hai, ajută-mă!

Împestriţatu se apucă să-şi salte prietenul. Căţărându-se pe gard, Habarnam ajunse sus, apoi trecu cu un picior dincolo şi rămase călare.

— Acum treci tu! şopti el întinzând mâna.

— N-ar fi mai bine să rămân aici, să te aştept? întrebă Împestriţatu.

— Nu, răspunse Habarnam. Acolo o să am nevoie de tine. Ai să stai de strajă în faţa cuştii, ca să nu mă prindă paznicul.

Neavând încotro, Împestriţatu se căţără şi el pe gard cu ajutorul lui Habarnam, pe urmă săriră amândoi de partea cealaltă şi nimeriră drept într-un şanţ a cărui apă secase.

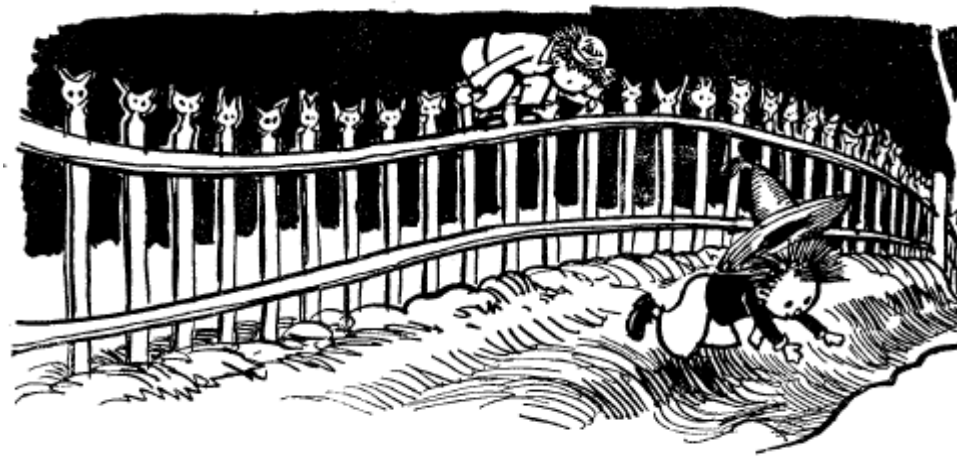

— Aoleu! scânci Împestriţatu. Am alunecat într-o groapă!

— Şşş! făcu Habarnam. Stai liniştit!

O vreme şezură amândoi în şanţ, ţinându-şi suflarea şi trăgând cu urechea. Dar în jur nu se auzi niciun zgomot.

— E în regulă, spuse Habarnam. Nu ne-a simţit nimeni. Să mergem acum uşurel!

Ieşiră deci din şanţ şi porniră înainte printre tufele de iarbă şi flori.

Habarnam păşea fără zgomot, strecurându-se ca pisicile; în schimb sub picioarele lui Împestriţatu, tot timpul trosnea câte ceva.

— Mai încet! şoptea Habarnam.

Deodată se auzi un răcnet puternic. Împestriţatu se opri; ba chiar se aşeză pe jos de frică.

— Ce-o fi asta? întrebă el bâlbâindu-se.

Răgetul se repetă mai răsunător.

De spaimă, lui Împestriţatu îi trecu un fior din creştet până-n tălpi, ba chiar i se ridică părul măciucă.

— Trebuie să fie leul, ghici Habarnam.

Şi iarăşi se auzi acelaşi răget, dar acum el răsună atât de tare şi atât de sălbatic, încât îţi stârnea groază în suflet. Îndată după aceea urmă schelălăitul unei fiare, căruia îi răspunse mormăitul alteia; se auzi apoi urletul lupului şi ţipătul ascuţit al unei hiene. Undeva departe

măcăia somnoros o răţuşcă, pe când sus, pe crengile copacilor, croncăneau nişte ciori. Tărăboiul stârnit în tot parcul se potoli cu greu, după multă vreme.

În cele din urmă, Împestriţatu îşi veni în fire.

— Ce i-o fi venit leului să ragă? întrebă el.

— Ştiu eu, răspunse Habarnam. I-o fi şi lui foame.

— Dar pe noi n-ar putea să ne mănânce cumva?

— Nu-ţi fie teamă. E doar în cuşcă, îl linişti Habarnam.

— Mie nu mi-e teamă, zise Împestriţatu. Am întrebat numai aşa, ca să ştiu.

Încetul cu încetul se făcu din nou linişte în jur, în schimb luna se ascunse deodată după un nor şi în grădină se lăsă un întuneric adânc.

Doar cărarea se mai ivea albă înaintea lor. Habarnam porni pe cărare. După el păşea Împestriţatu, silindu-se să nu rămână în urmă.

— Încotro mergem? întrebă Împestriţatu neliniştit.

— Trebuie să găsim ţarcul măgarilor, fiindcă tot pe acolo e şi cuşca cu maimuţe, răspunse Habarnam.

Curând, de o parte şi de alta a cărării începură să apară cuştile. În întunericul care domnea, fiarele nu puteau fi văzute, dincolo de gratii, dar lui Împestriţatu i se părea într-una că iaca, iaca are să se strecoare printre vergele o labă înfricoşătoare şi are să i se înfigă în spate cu ghearele. De aceea arunca priviri speriate în jur, căutând să se ţină cât mai departe de cuşti.

Până la urmă ajunseră într-un loc unde cărarea era barată de un gărduţ de sârmă, după care se afla un bazin.

— Mi se pare că am nimerit nu tocmai acolo unde trebuia, spuse Habarnam.

Dinspre gardul de sârmă le ajunse la ureche un fel de fosăit leneş, de parcă plescăia, guiţa ori se bălăcea cineva. Poate să fi fost numai plescăitul apei, dacă nu cumva sunetele le scotea vreun hipopotam ori un alt animal asemănător.

Cei doi prieteni o luară puţin înapoi şi cotiră pe o cărare laterală.

— Ce-i asta? bolborosi Habarnam, privind îngrijorat prin întuneric. Nu pot de loc să-mi dau seama unde ne aflăm. Noaptea, toate par cu totul altfel decât ziua.

Rătăciră multă vreme prin grădină, până când se pomeniră lângă o cuşcă mare, care i se păru lui Habarnam cunoscută.

— Cred că am ajuns la elefant, spuse el. Înseamnă că suntem aproape de ţintă.

Câţiva paşi mai încolo dădură de un gărduleţ nu prea înalt, din plasă de sârmă, în spatele căruia se afla un grajd.

— Uite şi ţarcul măgarilor, se bucură Habarnam. Totul e în regulă! O luară pe una din cărări şi trecură prin faţa unui şir de cuşti de-a lungul cărora se întindea o barieră de lemn.

Când fură lângă ultima cuşcă, aşezată într-un colţ, Habarnam se opri.

— Asta e! spuse el. Tu, Împestriţatule, rămâi aici şi trage cu ochiul prin jur. Dacă vezi că se apropie careva, fluieră!

— Bine, aprobă Împestriţatu dând din cap.

Habarnam sări bariera, îşi lipi obrazul de gratii şi prinse a privi în cuşcă, ascultând cu atenţie.

— Ei, ce vezi acolo? întrebă Împestriţatu.

— Mai taci şi tu! se răsti Habarnam. Nu văd absolut nimic. Aud doar un sforăit. Pesemne că maimuţa sforăie aşa… Fie ce-o fi… intru.

Zis şi făcut: dibui în întuneric uşiţa, dădu la o parte drugul de fier şi începu să tragă zăvorul. De data asta, zăvorul cedă repede.

Odată uşiţa deschisă, Habarnam trase de ea şi o făcu să scârţâie.

— Uf! mai şi scârţâi! şopti el furios, ameninţând uşiţa cu pumnul. O vreme stătu pe loc, ascultând cu luare-aminte, dar după ce se încredinţă că nu vine nimeni, intră încetişor înăuntru şi, lăsându-se în patru labe, începu să pipăie pe jos cu palmele. Pătrunse tot mai adânc, până ajunse la peretele din fund al cuştii, apoi coti spre cealaltă parte. Deodată auzi un mormăit surd. De groază,

Habarnam rămase ca împietrit, aşa cum se afla acolo, jos, în cuşcă. Câteva clipe privi în jur, silindu-se să desluşească ceva în întuneric. Ca prin ceaţă i se ivi în faţa ochilor o făptură mare şi neagră. Tocmai atunci luna apăru dintre nori şi luminând cuşca făcu să se vadă limpede că făptura cea uriaşă nu era altceva decât un leu.

Ridicându-şi capul lui zbârlit, leul clipi leneş şi se uită ţintă spre Habarnam, care, înainte de a apuca măcar să se sperie cum trebuie făcu cale-ntoarsă, o luă, mai bine-zis, de-a-ndărătelea în patru labe, cât putu de iute. Fără să-şi ia nicio clipă ochii de la leu, Habarnam se înălţă apoi în picioare, gata să sară. Dar leul se ridică în două labe şi porni spre el gâfâind. Atunci, Habarnam goni prin cuşcă până în dreptul uşiţei, care rămăsese deschisă, iar de acolo zbură fulgerător în jos, parcă l-ar fi purtat vântul. O singură vorbă izbuti să îngâne trecând pe lângă Împestriţatu: „leul”, şi o luă la goană fără să privească înapoi.

Inima lui Împestriţatu se făcu cât un purice. Buimăcit de spaimă, se azvârli pe urmele lui Habarnam. Aşa alergară împreună, fără să se uite măcar unde calcă, până când ajunseră în faţa gardului de la intrare. Cât ai clipi, Habarnam se căţără pe gard. Împestriţatu urcă după el şi-l apucă de pantaloni. Atunci lui Habarnam i se păru că îl trage leul şi se smulse din toate puterile. Pe neaşteptate, scândura de la gard în care îşi proptise mâinile se rupse. Cu scândură cu tot, Habarnam alunecă drept în capul lui Împestriţatu şi amândoi se rostogoliră la pământ. De prin

apropiere le ajunseră la ureche nişte ţipete şi fluieratul paznicilor.

Aruncând scândura din mână, Habarnam se strecură afară prin deschizătura rămasă în gard. Împestriţatu îl urmă îndată. O luară amândoi la goană pe trotuar. Unul în faţă, celălalt în spate, ca o umbră. Împestriţatu răsufla din greu şi gâfâia întruna, încât Habarnam crezu toată vremea că leul gâfâie atât de groaznic pe urmele lui.

31. Întâlnirea cu vrăjitorul

Ajunsă la hotel, Bumbiţa începu să regrete că n-a rămas cu Habarnam şi cu Împestriţatu.

— Cine ştie ce poznă or să facă acolo fără mine, cine ştie ce-o să se mai întâmple, îşi spuse ea.

De atâta singurătate, Bumbiţei i se făcu urât. Ca să se mai înveselească puţin deschise televizorul. Dar pe ecran apăru figura gravă, cu ochelari, a unui pitic savant, care ţinu o cuvântare lungă şi plicticoasă despre vânturatici.

„Parcă altceva n-ar mai găsi să transmită”, gândi Bumbiţa cu necaz.

După ce închise televizorul, începu să măsoare camera în lung şi-n lat, uitându-se mereu la ceas.

— O pornesc înapoi la grădina zoologică, hotărî ea la capătul răbdării, dar în clipa următoare alungă acest gând. Cum o să pătrund eu acolo noaptea? se întrebă. Peste gard nu pot să sar în niciun caz! Ei lasă, numai să se întoarcă dumnealor! îi învăţ eu minte să mă pună pe jeratic!

Timpul trecea, dar Habarnam şi Împestriţatu nu se arătau. Bumbiţa nici nu ştiu ce să mai gândească; tot soiul de grozăvii îi trecură prin minte. Îşi închipui la un moment dat că i-a înhăţat paznicul şi i-a dus la miliţie. Cu fiecare minut, spaima ei creştea. Nu-şi mai găsea locul de tulburare. Se făcu miezul nopţii: orologiul bătu ora douăsprezece.

— Acum e limpede, li s-a întâmplat ceva rău, îşi spuse Bumbiţa şi fu gata s-o pornească spre grădina zoologică.

În clipa aceea însă, Habarnam şi Împestriţatu se iviră pe uşă. Aveau amândoi părul ciufulit şi ochii de o strălucire sălbatică. Împestriţatu îşi zgâriase tot nasul şi se mânjise mai mult ca de obicei.

— Ce năzbâtie ai mai făcut, Habarnam? îl întâmpină Bumbiţa supărată. Unde aţi stat până acum?

— Lasă, Bumbiţo, fii liniştită – răspunse Habarnam – totul are să iasă bine, ai să vezi, dar până una-alta nu fi supărată pe mine. I-am dat drumul leului!

— Cărui leu? se sperie Bumbiţa.

— Celui din cuşcă, răspunse Habarnam. Am nimerit din greşeală la el.

— Multe mai trebuie să pătimesc din pricina voastră! strigă Bumbiţa îngrozită. Întâi ai făcut vrăjitorii cu măgarii, acuma te-ai apucat de leu. Cum o să se termine toate astea?

— Tu nu te mai frământa, Bumbiţo, spuse Habarnam. O să se termine totul cu bine. Mă duc eu mâine dis-de-dimineaţă şi repar totul. Dimineaţa n-am să mă rătăcesc, fiindcă are să fie lumină. Îndrept eu lucrurile, n-avea grijă!

— Vezi să nu le îndrepţi, zise Bumbiţa. Mai bine te-ai lăsa păgubaş. Şi dacă vrei să ştii, eu sunt chiar bucuroasă că ai rămas fără bagheta magică. Dacă ai avea din nou bagheta, cine ştie, ai dezlănţui un cutremur pe aici. Mâine plecăm acasă şi gata. Nu mai rămân aici nici măcar o clipă!

— Şi cu ce-o să pleci, mă rog? întrebă Habarnam. Vezi că eu nu ţi-am povestit încă totul.

— Ce s-a mai întâmplat? făcu Bumbiţa speriată.

— Ni s-a luat automobilul, zise Habarnam.

— Asta mai lipsea! Cum ajungem acum acasă?

— Parcă eu ce spuneam? Avem bagheta, o să avem şi automobilul, n-o avem, nici automobilul n-avem de unde-l căpăta.

A doua zi de dimineaţă, Bumbiţa se sculă devreme, ca de obicei, dar când se duse să-l deştepte pe Habarnam văzu patul gol. Împestriţatu mai dormea încă.

— Ce-i asta, Împestriţatule? îl trezi Bumbiţa. Unde e

Habarnam?

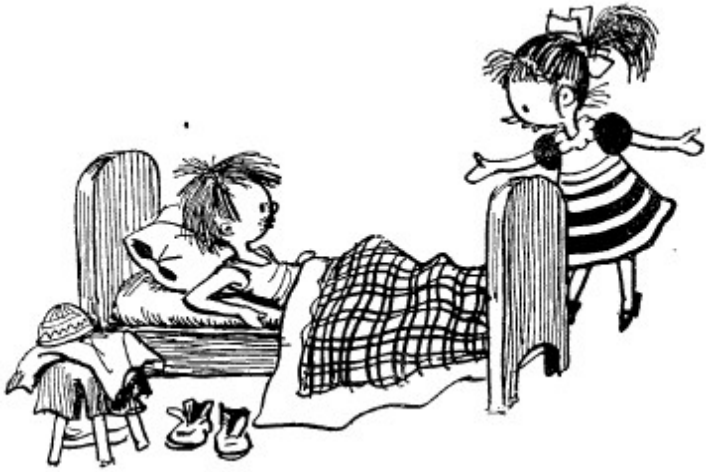

— Cum? se miră Împestriţatu. Nu-i în patul lui?

— Dacă ar fi fost aici n-aş fi întrebat, răspunse Bumbiţa.

— Atunci s-o fi dus la grădina zoologică, zise Împestriţatu.

— Hai, îmbracă-te – spuse Bumbiţa – mergem şi noi.

— Unde mergem?

— La grădina zoologică, bineînţeles!

— Mi-e frică de leu!

— Ei asta-i, leul o fi de mult la el în cuşca! Peste o jumătate de oră, Bumbiţa şi Împestriţatu se aflau la intrarea în grădina zoologica.

Fără să mai stea mult pe gânduri intrară pe poartă şi o porniră înainte pe potecuţă. Împestriţatu se ţinea într-una la spatele Bumbiţei, privind speriat în jur. I se părea la tot pasul că iaca, iaca va apărea leul şi se va repezi la el. Amândoi văzură de departe cuşca cu maimuţe şi pe Habarnam într-un colţ al ei, sprijinit de zăbrele. În cuşcă o zăriră pe îngrijitoare, care mătura podeaua cu mătura.

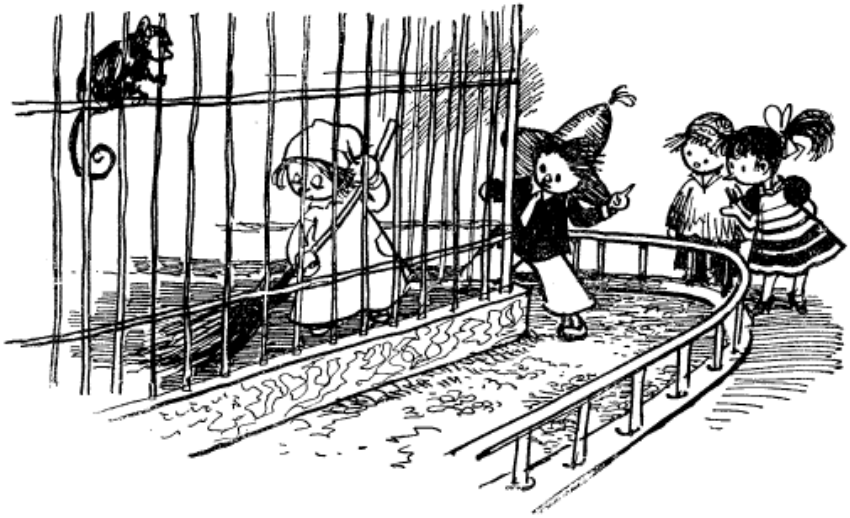

— Ce faci aici? spuse Bumbiţa apropiindu-se de Habarnam şi bătându-l pe umăr.

— Mai încet! zise Habarnam gesticulând cu amândouă mâinile. Uite bagheta magică! O vezi? A rămas jos, chiar în locul unde a zvârlit-o ieri maimuţa. Îngrijitoarea o să dea îndată cu mătura peste ea şi cred că o să o arunce afară din cuşcă. Atunci, noi o s-o luăm şi totul are să fie în ordine.

Între timp, îngrijitoarea termină de măturat în cuşcă, pe urmă adună gunoiul într-o căldare şi ridicând bagheta o zvârli tot acolo, peste gunoi.

— Nu-i nimic – o linişti Habarnam pe Bumbiţa – o să ne luăm după ea şi o să vedem unde aruncă gunoiul.

Dar îngrijitoarea nu duse căldarea nicăieri, ci se apucă să mătură prin cuştile vecine.

Tot aşa, trecând dintr-o cuşcă într-alta, strânse până la urmă un maldăr de gunoi. De-abia când isprăvi toată curăţenia deşertă căldarea într-o ladă din spatele cuştilor, aproape de gard.

Habarnam o pândi până ce văzu că se depărtează, pe urmă se apropie de prietenii lui.

— Voi rămâneţi aci să-mi daţi de ştire dacă vine cineva, le spuse el.

Apoi se apropie în fugă de lada cu gunoi, deschise

capacul şi sări înăuntru. Multă vreme, din ladă se auzi un fosăit şi un gâfâit surd, până când se ivi de sub capac capul lui Habarnam.

— Uite bagheta magică! rosti el zâmbind triumfător. De bucurie, Bumbiţa sări în sus.

— Bravo! spuse ea şi bătu încetişor din palme.

Habarnam sări din ladă şi păşi pe cărare ţinând bagheta în mână cu multă grijă.

— Am să o păzesc bine de acum! zise el. N-are să mi-o mai ia nimeni.

În urma lui, păşind unul lângă altul, Bumbiţa şi Împestriţatu se ţineau strâns de mână, cu feţele luminate de zâmbet.

— Acum putem să mergem la circ să-l salvăm pe Foicel, spuse Bumbiţa

— Da, într-adevăr! De Foicel am şi uitat, exclamă el. Atunci, la circ cu noi, cât se poate de repede.

Vorbind aşa, Habarnam se întoarse în direcţia porţii şi o apucă spre ieşire atât de iute, încât Bumbiţa şi Împestriţatu de-abia se mai puteau ţine după el. Peste vreo cinci minute se aflau câteşitrei într-unul din taxiurile acele tărcate şi cu butonase. După ce Habarnam apăsă pe butonul sub care scria „circ”, maşina o porni ca fulgerul prin oraş. Nici nu apucară să arunce o privire înapoia lor, că se şi pomeniră în faţa circului. Arena era ocupată de

câţiva acrobaţi care săreau şi făceau tumbe; se pregăteau, pesemne, pentru reprezentaţia din seara aceea. Tare mult ar fi dorit Habarnam şi Împestriţatu să-i privească, dar Bumbiţa nu le dădu voie.

— Doar n-am venit pentru asta aici, îi certă ea. Ne uităm după aceea!

— Fie, încuviinţă Habarnam.

Trecând printre şirurile de scaune, intrară prin uşa artiştilor şi se pomeniră în clădirea administraţiei, care nu era altceva decât un fel de grajd lunguleţ, cu ciment pe jos. De-a lungul pereţilor se înşirau nişte cuşti cu tot soiul de animale. Într-una dintre ele se afla un leu.

— Tot peste leu dăm şi aici, zise Împestriţatu speriat. Să ştiţi că iarăşi are să iasă cine ştie ce comedie din toată povestea.

La capătul clădirii se afla un mic grajd. Apropiindu-se de el, drumeţii noştri zăriră înăuntru câţiva cai şi un măgar al cărui căpăstru era legat de o vergea bătută în perete. Măgarul întoarse capul şi-i aruncă lui Habarnam o privire tristă.

— El este! şopti Habarnam. Îl recunosc!

Fiindu-i frică să nu-şi capete cumva răsplata de la Foicel pentru răul pe care i l-a făcut, Habarnam se depărtă cât putu de mult, aşa ca să poată fugi la nevoie.

— Doresc ca acest măgar să se prefacă în Foicel, şopti el răsucind bagheta.

Dar nicio prefacere nu avu loc. Încercă deci a doua oară.

— Doresc – zise el mai tare – ca acest măgar să se transforme înapoi în Foicel.

Însă nici de data asta nu se petrecu nicio transformare.

— Asta ce-o mai fi? se nelinişti Habarnam. Şi prinse a învârti bagheta prin aer cât îl ţinură puterile, bolborosind într-una vrăjitoriile lui. Degeaba însă! Măgarul tot măgar rămase, dovedind că nu are de loc poftă să se prefacă în Foicel. Între timp se ivi paznicul circului.

— Ce faceţi aici? întrebă el.

Habarnam se fâstâci şi nu mai ştiu ce să spună.

— Am venit să vedem reprezentaţia, sări atunci Împestriţatu.

— Dar pentru reprezentaţie se vine seara, observă paznicul şi, poftindu-i afară, închise uşa în urma lor.

— Ce-o fi având bagheta, şopti Habarnam nedumerit. De ce nu mai vrea să lucreze? Ia s-o mai încerc o dată! Şi o mai încercă zicând:

— Doresc două porţii de îngheţată!

— Trei porţii, îl corectă Împestriţatu repede.

— Doresc trei porţii de îngheţată, spuse Habarnam. Dar cu toate că ceru cele trei porţii de câteva ori în şir, nici măcar o porţie de îngheţată nu vru să apară.

— Ascultă, Habarnam – spuse Împestriţatu – te pomeneşti că asta nu e bagheta ta.

— Cum adică nu-i a mea? se miră Habarnam.

— Păi, a ta era magică, pe când asta numai magică nu pare a fi.

— Şi unde-i atunci bagheta magică, după părerea ta?

— Cred că a rămas acolo, în lada cu gunoi.

— Ah, gură cască mai sunt! ţipă atunci Habarnam apucându-se cu mâinile de cap. Haideţi înapoi la grădina zoologică!

Nu trecură decât câteva minute şi neîntrecuţii noştri meşteri în peripeţii păşeau din nou pe aleile grădinii zoologice. Cum se văzu în faţa lăzii cu gunoi, Habarnam se repezi la ea ca un tigru, o răsturnă cu susul în jos şi deşertă la pământ tot ce era înăuntru. Pe urmă se apucară

toţi trei să scormonească în grămadă, dar niciunul din ei nu găsi bagheta.

— Vezi, n-a mai rămas nicio altă baghetă. Înseamnă că tot asta este cea magică, îi spuse Habarnam lui Împestriţatu.

Apoi părăsi mormanul de gunoi, se aşeză pe o bancă şi tot răsucind bagheta prin aer, bodogăni acolo ceva ca pentru sine.

— Ia dă-mi să încerc şi eu ceru Împestriţatu, care, aşezându-se alături, luă bagheta din mâna lui Habarnam şi prinse a o răsuci: Vreau o felie de pâine cu dulceaţă!... Vreau îngheţată! Vreau tăiţei cu unt...! Masă, întinde-te!... porunci el. Ei, comedie ca asta!

Fiindcă niciuna din dorinţe nu i se împlini, Împestriţatu îi înapoie lui Habarnam bagheta zicând:

— Pesemne că te-a înşelat vrăjitorul. Ţi-a dat o baghetă cu care numai avea ce face. A ieşit din ea toată vrăjitoria.

— Aşa o fi, bombăni Habarnam. Tare aş vrea să-l mai întâlnesc pe vrăjitorul acela. I-aş arăta eu lui să înşele piticii şi să le dea baghete magice de proastă calitate!

Habarnam se întristă foarte mult, dar Împestriţatu nu fu în stare să se lase pradă amărăciunii. Poate că asta se întâmpla nu din vina lui ci mai curând din pricina soarelui, care tocmai în acele clipe urca sus, sus de tot şi încălzea de acolo cu razele lui locul de pe băncuţa unde şedeau câteşitrei călătorii noştri. Cuprins de căldura soarelui, Împestriţatu simţi că nu este chiar atât de rău să trăieşti

pe lume. Atunci el zâmbi fără voie şi-i spuse lui Habarnam.

— Lasă, Habarnam, de ce să te necăjeşti atât? Încă nu-i totul pierdut. La urma urmelor putem mânca şi la restaurant.

— Nu, Împestriţatule, răspunse Habarnam. Cu toate astea e nedrept să mi se întâmple aşa ceva. Spune şi tu la ce am mai făcut atunci fapte bune? Fiindcă trei am făcut băgă de seamă! Toate la rând! Fără niciun fel de interes!

Cum vorbeau ei aşa, departe, pe cărare, se ivi un drumeţ bătrân... Moşul purta o mantie de un albastru închis, presărată cu steluţe aurii strălucind în soare şi cu semilune de argint. În picioare avea imineii roşii cu vârfurile lungi ridicate mult în sus. Păşea neobişnuit de repede şi de uşor, încât nimeni nu băgă de seamă când ajunse lângă băncuţă şi când se aşeză lângă Habarnam. Un timp stătu aşa tăcut, Sprijinindu-se cu o mână în baston şi privind pieziş spre Habarnam, care îşi urma discuţia lui cu Împestriţatu.

Deodată, Habarnam simţi că mai este cineva lângă el. Întorcând încet capul văzu că alături şade un bătrânel scund cu mustăţi lungi, cărunte şi cu barba lungă, lungă şi albă ca a lui Moş Gerilă. Chipul lui îi păru cunoscut. Privind în jos zări în picioarele moşneagului imineii roşii cu catarame aurii în formă de semilună şi cu vârfurile lungi ridicate în sus.

— A! Dar matale eşti vrăjitorul! zise el deodată, recunoscându-l pe bătrân şi sclipind de bucurie. Bună ziua!

— Bună ziua! Bună ziua, prietene! răspunse vrăjitorul cu un zâmbet pe buze. Uite că ne-am întâlnit. Ei, hai, spune, de ce voiai să mă vezi atât de mult?

— Am zis eu asta? întrebă Habarnam.

— Sigur! rosti vrăjitorul. Ai spus aşa: „Tare aş vrea să-l întâlnesc pe vrăjitorul acela. I-aş arăta eu lui…” Ei, ce mi-ai arăta?

Lui Habarnam i se făcu grozav de ruşine; îşi lăsă capul în jos şi nici nu îndrăzni să se uite în ochii vrăjitorului.

— Bagheta magică! Asta am vrut să-ţi arăt, bâigui el în cele din urmă. Nu ştiu din ce pricină s-a stricat şi nu mai vrea să îndeplinească nicio dorinţă.

— Ah! făcu bătrânul luând bagheta din mâna lui Habarnam. Despre ea este vorba! Da, da, văd că s-a stricat. S-a stricat de tot, prietene! Pentru totdeauna! Iac-aşa! Ţi-am spus doar că îndată ce faci trei fapte rele, bagheta magică îşi pierde toată puterea.

— Când mi-ai zis asta? se miră Habarnam. A, da, acum îmi amintesc! Uitasem cu totul! Dar ce, eu am făcut trei fapte rele?

— N-ai făcut trei, ai făcut treizeci şi trei, spuse Bumbiţa supărată.

— Cum de nu mai ţin minte niciuna din ele? întrebă Habarnam.

— Se cuvine atunci să ţi le amintesc eu, rosti vrăjitorul. L-ai prefăcut ori nu pe Foicel în măgar? Sau asta tu crezi că e faptă bună?

— Nu, dar m-am necăjit destul pentru ea, zise Habarnam.

— Te-ai necăjit sau nu, n-are importanţă. Totul este că ai greşit. Pe urmă i-ai prefăcut pe cei trei măgari în pitici.

— De unde să ştiu eu ce are să iasă din asta? spuse Habarnam.

— Dacă n-ai ştiut, nu trebuia s-o faci, spuse vrăjitorul. Nimic nu este bine să facem pe negândite. Din pricina nechibzuinţei tale au suferit mulţi.

Ei, şi în al treilea rând ai supărat maimuţa din cuşcă. Nici asta nu-i o faptă bună.

— Adevărat, recunoscu Habarnam cu amărăciune, dând din mână a plictiseală. Uite-aşa păţesc eu întotdeauna. E de ajuns să calc o dată greşit, că pe urmă totul îmi merge anapoda.

De necaz, lui Habarnam îi venea să izbucnească în plâns.

— Nu plânge, Habarnam, spuse atunci Împestriţatu. Şi fără bagheta magică se poate trăi de minune. Ce nevoie avem de ea? Soarele să lumineze!

— Ah! Ce frumos ai vorbit acum, dragul meu! îi zise vrăjitorul râzând din toată inima şi mângâindu-l pe creştet. Ai dreptate. Soarele ne dă lumină, şi căldură, şi bucurie. Fără razele lui n-ar fi nici flori, nici copaci, nici albastrul cerului, nici iarba înverzită şi nici noi n-am exista. Orice creşte pe pământul ăsta îşi trage seva, se coace ori se usucă la lumina Soarelui. Către soare se îndreaptă fiecare firicel de iarbă. El dă viaţă oricui. Şi atunci de ce am fi trişti? Soarele să lumineze! Nu-i aşa?

— Sigur că da! rostiră Împestriţatu şi Bumbiţa într-un glas.

— Aşa e! zise şi Habarnam.

32. Ziua mănuşilor

Şedeau cu toţii de multă vreme pe bancă, se încălzeau la soare şi se bucurau că le era bine; nici unuia nu-i mai păsa de baghetă, când deodată Habarnam tresări.

— Dar nu s-ar putea oare – întrebă el – ca dorinţa cuiva să se împlinească şi fără bagheta magică?

— De ce nu? răspunse vrăjitorul. Ba se poate dacă acea dorinţă este puternică şi frumoasă.

— A mea este foarte puternică, zise Habarnam. Doresc ca în Oraşul Soarelui toate să fie aşa cum au fost la sosirea noastră. Foicel să devină iarăşi pitic, şi măgarii măgari, iar miliţianul Fluieraş să iasă din spital.

— Ei, nu văd ce ar fi rău în toate astea, zise

vrăjitorul. Dorinţa ta este într-adevăr frumoasă şi ţi se va împlini. Dar tu, Bumbiţo, ce-ţi doreşti?

— Eu – răspunse Bumbiţa – am aceeaşi dorinţă ca şi Habarnam. Dacă s-ar putea însă să mai am vreo dorinţă în plus, atunci aş vrea ne întoarcem cât mai repede în Oraşul Florilor. N-aş putea să spun de ce, dar mi s-a făcut tare dor de acasă.

— Şi dorinţa ta va fi împlinită! spuse vrăjitorul. Tu, Împestriţatule, ce doreşti?

— Eu am multe dorinţe, zise Împestriţatu. Trei dintr-odată.

— O! se minună vrăjitorul. Hai spune-le!

— Mai întâi – începu Împestriţatu – aş vrea tare mult să aflu unde este acum leul căruia Habarnam i-a dat drumul din cuşcă şi dacă n-are să ne mănânce cumva.

— Nu e greu să-ţi împlinesc dorinţa asta, răspunse vrăjitorul. Leul şade mai departe în cuşca lui. Ieri seară, după ce aţi fugit voi, paznicul l-a încuiat la loc. Nici n-a apucat măcar să păşească afară. Poţi fi liniştit. N-are să mănânce pe nimeni.

— Asta-i, bine, spuse Împestriţatu. Pe urmă sunt foarte curios să ştiu ce-au păţit Doagă şi Cubuleţ la miliţie. Noi am fost de faţă când i-a luat miliţianul.

— Şi la asta e uşor să-ţi răspund, zise vrăjitorul. Doagă a fost ajutat de miliţian să-şi repare maşina şi pe urmă i s-a dat drumul şi lui, şi lui Cubuleţ, fiindcă niciunul dintre ei n-a făcut nimic rău.

— Mai am o dorinţă, rosti Împestriţatu. Aş vrea să nu mă spăl niciodată şi totuşi să fiu întotdeauna curat.

— Hm! făcu vrăjitorul buimăcit. Aşa dorinţă, dragul meu, e greu de împlinit. Cel puţin, eu n-aş fi în stare. Dar dacă vrei pot să fac altceva! Să te fac să te simţi foarte bine când eşti curat. Ce-ai zice dacă de fiecare dată când ai uita să te speli, murdăria de pe faţă ţi-ar pişca fălcile, te-ar înţepa ca nişte ace, până ai da-o jos, aşa încât de la o vreme nu te-ai mai suferi nicio clipă murdar, ai ajunge chiar să te speli din plăcere. Ţi-ar conveni?

— De minune! spuse Împestriţatu.

— Atunci, totul e în regulă.

Între timp, departe, pe cărare, se iviră trei măgari, adică mai bine zis doi, fiindcă al treilea nu era măgar, ci catâr. Toţi trei păşeau unul după altul, lovind uşor din copite. Cozile lor se mişcau sprintene într-o parte şi-ntr-alta, iar urechile şi le legănau blajin. În urma lor venea îngrijitoarea, cu o nuia în mână.

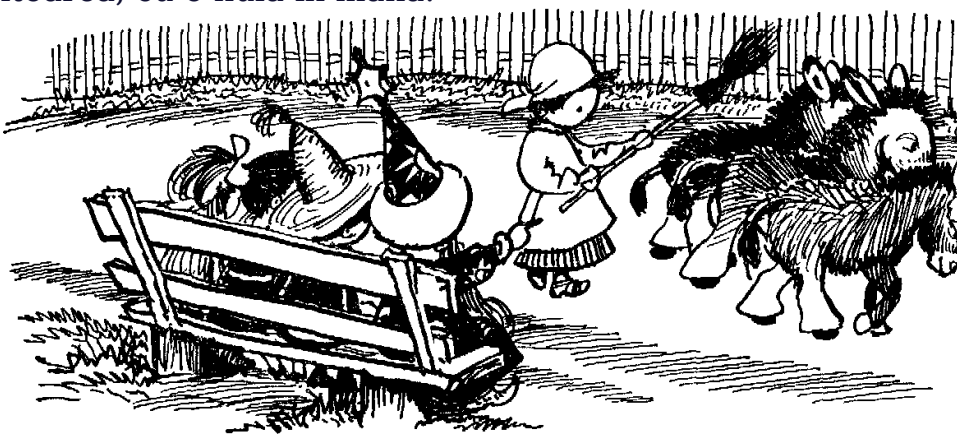

— Ah, fugarilor, nesăbuiţilor, vagabonzilor, bombănea ea agitând nuiaua în toate părţile. Unde mi-aţi fost? Prin ce locuri aţi rătăcit atâta? Unde naiba aţi tot hoinărit? Numai Pistrui e vinovat de toate astea! Lasă că te cunosc eu, banditule! Ce te uiţi la mine aşa smerit! Parcă eu nu ştiu cine e capul răutăţilor! Cu siguranţă că tu ai plecat primul, iar Bălţatu şi Zvăpăiatu ţi-au urmat pilda. Fără tine nu le-ar fi trecut prin cap trăsnaia asta, sunt sigură.

Mergând în urma celorlalţi doi măgari, Pistrui parcă pricepea că despre el este vorba. Poate de aceea lăsase capul în jos şi clipea într-una cu un aer nevinovat.

— Nu mai tot clipi aşa, hoţule, îl certă îngrijitoarea. Te prefaci că n-ai habar de nimic, dar tu le pricepi pe toate, lasă că ştiu eu!... Ei, drăguţilor, v-aţi plimbat de ajuns, acum gata! Ce, credeaţi că o să vi se piardă urma? Degeaba! Prea departe nu puteţi fugi, oricât aţi încerca.

Ajungând în dreptul ţarcului, îngrijitoarea deschise încetişor portiţa şi duse măgarii dincolo de gard.

— Vezi, Habarnam? Dorinţa ta s-a împlinit. Cei trei măgari s-au întors la locul lor, spuse vrăjitorul. Şi acum să

mergem mai departe, poate mai vedem câte ceva.

Cu aceste cuvinte, vrăjitorul se ridică de pe bancă şi păşi spre poarta grădinii zoologice. Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu se ridicară de asemenea şi se grăbiră să-l urmeze. Cum ieşiră din grădină văzură că pe stradă se adunase multă lume. Ai fi zis că în acea zi, toţi prichindeii din oraş s-au încăpăţânat să iasă în stradă şi că niciun pitic nu a mai rămas acasă. Din toate colţurile se auzea muzică, cântece, peste tot răsunau glasuri vesele şi hohote de râs.

Când ajunseră la răscruce, drumeţii noştri dădură peste o mulţime de pitici strânşi grămadă în faţa unei case din colţul străzii. Sus, pe acoperiş, stăteau câţiva prichindei şi prichinduţe, fiecare dintre ei ţinând în mână un coş destul de măricel, din care scoteau nişte obiecte şi le aruncau pe rând peste mulţimea adunată. De-abia când se apropiară băgară de seamă că prichindeii aceia trimit în jos o ploaie de mănuşi. Ici cădea o mănuşă albastră, dincolo una albă, roşie, verde sau trandafirie. Piticii adunaţi în stradă prindeau mănuşile din zbor ori le ridicau de pe jos, apoi le îmbrăcau pe mână şi se apucau să le schimbe între ei, încercând să capete două de aceeaşi culoare.

— Ce-i asta? întrebă Bumbiţa. De ce îşi aruncă unul altuia mănuşile?

— Astăzi e o zi deosebită, spuse vrăjitorul. Sărbătoarea mănuşilor sau ziua fraţilor de soare, cum i se

mai spune. Astăzi se împart în tot oraşul mănuşi. Fiecare pitic prinde câte două. Dar fiindcă de obicei nu i se nimeresc amândouă de aceeaşi culoare, caută vreun pitic la care să vadă o mănuşă de culoarea uneia din mănuşile lui şi face schimb. Cei care ajung să schimbe între ei devin fraţi de soare.

— De ce fraţi? întrebă Habarnam mirat.

— Ei, aşa-i obiceiul. Ziua mănuşilor e sărbătorită în fiecare an şi, cu fiecare dată, numărul fraţilor de soare creşte. Curând, toţi piticii din Oraşul Soarelui or să fie fraţi de soare între ei.

La următorul colţ de stradă, vrăjitorul se opri pe neaşteptate din vorbă.

— Priviţi, şopti el apoi.

Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu rămaseră pe loc. Drept în faţa lor, în mijlocul trotuarului, se aflau un prichindel şi o prichinduţă.

Amândoi se ţineau strâns de mână şi, fără să bage în seamă pe nimeni şi nimic din jurul lor, nu-şi mai puteau lua ochii unul de la altul.

— Cine sunt? întrebă Bumbiţa.

— Nu cumva ţi-e greu să ghiceşti? Sunt Foicel şi Buchiţa, răspunse vrăjitorul.

— Ah, acesta-i Foicel, strigă Habarnam. Va să zică e din nou pitic! Da, într-adevăr, îmi amintesc chipul lui!

— Foicel, rosti tocmai atunci Buchiţa. Dragul meu! Sunt foarte bucuroasă că te-ai întors. Mi-a fost tare dor de tine, am şi plâns.

— Lasă, Buchiţa, o linişti Foicel. Gândeşte-te că de

acum încolo o să fim mereu împreună şi n-o să ne mai despărţim niciodată.

— Dar pe unde ai rătăcit până acum? Ce-a fost cu tine? Povesteşte-mi! ceru Buchiţa.

— Eu, draga mea, am stat la circ, mărturisi Foicel. Nici nu-ţi închipui ce vesel era acolo, ce interesant! Ziua – repetiţii, antrenamente, seara – reprezentaţii. Şi asta în fiecare zi, chiar duminica.

— În schimb, eu am fost aşa de mâhnită, că numai de circ nu-mi ardea. De ce n-ai dat niciun semn de viaţă? întrebă Buchiţa. Dacă aş fi ştiut că eşti acolo, aş fi alergat numaidecât să te văd.

— Iartă-mă, Buchiţa, dar nu se putea, spuse Foicel. Am fost măgar, ce să mai lungim vorba.

Între timp, de sus, de pe acoperiş, începură să cadă neîncetat mănuşi, iar piticii grămădiţi în stradă fugeau care mai de care să le ridice. Luaţi de mulţime, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu fură cât pe aci să se răstoarne în înghesuială. Cu mare greutate izbutiră să scape nevătămaţi, ba pe deasupra se şi aleseseră cu câte două mănuşi. Atunci se dădură de o parte, ca să se uite bine la prada lor. Habarnam căpătase o mănuşă cafenie şi una portocalie. Bumbiţa, una galbenă şi alta trandafirie, iar Împestriţatu, una albastră şi alta albă.

— Uite ce prost a ieşit – spuse Bumbiţa – nici măcar între noi nu putem schimba. Toate culorile sunt diferite. Chiar în clipa aceea veniră spre ei în fugă câţiva pitici şi, râzând zgomotos, se apucară să schimbe mănuşile. Primul luă de la Habarnam mănuşa portocalie şi îi dădu alta verde, al doilea i-o smulse pe cea cafenie şi îi strecură în loc una albastră, care la rândul ei fu luată de o prichinduţă în schimbul alteia roşii.

— A! se bucură Habarnam. Mi-am făcut dintr-odată doi fraţi de soare şi o surioară.

Nici Bumbiţa nu rămase mai prejos. Cu ea schimbară doi prichindei, aşa se făcu că în locul mănuşii galbene şi a celei trandafirii rămase cu una verde şi cu alta albastră. Împestriţatu însă era tare mâhnit fiindcă nimeni nu se

arăta dornic să schimbe mănuşa cu el.

Pe neaşteptate, Habarnam zări venind spre colţul acela un miliţian cu chipiul nou, strălucitor. Se uită la el cu atenţie şi văzu că miliţianul nu era altul decât preacunoscutul Fluieraş. Atunci deschise gura şi rămase cu ea căscată până când Fluieraş, care se apropiase de el, prinse a-l măsura din creştet până-n tălpi. Deodată i se păru că, mai mult decât la orice, Fluieraş se uită la pantalonii lui galbeni şi, în culmea groazei, fu cât pe-aci s-o ia la goană. Dar în clipa aceea, miliţianul se uită la mâinile sale, în care purta o mănuşă roşie şi alta albă; se apropie apoi de împestriţatu, îi scoase acestuia mănuşa albă şi îi dădu în schimb pe cea roşie. Fluieraş avea acum ambele mănuşi albe.

Le îmbrăcă încet, fără grabă, le întinse cum trebuie pe fiecare deget, duse mâna la cozoroc şi, zâmbind larg spre Împestriţatu, îşi văzu de drum.

— Ei, vedeţi, acum v-aţi încredinţat singuri că toate dorinţele voastre s-au împlinit, spuse vrăjitorul mângâinduşi barba lungă. Măgarii s-au întors în grădina zoologică, Foicel a revenit la Buchiţa şi Fluieraş a ieşit din spital. Mai trebuie doar s-o porniţi spre casă.

— Dar cu vânturaticii cum rămâne? întrebă Habarnam. Poate că şi împotriva lor ar trebui să se facă ceva, ca să nu mai necăjească atâta piticii din oraş.

— De asta n-avea grijă, răspunse vrăjitorul. Am scris eu o carte fermecată în care am povestit toate păţaniile voastre. Este o poveste cu mult tâlc. Cum or s-o citească vânturaticii, vor afla că au luat pildă de la nişte măgari ca toţi măgarii şi or să se ruşineze. Pe urmă să vedeţi cum le piere pofta să se mai schimonosească după nişte măgari.

— Dar dacă se găseşte vreunul care nu învaţă nimic din cartea matale? întrebă Împestriţatu.

— Aşa ceva nu se poate, răspunse vrăjitorul. Piticii învaţă întotdeauna din cărţi, numai nişte măgari ca toţi măgarii n-au ce să înveţe.

Cu aceste cuvinte, discuţia luă sfârşit şi drumeţii noştri se treziră în piaţa unde se afla staţia de automobile

anume făcute pentru cursele afară din oraş.

— Începând de astăzi, în Oraşul Soarelui a început să funcţioneze o staţie de automobile pentru curse lungi, spuse vrăjitorul. Până acum, maşinile circulau numai prin oraş: dar astea de aici te duc oriunde ai poftă.

Vorbind astfel, vrăjitorul se apropie de un taxi, vâri mina în crestătura din spatele radiatorului şi scoase o tăbliţă de carton pe care era desenată harta ţării piticilor. După ce găsi pe ea Oraşul Florilor, însemnă cu creionul calea de la Oraşul Soarelui la cel al Florilor, apoi puse harta la loc.

— Poftiţi înăuntru! Acum puteţi apăsa pe buton şi gata, spuse el. Maşina are să vă ducă la ţintă. Dacă vreţi cumva să vă opriţi în drum, apăsaţi pe acelaşi buton. Dacă doriţi să porniţi din nou iarăşi apăsaţi. Asta-i tot ce vă rămâne de făcut. Nimic mai simplu.

— E o maşină fermecată, nu-i aşa? întrebă Împestriţatu.

— De loc, răspunse vrăjitorul. Nu-i decât un taxi obişnuit pentru curse lungi. Aţi văzut că am însemnat pe hartă drumul pe care îl aveţi de parcurs. Ei bine, instalaţia electronică care se află în maşină duce exact pe acest drum şi tot ea aduce maşina înapoi după ce vă lasă acasă.

Peste câteva clipe, Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu intrară în automobil şi se aşezară unul lângă altul pe banca moale. Luându-şi rămas bun de la ei, vrăjitorul închise uşa maşinii. Apoi Habarnam apăsă pe buton şi automobilul porni. Cei trei întoarseră capul spre vrăjitor. Barba cea lungă a moşului se legăna atât de tare în bătaia vântului, încât Împestriţatu crezu că se mişcă singură.

— Ia uitaţi-vă, ne face semne cu barba, zise el râzând.

— Nu ţi-e ruşine să râzi de vrăjitor? îl certă Bumbiţa cu asprime. Unde ai mai pomenit să facă cineva semne cu barba?

Pe urmă, maşina ieşi din piaţa rotundă pe o altă stradă şi vrăjitorul nu se mai zări.

33. Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu ajung fraţi de soare

Nici nu se dezmeticiră bine, când maşina părăsi oraşul şi prinse a goni printre câmpuri. Călătorii noştri erau trişti că se despart de Oraşul Soarelui. Întoarseră capul pentru cea din urmă dată. Uriaş şi roşu, soarele se ascunsese pe jumătate înapoia orizontului. Totuşi, oraşul se mai vedea încă. Siluetele întunecate ale clădirilor păreau imprimate pe discul strălucitor al soarelui. Aşa le rămase lor în minte oraşul de care se despărţeau.

Pe urmă, soarele se stinse dincolo de orizont şi oraşul se topi în ceaţa depărtării.

Cei trei drumeţi se instalară pe banca lor cât putură mai bine şi prinseră a depăna firul întâmplărilor din ziua aceea.

— E de mirare că s-a nimerit să-i întâlnim în aceeaşi zi şi pe cei trei măgari, şi pe Foicel, şi pe miliţianul Fluieraş. Acuma nu mai am nicio grijă cu ei, spuse

Habarnam.

— Ai şi găsit de ce să te miri, râse Împestriţatu. Înţeleg să te fi mirat dacă nu i-am fi întâlnit. Ştii doar bine că la mijloc a fost o vrăjitorie.

— Păcat că nu l-am întâlnit şi pe Cubuleţ, ca să ne arate casele lui Pepenaş, spuse Bumbiţa.

— Tare păcat! încuviinţă Habarnam. Dar mie şi mai rău îmi pare că nu ne-am dus împreună cu inginerul Doagă la Cercelușa şi la Scrumbiuţa în orăşelul descoperirilor ştiinţifice. Cred că am fi văzut multe lucruri interesante acolo.

— Ce să-i faci, zise Bumbiţa. Păcat că n-am apucat să vedem tot ce am fi dorit, dar şi mai păcat ar fi fost dacă am fi părăsit oraşul ăsta fără nicio părere de rău. Fiindcă de ce ţi-e drag, întotdeauna ţi-e greu să te desparţi. Să fim mulţumiţi că cel puţin avem fraţi de soare printre piticii de acolo.

— Ei, da – spuse Împestriţatu – eu pot să fiu mulţumit fiindcă am un frate miliţian, dar tu şi cu Habarnam nici măcar nu ştiţi cine sunt fraţii voştri de soare.

— Şi ce-i dacă nu-i cunoaştem? răspunse Bumbiţa. Eu, una, sunt bucuroasă să-i ştiu pe undeva şi-o să-i iubesc întotdeauna. Parcă trebuie să te porţi bine numai cu cei pe care-i cunoşti? Sunt sigură că fraţii mei de soare nu-s pitici răi şi asta mi-e de ajuns.

Cum pomeni Bumbiţa despre fraţii ei de soare, toţi trei se uitară la mănuşile cu care rămăseseră. Văzură atunci că fiecare are câte o mănuşă la fel cu a celuilalt. Habarnam şi Bumbiţa aveau câte una verde. Împestriţatu şi Habarnam câte una roşie, iar Bumbiţa şi Împestriţatu câte una albastră.

— Priviţi – spuse iute Bumbiţa – putem să schimbăm între noi. Tu, Împestriţatule, dă-i mănuşa roşie lui Habarnam, ca să aibă două roşii: el are să mi-o dea mie pe cea verde, ca să am două verzi, iar eu am să ţi-o dau ţie pe asta albastră şi ai să capeţi două albastre.

Fără să mai stea mult pe gânduri, schimbară mănuşile între ei şi chiar izbucniră în râs de bucurie că

lucrurile s-au potrivit cum nu se poate mai bine. Parcă niciodată până în clipele acelea nu le fusese atât de plăcut şi de vesel. Se lipiră strâns unul de celălalt şi rămaseră aşa multă vreme, fără să rostească vreun cuvânt.

— Ştiţi ce? zise în cele din urmă Bumbiţa. După ce ajungem acasă, să facem multe mănuşi şi să le aruncăm prin tot Oraşul Florilor, ca să se răspândească şi pe la noi obiceiul cu fraţii de soare. E-aşa de bine să fii frate de soare cu cineva!

Între timp, lumina zilei se stinse. Pâcla purpurie scăldată în lumina soarelui care apunea pieri cu desăvârşire. Una câte una prinseră a străluci pe bolta cerului stelele. Lui Împestriţatu i se făcu somn. Capul îi alunecă puţin câte puţin în jos şi corpul într-o parte. Din când în când, pierzându-şi echilibrul, aluneca peste Habarnam, de-ai fi zis că vrea să-l ciupească cu nasul, dar de fiecare dată se trezea şi-şi trăgea capul mult spre spate.

— Ce-i cu tine? întrebă Habarnam. Te lupţi cu somnul?

— Aş – îngână Împestriţatu cu limba împleticită – mă zoc.

— De ce „mă zoc” nu „mă joc”, râse Bumbiţa.

Joaca sfârşi prin aceea că Împestriţatu se rostogoli pe o parte şi adormi de-a binelea. Bumbiţa şi Habarnam îl întinseră pe canapeaua moale, aşa ca să-i fie cât mai comod.

— N-are decât să doarmă, îşi spuseră. Încetul cu încetul, fără să-şi dea seama, adormiră şi ei. Când se treziră, maşina era oprită în mijlocul unei străzi, iar pe feţele lor juca lumina soarelui, care-i privea de sus, de pe cer, de dincolo de pădure.

— Ei comedie ca asta, zise Habarnam deschizând portiera şi coborând. Ne-am oprit undeva!

— E limpede unde, spuse Bumbiţa coborând şi ea şi privind în jur. Tocmai în Oraşul Florilor!

— Da, exact! rosti Habarnam. Chiar în locul din care am plecat. Hei, Împestriţatule! Scoală-te! Suntem acasă!

Împestriţatu se trezi şi sări din maşină.

— Uimitor cât de repede am ajuns, zise el, căscând cu gura până la urechi şi frecându-şi ochii cu mâinile.

— Repede, n-am ce zice, îi răspunse Habarnam. Află că e dimineaţă. Ai dormit toată nopticica!

— A! făcu Împestriţatu. Atunci, sigur, nu-i nicio minune. Ei, la revedere, am plecat acasă!

Şi punându-şi la spate mâinile cu mănuşile albastre, o apucă spre casă. Rămas numai cu Bumbiţa, Habarnam închise pe dinafară portiera automobilului, care se întoarse singur şi porni înapoi tot pe unde venise.

Cei doi îl urmăriră un timp cu privirea, apoi porniră încetişor de-a lungul trotuarului. Erau foarte bucuroşi că s-au întors la ei acasă, în Oraşul Florilor. Ar fi avut poftă să colinde toate străzile, ca să revadă fiecare colţişor. Tot mergând ei aşa, ajunseră pe malul râului Castraveţilor. De când nu mai fuseseră pe acolo, curpenii de castraveţi crescuseră atât de înalţi, încât printre ei te puteai rătăci întocmai ca într-o pădure.

Habarnam şi Bumbiţa se opriră pe malul abrupt, de unde se vedea minunat şi râul, şi podul peste râu, şi pădurea, şi tot Oraşul Florilor. Învăluite în aurul soarelui de dimineaţă, acoperişurile caselor păreau toate colorate în portocaliu.

— Ce frumos e orăşelul nostru! rosti Habarnam admirând întregul peisaj. Ar fi fost însă mai frumos dacă am fi construit şi noi clădiri înalte ca cele din Oraşul

Soarelui.

— Ia te uită ce-şi doreşte dumnealui! râse Bumbiţa.

— Bine ar fi fost – continuă să viseze Habarnam – dacă am fi avut şi noi parcuri, teatre şi locuri de distracţie, dacă străzile noastre ar fi fost străbătute de autobuze, de taxiuri şi de scăunele atomice.

— Dar piticii din Oraşul Soarelui au muncit ca să-şi facă toate astea. Fără muncă, aşa, de la sine, nu se face nimic.

— Ei – zise Habarnam – parcă noi nu putem munci. Dacă ne-am apuca să muncim cu toţii laolaltă, să vezi câte am fi în stare să facem. Uite, podul peste râu am izbutit să-l construim dacă ne-am strâns mai mulţi; dar ia să fi încercat un singur pitic să-l facă, ce ieşea? N-ar fi stricat, bineînţeles, să fi avut bagheta magică. Puteam s-o agităm puţin şi gata: răsărea pe dată un oraş ca cel al Soarelui.

— Vezi, Habarnam, degeaba ai tot umblat, că niciun dram de minte n-ai căpătat. Tu ai să visezi întotdeauna bagheta magică, ca să poţi trăi cumva fără să mişti un deget şi să se facă totul ca prin minune. În schimb mie mi-a trecut pofta de asemenea vise. La urma urmelor, bagheta magică este o putere uriaşă. Dacă puterea asta cade din întâmplare în mâinile unui pitic nu prea înţelept, ca ţine de pildă, toată lumea se alege numai cu pagube. În locul tău mi-aş dori mai curând, în loc de bagheta magică, oleacă de minte. Cine are destulă înţelepciune n-are nevoie de nicio baghetă magică.

— Dar, Bumbiţa – rosti Habarnam – eu nu mă mai gândesc la bagheta magică. Credeam că ţie îţi pare rău după ea. De ce mă cerţi?

— Fiindcă vreau să fii bun, răspunse Bumbiţa.

— Cum, şi tu vrei să fiu bun? întrebă Habarnam mirat.

— Sigur, spuse Bumbiţa. Dar cine mai vrea?

— Ei, mai am eu o prietenă, mărturisi Habarnam şi îşi scutură mâna în semn de nepăsare.

— Da? făcu Bumbiţa. Ce prietenă mai ai tu?

— Uite, aşa cam ca tine, explică Habarnam. Şi ea mă

ceartă întruna. Zice că ar vrea să mă fac mai bun.

— De mult eşti prieten cu ea?

— De mult.

La acest răspuns, Bumbiţa se bosumflă şi întoarse capul în altă parte.

— Ce rău eşti tu, Habarnam, spuse ea apoi. Ce ascuns! Suntem prieteni de atâta vreme şi niciodată nu mi-ai vorbit despre o altă prietenă. N-ai decât să te împrieteneşti cu cine vrei! Am zis eu că sunt împotrivă? Dar de ce nu-mi spui şi mie!

— Ce să-ţi spun? se apără Habarnam. La drept vorbind, mie nu-mi prea convine prietena asta. Ea se ţine de mine.

— Habarnam, nu minţi! îl certă Bumbiţa amenințându-l cu degetul. Spune mai bine cum o cheamă?

— Pe cine?

— Ei, pe prietena ta, se înţelege.

— Aha! Asta vrei să ştii, spuse Habarnam. Află că o cheamă: Conştiinţa.

— Care Conştiinţă? A, conştiinţa ta! Am înţeles, zisei Bumbiţa înveselită şi, punându-şi mâinile pe umerii lui Habarnam, îl privi drept în ochi.

— Ce caraghios eşti! rosti ea. Caraghios şi bun în acelaşi timp. Tu nici nu-ţi dai seama cât eşti de bun!

— Te înşeli, răspunse Habarnam. Aşa ţi se pare ţie!

— De ce să mi se pară? întrebă Bumbiţa.

— Ei – zise Habarnam stânjenit – se vede că ai prins drag de mine!

— Cum? Eu am prins drag de tine? izbucni Bumbiţa.

— Sigur, şi ce vezi deosebit în asta? spuse Habarnam desfăcându-şi larg mâinile.

— Cum ce văd deosebit? Cred că eşti…

Dar de atâta revoltă, Bumbiţa nu-şi mai găsi cuvintele şi se mărgini doar să-l amenințe cu pumnul.

— Între noi, totul s-a terminat! Absolut totul! Aşa să ştii!

Zicând asta, ea îi întoarse spatele şi o porni în direcţie opusă. De-abia după câţiva paşi se opri puţin, ca

să-l privească încă o dată sfidător.

— Nici nu pot să mă uit la tine! mai zise, apoi se făcu nevăzută.

— Poftim de vezi ce-a ieşit! mormăi Habarnam stingherit. De ce s-o fi supărat aşa?

Şi fiindcă oricum n-ar mai fi putut să dreagă lucrurile, se duse la el acasă.

Aşa s-a terminat călătoria lui Habarnam în Oraşul Soarelui.

Cuprins

1. Habarnam visează
2. Cum a săvârşit Habarnam fapte bune
3. Visul lui Habarnam se împlineşte
4. Habarnam şi Bumbiţa se întâlnesc cu Mâzgălici-Împestriţatu
5. Cum au pornit Habarnam, Bumbiţa şi Mâzgălici-Împestriţatu în călătorie
6. Peripeţiile de-abia încep
7. Drumeţii îşi urmează călătoria
8. Circulina şi Planetaria
9. Radiolina

10. Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu sosesc în Oraşul Soarelui
11. Când seara s-a lăsat
12. Cum a ajuns Habarnam să stea de vorbă cu conştiinţa lui
13. Foicel şi Buchiţa
14. Habarnam citeşte ziarul şi află unde poate fi găsit Foicel
15. La grădina zoologică
16. *Cum s-au întâlnit Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu cu Pistrui şi ce-a ieşit din întâlnirea lor*
17. Întâlnirea cu Cubuleţ
18. La comitetul pentru arhitectură
19. La teatru
20. Cum s-au întâlnit Habarnam şi prietenii lui eu inginerul Doagă
21. Habarnam şi prietenii săi vizitează fabrica de îmbrăcăminte
22. Aventurile miliţianului Fluieraş
23. Habarnam este din nou chinuit de conştiinţă
24. Cum s-a îmbolnăvit Habarnam de febra şahului
25. Cum a fost găsit Fluieraş
26. Evenimente însemnate
27. Năzdrăvăniile vânturaticilor
28. Descoperirile profesorului Gâză
28. Întâlnire cu vechii prieteni
30. Cum a pierdut Habarnam bagheta magică
31. Întâlnirea cu vrăjitorul
32. Ziua mănuşilor
33. Habarnam, Bumbiţa şi Împestriţatu ajung fraţi de soare